

Âm Trần Tuyệt

Contents

Âm Trần Tuyệt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	51
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26	59
27. Chương 27	61
28. Chương 28	64
29. Chương 29	66
30. Chương 30	69
31. Chương 31	71
32. Chương 32	74
33. Chương 33	75

Âm Trần Tuyệt

Giới thiệu

Edit: GiánThẻ loại: Cổ trang, ngược luyến tàn tâm, SE. Trích: Tiếng chuông kết thúc, mộng chợt tỉnh, nước mắt người t

1. Chương 1

Ngày Trần Tuyết đến cửa lớn Đồng gia, bầu trời rải chút mưa phùn.

Ở Tần Nguyệt Lâu đã vài năm, y sớm trở mã bệ nguyệt tu hoa (hoa nhường nguyệt thẹn), mái tóc đen nhánh nhẹ bay bay, tùy ý phân tán trên vai ngẫu nhiên linh động.

Khi y cười lộ lên, bên khóe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền nhân nhật, đôi mắt sáng long lanh, thập phần câu dẫn lòng người.

Khi Đồng thiếu gia lần đầu nhìn thấy y, đã bị cặp mắt kia nhiếp hồn đoạt phách.

Đồng thiếu gia nói, Trần Tuyết, người có ánh mắt đẹp vô cùng, thật giống một người ta đã từng quen biết.

Trần Tuyết hỏi, người ấy xinh đẹp hay là ta xinh đẹp?

Thời điểm hỏi câu này, đôi môi y nhếch lên thành một độ cong nho nhỏ, hồng hồng điểm điểm tựa cánh hoa đào.

Đồng thiếu gia lại nói, đương nhiên là người xinh đẹp hơn.

Sau đó, hôn lên đôi môi y, hấp thu hương vị ngọt ngào.

Đêm hôm sau, Đồng thiếu gia chuộc thân cho Trần Tuyết, mang về Đồng phủ.

Tú bà Tần Nguyệt lâu mặc dù không nở để cái cây hái ra tiền của mình mất đi, nhưng khi nhìn thấy ánh hoàng kim chói mắt, lại cười đến độ không nhìn thấy trời mây trắng gió.

Tú bà nói: “Trần Tuyết thật có phúc, theo người có tiền có thể như Đồng thiếu gia, sau này ăn hương uống lạt cũng đừng quên ta”

Trần Tuyết nói: “Ma ma, những tình cảm ma ma dành cho con bao năm nay, con sao có thể quên ”

Trần Tuyết từ năm mười lăm tuổi đã bị bán tới Tần nguyệt lâu, đến nay đã được ba năm.

Năm thứ nhất, y cố trốn đi không dưới năm lần, nhưng lần nào cũng bị bắt trở về.

Thiếu niên quật cường bị tàn phá dưới nhưng bài giáo điều tàn khốc, cuối năm đó, y treo hồng bài tiểu quan trong Tần Nguyệt lâu, rơi vào vòng xoáy hồng trần, đánh mất đi cả nụ cười và bản thân ngày xưa ấy.

Tú bà hiểu Trần Tuyết đang muốn nói chuyện mấy năm nay chịu khổ, khinh thường đáp: “Trần Tuyết, nếu những năm qua ma ma không tận lực dạy dỗ người, người đã sớm đói chết đầu đường, hôm nay sao có thể nắm lấy cơ may bước chân vào Đồng phủ? Người xem những tiểu quan thông thường, nếu không có vài phần tư sắc, cũng chỉ có thể là nam xướng hạ đẳng, so với người năm đó thậm chí gấp vạn lần, người đừng có phúc mà không biết hưởng”

Trần Tuyết đưa mắt nhìn một tiểu quan bị cả đám người chà đạp phía xa, cảm thấy vô cùng buồn bã.

“Trần Tuyết, có người để đi theo là quá tốt rồi, người đi rồi ma ma sẽ tận tâm đưa Tình Liên lên chức hồng bài, nếu sau này người bị người ta đá ra khỏi phủ, cho dù trở về Tần Nguyệt lâu, cũng sẽ không thể là người tâm phúc của ma ma nữa, không có tư cách chọn khách nhân, đến lúc đó mới là tội cùng thê thảm, ma ma thương người, cho nên mới nói với người đạo lý này, người hiểu là tốt rồi”

“Tạ ơn ma ma dạy bảo.”

Trần Tuyết hiểu những gì ma ma nói đều là chân lý, làm nghề này nhiều năm như vậy, ma ma đã nghe đã xem rất nhiều rồi, tâm cũng trở nên lạnh lẽo giữa hồng trần cuộn cuộn, cho nên mới có thể nhẫn tâm đưa bọn họ một đám tùm vào chảo nhuộm, không cho bọn họ con đường nào khác.

Nói đến Đồng phủ, ở Lâm An này không ai không biết.

Đồng gia thế đại kinh thương, vốn là phú quý, lại có thân thích làm quan trong triều, năm trước đem nữ nhi gả vào cung thành sủng phi của hoàng đế, thế là Đồng gia càng ngày càng danh giá.

Một năm trước, Đồng gia từ Hàng Châu chuyển đến Lâm An, khiến cho các cô nương chưa xuất giá ở Lâm An ngày đêm tơ tưởng.

Nguyên nhân chính là chủ Đồng gia hiện giờ, nhị thiếu gia Đồng Vũ Thu, con trai bảo bối duy nhất của Đồng lão gia đã qua đời.

Đồng Vũ Thu, năm nay hai mươi một tuổi, công tử thế gia tính tình phóng khoáng tiêu sái.

Không ai không biết Đồng thiếu gia tuy tuổi còn chưa lớn, nhưng đã thực phong lưu, đầu đường cuối ngõ đều buông lời trêu hoa ghẹo bướm.

Đồng thiếu gia chưa cưới chính thất, nhưng tiểu thiếp đã nạp năm người, ba nữ hai nam, ở hai gian khác nhau trong Đồng phủ, cách nhau bởi một hồ nước.

Nơi nữ thiếp ở tên Linh Lung uyển, nơi nam thiếp ở là Ngọc Tiêu uyển, hồ nước ngăn cách đôi bên là hồ Bích Tâm, cùng tên với một hồ nước trong phủ Đồng gia hồi còn ở Hàng Châu.

Hai gian phòng ở hai bên hồ Bích Tâm, thế là, bọn hạ nhân trong Đồng phủ xuyên tạc thành Đông Tây nhị uyển.

Nhà chính của hồ Bích Tâm nằm ở phía nam Bắc triều, từ chính đường xuyên qua khách điện, phòng khách, lại kéo dài qua hồ Bích Tâm, qua cầu Thủy Nguyệt, đình Kinh Hàm. Đi hết hành lang sẽ gặp Quỳnh Hoa viên, ẩn sau đó là Thần Thu các, chính là nơi Đồng thiếu gia ở.

Chuộc Trần Tuyết từ Tần Nguyệt lâu về là chuyện do quản gia Đồng phủ đề nghị, người này đã ngoài bốn mươi tuổi, vô cùng khôn khéo, ôn hòa, thấu tình đạt lý nhưng không kém phần uy nghiêm, trừ chủ tử Đồng gia, những người khác đều phải gọi gã là Nghị gia.

Nghị gia đưa Trần Tuyết tới Ngọc Tiêu uyển, một bên chỉ cho y xem những đại viện trong Đồng phủ, một bên giảng gia quy, gã thấy Trần Tuyết nhu thuận hơn người, nên thương cảm dằn dỗi ba điều.

Chẳng hạn như, Đồng thiếu gia sủng nam thiếp hơn nữ thiếp, hay là, Đồng thiếu gia rất ghét cảnh tranh giành tình nhân, thêm nữa, nếu sủng ái ai, Đồng thiếu gia sẽ gọi người đó đến Thần Thu các cùng nhau vui vẻ cả ngày, đại loại là thế.

Trần Tuyết bái tạ Nghị gia dạy bảo, rồi mới thu dọn vào một gian nhỏ trong Ngọc Tiêu uyển nghỉ ngơi.

Đến ngày thứ hai, Đồng Vũ Thu gọi sáu người thiếp cùng ăn sáng, thuận tiện giới thiệu Trần Tuyết.

Ba nữ thiếp bên Đông các là đại thiếp Tĩnh Nhi, nhị thiếp Phù Dung, tam thiếp Tiểu Mạn.

Hai nam thiếp bên Tây các là đại công tử Cách Dao, nhị công tử Quỳnh Ngọc.

Đồng Vũ Thu để Trần Tuyết ngồi bên cạnh mình, cười tủm tỉm nắm tay y hỏi “Đã quen chưa?”

Trần Tuyết cuống quýt gật đầu, nói “Đã quen”

Đồng Vũ Thu lại nói “Thiếu cái gì, cứ nói với quản gia, mấy ngày nay ta bận rộn, khó có thể chăm sóc người chu toàn.”

“Không có việc gì, thiếu gia bận việc phải đi, không liên quan gì đến ta”

Đồng Vũ Thu nhìn Trần Tuyết, càng nhìn càng thích, lên tiếng trêu đùa “Khi ở Tần Nguyệt lâu sao người không giống như thế này? Thẹn thùng sao?”

Trần Tuyết ngẩng đầu nhìn những người còn lại, nói “Thiếu gia đang chê cười ta!”

Đồng Vũ Thu cười hân lên khuôn mặt y, nói với Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc “Được rồi, giờ có sáu người, các người khéo lại thành đôi hết, Cách nhi, Tiểu Ngọc, sau này A Trần ở cùng chỗ với các người, nhất định phải phải tương thân tương ái”

“Thiếu gia yên tâm, chúng ta sẽ chiều cố A Trần.” Đáp lời là nụ cười nhợt nhạt của Cách Dao.

Quỳnh Ngọc ưa náo nhiệt, tính tình hệt như một đứa nhỏ “Thiếu gia, nếu ta không cùng A Trần tương thân tương ái, người liệu có lột da ta hay không?”

“Nếu người bướng bỉnh, không nghe theo ý tứ của ta, ta sẽ đánh gãy chân người rồi đuổi đi, xem còn có chỗ nào nhận người?”

Đồng Vũ Thu thân thiết xoa đầu Quỳnh Ngọc, lại nhìn về phía ba nữ thiếp nói “Lát nữa ta tới Tô phủ, Tĩnh Nhi, người chuẩn đi cùng ta.”

“Thiếp sẽ nhanh chóng chuẩn bị.”

Sau khi ăn sáng xong, mọi người trở về nơi ở của mình.

Khi Trần Tuyết ở Tần Nguyệt lâu, y có thói quen chạng vạng cầm đèn tiếp khách, qua một đêm thối nát, phải đến giờ Ngọ hôm sau mới có thể thức giấc.

Mà tại Đồng phủ này, tất nhiên không hề giống như khi đó, nhưng không cách nào tập thói quen dậy sớm, đành phải cự tuyệt Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc, trở về phòng kéo chăn ngủ sớm.

Giật mình rơi vào giấc mộng, y quay lại lần đầu tiên gặp Đồng Vũ Thu.

Say rượu trầm mê, y ôm đàn, u oán liếc nhìn ra phía ngoài ban công.

Phía dưới lầu, hần một tay ôm tiểu quan, một tay chống cằm ngắm hoa y nam tử đang nhìn về phía hần.

Ánh mắt chạm vào nhau, hần nhất thời lạc trong đôi đồng tử đen láy sâu thẳm thẳm, thật lâu cũng không thể thoát ra.

Thế là, quay đầu lại, nhìn hoa y nam tử đến gần, hần khẽ cười, sờ cằm, hỏi:

“Người là ai?”

“Trần Tuyết, Âm Trần Tuyết.”

“Thì ra người chính là hồng bài Trần Tuyết của Tần Nguyệt lâu nổi tiếng Lâm An”

Đồng Vũ Thu có chút kinh ngạc, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh.

Trong nháy mắt mà thôi.

Trần Tuyết nhìn thấy thứ kia trong mắt hần, là một người khác, nghĩ lại... có lẽ chỉ là ánh mắt tò mò.

Giống như chỉ vậy mà đánh giá con người hần, rồi sau đó là khát khao chiếm đoạt.

Lần đầu tiên trong ba năm này, Trần Tuyết có một khát khao mãnh liệt đến thế.

Theo đáy lòng cuộn cuộn toát ra là một đám bọt khí nho nhỏ, rồi biến mất vô tung theo ánh sáng mặt trời.

2. Chương 2

Nhập phủ ba ngày, Trần Tuyết vẫn chưa gặp được Đồng Vũ Thu.

Đến tận ngày thứ tư, sau vài ngày bận việc Đồng Vũ Thu mới nhớ tới Trần Tuyết, bảo quản gia đến gọi Trần Tuyết chuyển vào Thần Thu các ở cùng hần.

Theo quy củ của Đồng Vũ Thu, người mới vào phủ sẽ ở cùng hần vài ngày, thời gian dài ngắn ra sao, còn tùy vào độ sủng ái.

Trần Tuyết lại một lần theo bước quản gia, xuyên qua hành lang cùng Quỳnh Hoa viên, tiến vào Thần Thu các.

“Thần Thu các” Ngẩng đầu nhìn biển tên xưa cũ có những vết uốn lượn như bọt biển, Trần Tuyết thì thào thất thần.

“Tam công tử, đang nhìn gì vậy? Thiếu gia chờ trong thư phòng đã lâu.” Nghị gia thúc giục

“Được rồi, ta tới ngay.” Bước nhanh hơn để đuổi kịp Nghị gia, cuối cùng cũng đứng trước cửa thư phòng Đồng Vũ Thu.

“Thiếu gia, tam công tử đến.” Nghị gia hướng vào trong phòng nói to.

“Đã biết, để y vào.”

Nghị gia nghe được câu trả lời của Đồng Vũ Thu, gật đầu với Trần Tuyết, nhẹ nhàng đẩy vai y.

Đặt chân vào thư phòng, quần quanh nơi khuất góc là một mùi hương nhàn nhạt thản nhiên.

Đồng Vũ Thu đang vùi đầu viết lách, từng nét chữ mạnh mẽ in trên giấy Tuyên Thành tựa như những đám mây, đến khi hần ngẩng đầu, mới phát giác Trần Tuyết đã ngồi người đứng một bên chăm chú nhìn hắn.

“Trần các.”

Đọc chữ trên giấy, Trần Tuyết mê hoặc nhìn về phía Đồng Vũ Thu.

“Chỗ của ngươi nên có biển tên mới phải, ngày mai sẽ tìm người khắc một cái để ngươi treo lên”

Đồng Vũ Thu nắm lấy hai tay Trần Tuyết, ôn nhu nói “Ba ngày nay làm những gì? Khi nhàm chán có tìm ai tán gẫu?”

“Nhờ phúc của thiếu gia, một chút cũng không nhàm chán, nếu không cùng Cách nhi chơi cờ thì cùng Tiểu Ngọc đi dạo, hoặc là một mình đọc sách đánh đàn, so với khi còn ở Tàn Nguyệt lâu thì thanh tịnh nhàn nhã hơn nhiều lắm ”

“Tốt rồi” Đồng Vũ Thu lại nói “Quản gia, cứ làm như người nói đi, mấy ngày nay ở lại nơi này, sau đó có gì tính tiếp”

“Tiểu nhân biết.”

Đồng Vũ Thu tiến sát khuôn mặt Trần Tuyết, khẽ cắn vành tai y, hơi thở mạnh mẽ ấm nồng, nói

“A Trần, mấy ngày nay ngươi đã vất vả rồi”

Trần Tuyết tu luyện nơi phong trần kia lâu như vậy, sao lại không hiểu dục vọng trắng trợn trong mắt Đồng Vũ Thu chứ, nửa như cự tuyệt, thanh âm mềm mại

“Thiếu gia, chỗ này là thư phòng...”

“Được, vậy chúng ta về phòng ngủ.”

Đồng Vũ Thu một phen ôm ngang Trần Tuyết, đi về phía phòng ngủ.

“A Trần, ngươi nên ăn nhiều một chút, nhẹ đến mức gió thổi bay rồi đấy!”

Đồng Vũ Thu là thương nhân, cũng không phải là cường tráng, nhưng dáng vẻ tiêu sái, thoát nhìn còn tưởng một thư sinh thanh tú phong nhã, nhưng so với hắn, Trần Tuyết càng thêm nhỏ gầy nhu nhược, nhìn thế nào cũng không giống thân hình của một thanh niên mười tám tuổi.

Trần Tuyết còn chưa kịp trả lời Đồng Vũ Thu, hắn đã bắt đầu trầm mê trong dục vọng, y thấy khuôn mặt Đồng Vũ Thu như phóng đại, lay động trước mắt y.

Ngọn lửa hừng hực bao quanh hạ thân, trong mơ màng, y nhớ lại lời nói của tú bà

Năm ấy, y mới mười lăm tuổi.

Tú bà nói “Làm nam xướng, thân mình vốn không thể mềm nhẹ như nữ tử, nếu muốn khách nhân thích, phải giữ một thân thể suy nhược mảnh khảnh, ăn cũng không được ăn nhiều, bằng không, đừng hỏi vì sao lại khổ sở”

Thế là, y cứ một năm lại một năm càng thêm gầy, từng điệu múa càng thêm nhẹ bẫng động lòng người, mà ở trên giường, khách nhân cũng luôn ca ngợi thân thể y, mềm dẻo vừa phải, làm cho người ta lưu luyến.

Sau trận hoan ái, Trần Tuyết suy nhược tựa trong lòng Đồng Vũ Thu, có lẽ, y nên ăn nhiều hơn một chút.

Tuy vậy, sau ngày thứ hai nôn ra hết mấy cái chân gà đầy mỡ, y cũng đành bỏ cuộc.

Chuyện ngoài ý muốn của y chính là Đồng Vũ Thu lại bỗng dừng chú ý đến việc ăn uống của y, còn để tâm hầu hạ điều dưỡng, một lòng muốn vỗ béo y.

Đồng Vũ Thu nói “Vẫn chẳng có tí thịt nào, tất cả đều là xương, tôi nào ngủ cũng khiến ta đau tay”

Khi nói lời này, trong mắt Đồng Vũ Thu tràn đầy đau lòng cùng sùng nịch, đem trái tim Trần Tuyết mở toang ra, rồi để lại một vết sẹo mờ mờ.

Mà Trần Tuyết sau này mỗi khi hồi tưởng lại, chẳng qua là hấn cho y một viên đường rồi sẽ lại cho y một cái tát, ngọt ngào đau đớn, khắc sâu trong lòng.

Nhưng viên đường kia quá ngọt, không thể nuốt vào.

Đạo lý này, y nên sớm hiểu ra mới đúng.

Chớp mắt, y đã ở trong Thần Thu các một tháng.

Trong lúc đó, Đồng Vũ Thu mang sáu người ra ngoài đập thanh.

Đoàn người túm dây điều chạy nhanh trên đỉnh núi, đáng lẽ ở tuổi này nên có chút phong mạo mới phải.

Đồng Vũ Thu đối với từng người thiếp đều phi thường ôn nhu tốt đẹp, tựa như những đóa hoa được hấn nâng đỡ trong lòng bàn tay, cẩn thận vô cùng, không thể nào héo rũ.

Trần Tuyết và Tiểu Ngọc cùng nhau thả một con điều, Tiểu Ngọc nhỏ hơn Trần Tuyết một tuổi, nhưng tâm tính trẻ con hơn tuổi rất nhiều, thuần khiết như một đứa nhỏ, khiến người ta yêu thích.

Đồng Vũ Thu tiến lên giúp y lau cái trán đầy mồ hôi, nói “Tiểu Ngọc, đừng quá ham chơi đùa, ra nhiều mồ hôi sẽ bị cảm lạnh mất”

“Thiếu gia, ta rất khỏe mà!” Tiểu Ngọc ngẩng đầu cười, nhìn Đồng Vũ Thu lè lưỡi.

Trong tất cả thê thiếp, Trần Tuyết cảm thấy Đồng Vũ Thu thích Quỳnh Ngọc nhất.

Cứ như y là một bảo bối, không thể đánh đồng với những người khác vậy.

Nghị gia nói, Quỳnh Ngọc là do Đồng thiếu gia hai năm trước khi ra ngoài tìm người gặp được, đứa nhỏ kia lúc ấy khuôn mặt bần lem, căn bản nhìn không ra dung mạo, chỉ là, đôi mắt sáng như sao khiến cho Đồng thiếu gia chú ý, cho nên mới mang về phủ.

Trần Tuyết cũng từng để ý, khóe mắt đuôi mày của Quỳnh Ngọc vô cùng quen thuộc, cho đến một ngày y nhìn chính mình trong gương, mới phát giác thì ra y rất giống mình.

Không riêng gì y, tất cả thê thiếp, hoặc nhiều hoặc ít, luôn luôn có điểm gì đó giống nhau.

Chẳng hạn như hình dáng khuôn mặt Tĩnh nhi cùng Quỳnh Ngọc có vài phần tương tự, cái miệng của Phù Dung cùng Cách Dao không khác nhau là mấy, khí chất nơi Tĩnh Nhi và Cách Dao thật tương đồng, Tiểu Mạn cũng có đôi má lúm đồng tiền nhợt nhạt như y...

Trần Tuyết còn nhớ, Đồng Vũ Thu đã từng nói, đôi mắt của y rất giống một người mà thiếu gia quen biết.

Y hỏi Nghị gia, Nghị gia chỉ thở dài, nói “Đó là thanh mai trúc mã của thiếu gia”

Nghị gia dứt lời, vỗ vỗ vai y, trấn an nói “Đứa nhỏ này, đừng nghĩ nhiều, cũng đừng hăm quá sâu, thiếu gia thương các người, nhưng sẽ không bao giờ yêu các người”

“A Trần, phát gốc gì vậy?” Đồng Vũ Thu nhìn Trần Tuyết hoảng thần nhìn về phía con điều xa xa góc chân trời, nhịn không được gọi tên y

“Thiếu gia, vì sao ngài lại thích chơi điều?” Trần Tuyết thu hồi ánh mắt, kéo Quỳnh Ngọc đứng bên cạnh.

“Trước kia có một tiểu quỷ thường bắt ta chơi điều cùng, cho nên dần dần thích nó.” Đồng Vũ Thu nói, khóe miệng ỨC ỨC không được mà cong lên, vô hình tạo nên một bức tường dày ngăn cách, là ký ức, nhưng cũng là sự thật.

Ôn nhu cùng tàn nhẫn thường song song tồn tại, Trần Tuyết biết, cho nên chỉ có thể mỉm cười mà chống đỡ, rồi mới quay đầu tiếp tục xem điều.

Mà hết thấy gió êm sóng lặng lại kết thúc sau đúng một tháng lễ bảy ngày.

Ngày đó, Trần Tuyết ở thư phòng vô tình thấy một bức họa cuộn tròn.

Trên bức họa là một thiếu niên với đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt tươi cười, một đôi lúm đồng tiền nhợt nhạt, không thể tả hết sự hồn nhiên đáng yêu.

Phía dưới bức họa có một câu thơ nho nhỏ:

Chương thai liễu, chương thai liễu!

Tích nhật thanh thanh kim tại phủ?

Túng sử trường điều tự cự thù,

Dã ứng phàn chiết tha nhân thủ.

(Chương thai liễu: từ này xuất phát từ tiểu thuyết “Liễu thị truyện” của Đường Hứa Nghiêu, hiểu nôm na là yêu ai đó nhất

Ngày xưa nay còn đâu?

Cho dù cảnh khế kia vẫn rủ xuông

Cũng chỉ để tay người khác bẻ gãy.)

Bên phải câu thơ là bốn chữ Đồng Vũ Thu khóc

Mà bên trái câu thơ, là sáu chữ rõ ràng:

[Trí chí ái Liễu Tinh Thần]

(Tình cảm chân thành nhất dành cho Liễu Tinh Thần)

3. Chương 3

Trần Tuyết không cố ý.

Nhưng một tiếng “Người đang làm cái gì?” của Đồng Vũ Thu dọa đến y

Vội vàng cuộn lại bức họa, lại cố tình đánh nghiêng một bên giá nến.

Ngọn lửa bốc cao, Trần Tuyết cuống quýt buông tay ném bức họa cuộn tròn vào đó.

“Người xem người kia, sao lại không cẩn thận như vậy, để ta xem xem có đau không nào?”

Đồng Vũ Thu kéo tay Trần Tuyết, vội vàng cầm cốc trà trên bàn hất vào bức họa.

Từng vệt nước in trên bức họa, trên bức họa in đầy vệt nước trà vàng ố ngập chìm trong lửa là hình vẽ một nam tử với nụ cười thật tươi.

Bức họa tàn, người trên bức họa cũng vì thế mà không thể nào tìm thấy nữa, giống như mờ mịt mất tích trong biển người.

Trong một khắc, ánh mắt Đồng Vũ Thu từ ôn nhu hóa thành thô bạo, ngực phập phồng gấp gáp, tức giận trừng hai mắt.

Thật cẩn thận nâng lên bức họa cuộn tròn, từ kẽ răng rít lên thứ âm thanh khản đặc “Ai cho phép người chạm vào?”

Trần Tuyết hiển nhiên không thể theo kịp sự biến hóa này, kinh ngạc nhìn Đồng Vũ Thu đang ngồi xổm dưới đất nhìn mình rống giận, một trận mờ mịt.

“Ai cho phép người chạm vào y? Ai cho phép người chạm vào y!”

“Ta chỉ là... chỉ là muốn tìm sách đọc...” Trần Tuyết lúc này mới tỉnh táo lại.

“Đọc sách? Một nam xướng cũng biết đọc sách sao?” Đồng Vũ Thu hừ lạnh một tiếng, lại nói “Cút, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa”

“Thiếu gia... Ta...”

“Nghe không hiểu sao? Ta nói, cút!” Đồng Vũ Thu quay lưng về phía Trần Tuyết “Quản gia, đuổi tam công tử về Ngọc Tiêu uyển!”

Theo Nghị gia rời thư phòng, Trần Tuyết nhịn không được quay đầu nhìn Đồng Vũ Thu vẫn ôm bức họa ngẩn người, trong mắt hần dưng đầy lệ.

“Đừng nhìn nữa, ngươi đã phạm sai lầm lớn rồi.” Nghị gia kéo Trần Tuyết, đóng cửa thư phòng “Để thiếu gia một mình đi, miệng vết thương của ngươi cũng nên mau chóng bôi thuốc”

Trần Tuyết nghe vậy nhìn vào tay phải của mình, bây giờ mới phát giác, đúng là thật rát, vết bỏng đau âm ỉ.

“Tam công tử, đừng trách thiếu gia, thiếu gia cũng có nỗi đau riêng”

“Ta sao có thể trách hần? Đều là lỗi của ta.” Trần Tuyết trong lòng trống rỗng, lại không biết nên hình dung mọi chuyện ra sao.

“Nghị gia, người trên bức họa chính là thanh mai trúc mã của thiếu gia?”

“Đúng vậy, Liễu công tử nhỏ hơn thiếu gia ba tuổi, từ nhỏ cùng thiếu gia lớn lên, thiếu gia và y một bước cũng không rời”

“Sao sau này lại xa nhau?”

“Thiếu gia năm mười tám tuổi theo lão gia ra ngoài lo công việc, khi trở về chợt nghe nói Liễu thiếu gia cùng người nhà đi sơ tán, không tìm lại được ”

“Vậy thiếu gia có đi tìm y không?”

“Đã tìm ba năm, cứ có thời gian rảnh thiếu gia lại đi khắp thiên nam địa bắc mà tìm”

Nghị gia lắc đầu thở dài “Liễu thiếu gia nếu còn sống, có lẽ cũng đã lớn bằng ngươi, đáng thương cho một hương môn công tử, từ đó sinh tử chưa biết, đáng tiếc đáng tiếc”

Trần Tuyết nói “Có phải hay không đã chết rồi?”

“Khẽ chút, đừng để thiếu gia nghe được, những lời này một chữ cũng không thể nói ra” Nghị gia che miệng Trần Tuyết “Trước kia có một nha hoàn, cậy được thiếu gia sủng liền kiêu, một lòng nghĩ thiếu gia sẽ cưới nàng làm thiếp, ai ngờ chỉ vì một câu ‘Người chết sao có thể so với người sống’, liền bị thiếu gia bán vào thanh lâu! Thiếu gia rất quyết tâm tìm Liễu công tử kia, người đừng gốc ghéch khoét sâu vào vết thương ấy!”

Nghị gia cảm thấy Trần Tuyết rất thân cận, tuy không rõ nguyên nhân, nhưng trong lòng biết vậy, ngay cả chính gã cũng không hiểu được là vì sao.

“Tạ Nghị gia nhắc nhở.” Trần Tuyết nhìn bàn tay đã bôi thuốc của mình, cái nhìn lạc lõng ấy lọt vào mắt Nghị gia

“Ngươi ấy, cũng là một đứa trẻ gốc ghéch!” Sờ sờ đầu Trần Tuyết, Nghị gia nói “Bất quá, trong tất cả thế thiếp, ngươi giống Liễu công tử nhất, chờ thiếu gia hết giận, sẽ quay lại dỗ dành ngươi”

“Vâng.” Trần Tuyết gật gật đầu

Ba ngày sau, Trần Tuyết ở Ngọc Tiêu uyển nhận được tin tức.

Đồng Vũ Thu lại mang người ra ngoài, lần này không phải vì công việc, cũng là lại một lần nữa đi tìm người.

Tìm kiếm ròng rã ba năm, Đồng Vũ Thu không tin, rõ ràng chỉ có một người, sẽ không thể không tìm thấy.

Nhiều người nói Liễu Tinh Thần có thể đã chết, nhưng hắn luôn cảm thấy, trái tim của A Thần vẫn còn đập.

Một lần lại một lần, hữu lực, linh hồn hắn cũng xao động theo từng nhịp trái tim kia.

Tựa như thiếu niên ấy vẫn chưa từng rời xa hắn, vẫn luôn chạy theo hắn, thanh âm hết như bánh gạo nếp, thật mềm, gọi hắn “Vũ Thu ca ca”

“Vũ Thu ca ca, chúng ta chơi trốn tìm đi!”

“Vũ Thu ca ca, vì cái gì huynh luôn tìm ra ta nhanh như vậy?”

“Vũ Thu ca ca, có phải bất luận ta trốn chỗ nào huynh cũng đều tìm được?”

Thiếu niên cong khóe môi làm hai lúm đồng tiền gọn sóng, hai tròng mắt đen láy đơn thuần mà thoải mái

Y nói “Vũ Thu ca ca, ta thích huynh!”

“A Thần, chờ ta, Vũ Thu ca ca nhất định sẽ tìm được ngươi.”

Đồng Vũ Thu giơ roi ngựa, trong làn đất bụi mờ hiện ra một con đường lầy lội, lưu lại vô số dấu chân, gồ ghề, tựa như những đống đau trong lòng.

4. Chương 4

Đồng Vũ Thu đi đợt này, vừa tròn hai tháng.

Thời khắc hắn đạp lên tầng tầng tuyết trắng trở về, lại mang theo một thiếu niên bên cạnh.

Thiếu niên tầm mười lăm tuổi, tuy bất an nhưng ánh mắt vô cùng tĩnh lặng, như những vì sao trong đêm tối.

Thiếu niên nắm lấy góc áo Đồng Vũ Thu, run rẩy nhìn sáu người trước mặt.

Đồng Vũ Thu ôm thiếu niên vào lòng, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho y.

“Tinh Thần, ba người này là là Tinh Nhi, Phù Dung, Tiểu Mạn ở Linh Lung uyển, ba người này là Cách Dao, Quỳnh Ngọc, Trần Tuyết, ở Ngọc Tiêu uyển. Còn ngươi, sau này ở trong Thần Thu các với ta, đã biết chưa?”

Thiếu niên gật đầu, nhưng không hề phát ra tiếng động nào.

“Sau này có cái gì cần cứ viết ra cho ta biết, được không?”

Thiếu niên lại gật đầu

“Quần gia, sáng mai gọi thợ may vào phủ, làm cho Tinh Thần chút quần áo mùa đông, cũng sắp có lễ mừng năm mới, mọi người cũng đều phải có thêm xiêm y mới được. Mang thêm hai chậu than vào phòng ta, Tinh Thần sợ lạnh, dễ nhiễm lạnh, à, đúng rồi, lấy lò sưởi tay đến đây.”

Nghị gia ghi nhớ kỹ, hỏi “Thiếu gia còn có cái gì phân phó? Tứ công tử có cần gì khác không?”

“Tinh Thần bị cảm, không nói được, cần cái gì sẽ viết ra cho ngươi, đi chuẩn bị đi, mọi người cũng nên sớm nghỉ ngơi”

Đồng Vũ Thu sau chuyển phong trần mỗi một, lúc này đã ôm thiếu niên trở về Thần Thu các.

Mọi người thấy cảnh này, sau một khắc ngẩn ngơ cũng đều ngẫm hiểu, liền tốp năm tốp ba tan rã.

“Cách nhi, ngươi nói xem thiếu gia có cần chúng ta nữa hay không?”

Trở về Ngọc Tiêu uyển, Quỳnh Ngọc nhìn không được mà mở miệng.

“Không rõ, nếu thiếu gia thật sự đã tìm ra Liễu công tử, có lẽ...”

Cách Dao cũng có chút lo lắng.

“Sẽ không, y không phải Liễu Tinh Thần thật sự.” Trần Tuyết nhìn tảng đá tuyết đọng trắng ngần, ánh nắng chiếu vào làm nó nhiễm một tầng hồng sắc mà trong suốt, tất cả xoáy sâu vào đáy mắt y, ba quang lưu động.

“Nghị gia từng nói, Liễu Tinh Thần mất tích khi mười lăm tuổi, tình đến bây giờ, hiện tại cũng phải mười tám, mà thiếu niên này, nhiều lắm mười lăm sáu tuổi, cho nên, y không phải Liễu Tinh Thần”

“A Trần nói rất đúng, y nhất định không phải Liễu Tinh Thần, bằng không thiếu gia chắc chắn đã sớm đuổi chúng ta, có thể nào còn giới thiệu chúng ta với y” Quỳnh Ngọc nghĩ thông suốt, tự nhiên cũng cao hứng lên, sau một hồi ồn ào đã đói bụng, kéo Cách Dao cùng Trần Tuyết đi dùng bữa.

“Ta không đói bụng, các người ăn trước đi”

Trần Tuyết giẫy khởi bàn tay Quỳnh Ngọc, lẳng lặng trở về, để lại Quỳnh Ngọc với bàn tay trống rỗng của mình, khó hiểu quay đầu nhìn phía Cách Dao.

Cách Dao đắm chiêu nhìn dấu chân Trần Tuyết in hằn trên tuyết, chậm rãi nói với Quỳnh Ngọc

“Kỳ thật, ba năm trước đây, ta có gặp qua Liễu Tinh Thần, chúng ta cùng bị người ta nhốt tại một tòa miếu đổ nát. Y nói y tên Liễu Tinh Thần, ta còn nhớ rõ y bảo ta đừng sợ hãi, nói nhất định có thể trốn đi. Ta hỏi tại sao y tự tin đến vậy, y nói, bởi vì Vũ Thu ca ca nhất định có thể tìm được y. Ta nhớ rõ khi đó y cười rộ lên thực giống ánh mặt trời, trong ánh mắt trong suốt là khát khao cùng hy vọng về tương lai, là niềm tin vào hạnh phúc. Hôm nay nhìn người nọ, bộ dạng cơ hồ cùng Liễu Tinh Thần ba năm trước giống nhau như đúc, chính là, có rất nhiều chuyện, không phải cứ giống nhau là có thể ”

“Người từng gặp Liễu Tinh Thần? Đã kể với thiếu gia chưa?” Quỳnh Ngọc hỏi

“Chưa” Cách Dao nói “Ngọc nhi, người có biết năm đó ta bị bán vào chỗ nào không?”

“Trước kia từng nghe người nhắc tới, người nói người được thiếu gia mua về từ Di Viên quán”

“Vậy người nói xem, Liễu Tinh Thần có thể đi đâu?”

Quỳnh Ngọc trợn tròn mắt, kinh ngạc không biết làm sao.

“Ta mệnh tốt, bị dạy dỗ ở Di Viên quán một năm, lại có một năm làm thanh quan, rồi được thiếu gia mua đêm đầu tiên, chuộc thân mang về Đồng phủ, nhưng Ngọc nhi này, không phải ai cũng may mắn như ta. Người bảo ta làm sao dám nói chuyện tàn khốc như vậy cho thiếu gia?”

“Biết rồi, ta cũng sẽ không nói ” Quỳnh Ngọc cúi đầu, lẩm bẩm “Thiếu gia thật đáng thương”

Trần Tuyết cả ngày chưa ăn một hạt cơm.

Mấy năm gần đây y đã tập thói quen ôm bụng đói vượt qua đêm đen hắc ám để chờ đợi bình minh.

Chỉ là, đã không còn những đêm sinh ca nơi Tần Nguyệt lâu, trong lòng cũng lạnh đi không ít.

Mượn ánh trăng mà ngắm nghía dung nhan của mình trong tấm gương đồng.

Hàng mi tinh tế, đôi mắt yêu diễm, sống mũi cao, đôi môi hồng đào, còn có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Ba năm này, y học được cách mỉa hoặc chúng sinh, học cách làm cho nam nhân phát điên vì mình, thậm chí học được cách a dua lấy lòng một nam nhân.

Cũng vì thế mà y đã quên mất bản thân mình, đã quên rằng, mình vẫn là một thiếu niên.

Tích nhật thanh thanh kim tại phủ? (Ngày xưa nay còn đâu? – là câu thơ trên bức tranh vẽ bạn Liễu Tinh Thần, có thể xem lại chương 2)

Còn đâu?

Trần Tuyết rời mắt khỏi gương đồng, trở về giường nằm.

Bất chợt dạ dày dâng lên một cơn đau làm y nhăn mặt.

Mồ hôi dày đặc, y rên rỉ, nhắm mắt nhin đau, chỉ cảm thấy một cổ hắc ám đánh úp lại, rất nhanh, bao phủ tri giác vốn đã yếu ớt của y.

5. Chương 5

Khi tỉnh lại, chỉ nghe được tiếng chầu than kêu lách tách.

Những đốm lửa rung động, như vẽ nên một vết bóng trong lòng.

“Tỉnh rồi?” Đồng Vũ Thu nhìn Trần Tuyết

“Thiếu gia” Trần Tuyết định ngồi dậy, mới phát giác cả người vô lực.

“Ta không ở bên cạnh, hai tháng nay sao ngươi không tự chăm sóc mình? Trước khi đi đã dặn ngươi ăn uống điều dưỡng thân thể, sao lại để đau đến hôn mê?”

Trần Tuyết sững sốt nghe Đồng Vũ Thu lải nhải, nhưng lại nhin không được mà nở nụ cười.

Trần Tuyết cười, là một nét cười khuynh thành.

Tựa như mạn đà hoa thuần túy, mang một cổ hủ diệt, tồn tại cả đen và trắng.

Có người nói, mạn đà trắng là điềm lành, thuần khiết mềm mại, đó là thiên thượng hoa, đại diện cho một tình yêu đẹp.

Có người nói, mạn đà đen là tuyệt vọng tối tăm khăng khít, là tương lai không thể biết trước, đại diện cho tình yêu độc chiếm cùng cái chết.

Không biết từ khi nào, Đồng Vũ Thu lại bắt đầu cười dịu dàng với Trần Tuyết, ôn nhu như trước, hần thấy thanh âm của mình nhẹ tựa gió xuân.

“Ngoan, uống thuốc đi”

Nhưng cũng hết như trong giấc mộng, những cánh chim uyển chuyển bị ngắt quãng bởi tiếng bước chân vội vã.

“Thiếu gia, không tốt rồi, tứ công tử tỉnh dậy không thấy ngài, sợ tới mức cả người phát run, không cho ai tới gần”

“Cái gì” Đồng Vũ Thu thất thanh, vội vàng đứng lên định rời đi, lại nhớ tới Trần Tuyết chưa uống thuốc, bèn nói

“A Trần, uống thuốc xong rồi nghỉ ngơi đi, ta phân phó đầu bếp nửa canh giờ sau đưa tới cho ngươi bát cháo hoa quế hầm, nhất định phải ăn hết đấy”

“Đã biết” Trần Tuyết mỉm cười, nói “Thiếu gia mau đi đi, ta đã khá hơn nhiều”

“Ừ, tối nay ta lại đến thăm ngươi”

Hình như, Đồng Vũ Thu đã quên chuyện bức họa cuộn tròn kia, đối đãi với Trần Tuyết như lúc mới vào phủ.

Chỉ là tứ công tử mới tới vẫn ở lại Thần Thu các, cứ như một oa nhi, được cẩn thận che chở một ngày lại một ngày.

Đồng Vũ Thu gọi y là “Tinh Thần” hoặc “A Thần”

Đồng Vũ Thu nói, A Thần của hần, bên trái lưng hần là có một vết sẹo cũ, là do khi A Thần bướng bỉnh trèo cây bị ngã.

Mà tứ công tử Tinh Thần hiện tại lại không có.

Đồng Vũ Thu day day huyết thái dương, cười khổ nói “Kỳ thật, y căn bản đã mất trí nhớ, tên kia là ta đặt cho y, ta biết, y vốn không phải A Thần, không phải”

Khi nói những lời này, ngón tay Đồng Vũ Thu đang tinh tế nhu hòa vuốt ve lưng Trần Tuyết, làn da sáng bóng truyền chút độ ấm đến đầu ngón tay, bông hoa mạn đà xinh đẹp ứng hồng lên theo từng nhịp thở, giống như đón gió bay lên, hướng về phía mặt trời.

Trần Tuyết còn nhớ rõ, đêm đó ở Tần Nguyệt lâu, Đồng Vũ Thu luồn ra phía sau khe hôn lưng y, chậm chậm vuốt ve, miết qua từng đường cong của xương sống, rồi dần dần dừng lại.

Đồng Vũ Thu nhìn vết xăm, hỏi “Đây là hoa gì?”

“Mạn đà” Trần Tuyết nằm trong chăn gấm, chỉ nghe thấy hương vị mê tình quấn quanh, run run từng đợt.

“Đẹp lắm, không có một chút tỳ vết nào, hết như da thịt của người.” Đồng Vũ Thu lại lần nữa phủ lên người Trần Tuyết, trong nháy mắt tất cả đã bị hai cơ thể nhịp nhàng đưa đẩy che giấu hết, chỉ còn lại hơi thở đầy nhục dục, mặc cho vạn vật đổi dời.

Đó là đêm đầu của bọn họ, Trần Tuyết như lọt vào màn sương mù cuối hạ, chói với trong hắc ám mê ly hết như mạn đà hoa, để cho hết thấy thâm nhập vào chỗ sâu nhất, nở rộ rồi héo rũ, cho đến tận lúc điêu linh.

Chuyện nửa năm qua lại hiện về trong giây phút.

Giao thừa khói lửa trong trí nhớ như bầu trời đêm vĩnh viễn không tìm lại ánh sáng mặt trời, mờ mịt, dần tiêu tán rồi mất đi, không để lại một chút vết tích nào.

Trần Tuyết nhớ rõ, đó là lần đầu tiên tứ công tử Tinh Thần cười sau khi vào phủ, loá mắt hơn khói lửa, đã trở nên chói mắt.

Trần Tuyết nhìn y tựa trong lòng Đồng Vũ Thu, nói “Vũ Thu ca ca, lửa thật đẹp”

Là giọng mũi, ba phần làm nũng, bảy phần trẻ con, nghe qua còn tưởng tiếng trẻ thơ, bi bô bắt chước từng ngữ điệu của người lớn.

Kể cam điếc này từ khi nào có thể nói? Trần Tuyết không biết, y nghĩ, Đồng Vũ Thu hẳn sẽ rất vui vẻ, nhưng cũng sẽ thật hoảng hốt, bởi vì một người mất trí nhớ lại đột nhiên nói chuyện thật thân tình, tưởng như ký ức đang dần khôi phục.

Không phải của người, chung quy không phải của người, Trần Tuyết nhìn bầu trời đêm tối đen như mực, tự thì thào.

Hạ tàn, gió thu chưa đến, nhưng những chiếc lá vàng óng của cây bạch quả diệp đã bắt đầu rụng khắp sân.

Ngày tháng chẳng hề sợ những cơn cơn sóng, không buồn động đậy, thông thả bình yên. Ngày ấy y ngẫu nhiên ngẩng nhìn mặt nước hồ Bích Tâm, ngẩn ngơ nhìn hình phản chiếu, tận đến khi gió lay động từng cơn sóng nhỏ trên mặt nước, nhộn nhạo bốn phương.

Đồng Vũ Thu cứ sáu bảy ngày sẽ tìm đến Trần Tuyết, lần lâu nhất cũng chưa quá mười ngày.

Nhưng hẳn chưa bao giờ ngủ lại, bởi vì ban đêm hẳn nhất định phải về Thần Thu các, hẳn nói, buổi tối Tinh Thần thường gặp ác mộng, cần hẳn ở bên cạnh trấn an.

Trần Tuyết sau mỗi lần hẳn đi, sẽ đứng dậy, mặc áo khoác rồi ngẩng nhìn màn đêm trong trẻo nhưng u ám, ôm hai chân cuộn mình trong góc.

Trần Tuyết chưa bao giờ nói cho Đồng Vũ Thu, y cũng hay gặp ác mộng, chỉ khác là chẳng có người nào ôm ấp qua đêm, cho nên mỗi khi bừng tỉnh sẽ ướt sũng vì mồ hôi cùng nước mắt.

Năm ngón tay bầu chặt lồng ngực, y cơ hồ không nghe được tiếng tim mình đập, suy yếu, giống như một oan hồn.

Rồi có một ngày, Đồng Vũ Thu ngủ lại Trần các.

Khi đó việc làm ăn của Đồng gia rơi vào dầu sôi lửa bỏng, từ khi tứ công tử vào phủ, đã không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Hàng năm những vị khách đến Lâm An, ở trong Đồng phủ, hiển nhiên là có chuyện quan trọng trò chuyện với nhau.

Đồng Vũ Thu lông mày nhíu chặt, lật qua lật lại một quyển sách suốt đêm, lúc này, ngay cả tứ công tử cũng khuyên không được.

Đêm đó, Đồng Vũ Thu nói với Trần Tuyết

“A Trần, Tất lão gia yêu cầu rất hà khắc, nếu gã không nhượng bộ, vụ làm ăn này không hề có lợi cho Đồng gia, Tất lão gia nói, nếu đem Tinh Thần cho gã, gã liền thoái nhượng, nhưng... người đã biết rồi, Tinh Thần mất trí nhớ, Tinh Thần cũng không được như người bình thường, ta không muốn y đi hầu hạ Tất lão gia.”

“Rồi sao?” Trần Tuyết chôn mặt trong lòng Đồng Vũ Thu

“Tất lão gia luyện đồng, nữ thiếp hiển nhiên không, Tiểu Ngọc tính tình trẻ con lại bướng bỉnh, chắc chắn không được. Cách Dao, y mặc dù xuất thân thanh lâu, nhưng lại là thanh quan được ta chuộc về, chỉ có người, từng là đầu bài Tần Nguyệt lâu, mới có thể hấp dẫn hết lực chú ý của Tất lão gia”

“Thiếu gia muốn A Trần câu dẫn Tất lão gia, để gã buông tha Tinh Thần, đồng thời cũng khiến Tất lão gia đẹp lòng mà nhường nhiệm vụ làm ăn kia, có phải hay không?”

“A Trần, thực xin lỗi, nhưng...”

Trần Tuyết ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn Đồng Vũ Thu, hỏi “Nếu Tất lão gia thích A Trần, muốn dẫn A Trần đi thì sao?”

Đồng Vũ Thu nhìn Trần Tuyết, không trả lời, sự bất đắc dĩ trong ánh mắt khiến người ta vừa nhìn đã không thể nghi ngờ.

“A Trần hiểu rồi.” Trần Tuyết cười ngồi dậy, chần gắm lướt qua thân thể, rơi xuống bên hông, trên cơ thể trần trụi là hôn ngân dày đặc, rõ ràng đã trải qua một trận hoan ái kịch liệt.

“Kỳ thật, ta rất buồn, tốt xấu gì ta cũng từng là một đầu bài, người nói Tất lão gia sao lại thấy ta chướng mắt mà mê mẩn tứ công tử hơn được? Thiếu gia, ngài nói xem có kỳ quái hay không?”

Trần Tuyết tự ngẩng nhìn những sợi tóc dài chảy xuống hai bên má, trong âm u, ánh trăng xuyên qua giấy cửa mỏng manh chiếu rọi cơ thể y, phát ra một vòng quang âm thần nhiên.

Đồng Vũ Thu yên lặng ngồi dậy, ôm lấy Trần Tuyết, cọ cọ vào cổ y nói “A Trần, thiếu gia thực xin lỗi người”

6. Chương 6

Đêm đó Trần Tuyết bị đưa vào phòng Tất lão gia, Đồng Vũ Thu gặp một cơn ác mộng.

Hắn nhìn thấy Liễu Tinh Thần mười lăm tuổi bị đặt dưới thân người khác, cả người đầy máu, nhìn hắn mỉm cười.

Bình tĩnh, hắn rốt cuộc không ngủ được nữa, giúp thể thân tứ công tử Tinh Thần đắp lại chăn, mặc quần áo đi ra ngoài hành lang.

Trước hành lang là đình Hàm Huy, cầu Thủy Nguyệt, vượt qua cầu Thủy Nguyệt là nơi ở của khách khứa.

Đứng ở đầu cầu, hắn ngẩn ngơ nhìn ánh trăng phản chiếu dưới mặt hồ, trong lòng bỗng dưng đau đớn.

Hắn nhớ rõ Trần Tuyết đêm đó gật đầu, rồi mới tựa vào ngực hắn, nói “Thiếu gia, không sao cả, A Trần đã quen rồi ”

Trước mắt còn vương lại dung nhan kiều mỹ của Trần Tuyết, bỗng nhiên, hắn nghe được một tiếng thét thê lương.

Bất quá chỉ một tiếng, nhất thời liền mất đi giữa tấm màn đen khôn cùng, có lẽ chỉ là ảo giác.

Chim chóc nhẹ nhàng rời khỏi cành cây, vỗ cánh nhằm phía ánh trăng, dần dần đi khuất.

Bước chân không hiểu sao khựng lại, Đồng Vũ Thu nhìn ánh trăng đã vỡ tan theo nhịp dao động của mặt hồ, ngay cả cảm giác đau lòng cũng chưa hiện hữu.

Hắn là từng có cái gì đó, bị ai đó lấy mất từ trong tim, hoàn toàn mờ mịt, rồi mới mất đi.

Đồng Vũ Thu cứng ngắc đứng im tại chỗ, đến tận khi hoàng hôn tàn úa, sương xuống làm ướt đầm quần áo, hắn lấy tay lau mặt, đi về phía Thần Thu các.

Lòng bàn tay ướt sũng một mảnh, đến tận cùng, là nước mắt của ai?

Ngày thứ hai, Trần Tuyết bị đuổi về Trần các nằm trên giường trọn một ngày.

Đại phu nói, đều là vết thương ngoài da, tu dưỡng mấy ngày là ổn thôi.

Trần Tuyết nửa tựa vào đầu giường, lộ ra nụ cười tái nhợt, hai lúm đồng tiền xoáy sâu, nói “Thiếu gia, không sao đâu”

Đồng Vũ Thu không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt Trần Tuyết, thật lâu thật lâu, mới nói “Nghỉ ngơi đi.”

Sau khi Đồng Vũ Thu đi, Trần Tuyết mới thấy Cách Dao đang tựa vào lan can.

Trần Tuyết nói “Cách Dao, sao ngươi lại đến đây, vào phòng ngồi đi”

Cách Dao đi đến, đóng cửa lại, ngồi ở bên giường, vạt áo Trần Tuyết trễ xuống, nhìn vết roi cùng vết sẹo bông trên người y, nén lòng hỏi “A Trần, ngươi rốt cuộc đã làm cái gì?”

“Tất lão gia có thói quen ngược đãi, chuyện này ai cũng biết, ngươi xuất thân từ Tần Nguyệt Lâu, lại là đầu bài, chắc chắc biết rõ, vì cái gì còn muốn đi?”

Cách Dao nhìn Trần Tuyết, động tác mềm nhẹ, sợ không cẩn thận chạm vào sẽ khiến y đau.

“Loại tình huống này, nếu ta không đi, chẳng lẽ để vụ làm ăn của thiếu gia thất bại?”

“Nếu Tất lão gia muốn đoạt lấy ngươi từ tay thiếu gia thì sao?”

“Vậy theo gã đi.”

“Ngươi cam tâm?”

“Cách Dao, nói thật, ta đã sớm muốn rời Đồng phủ!” Trần Tuyết buồn bã “Nếu biết có hôm nay, ta đã tình nguyện ở lại Tần Nguyệt Lâu tiếp tục làm đầu bài”

“Tội gì ngươi phải làm vậy?” Cách Dao nắm tay Trần Tuyết “Vốn ngươi nên sống một cuộc sống tươi đẹp, là một công tử phong hoa tuyết nguyệt”

“Cách Dao, cái qua rồi sẽ không thể lấy lại được, là ta vờ ngớ ngẩn mà thôi”

“Vì sao không nói thẳng với hắn?”

“Sao có thể mở miệng?” Trần Tuyết châm chọc cười, rút tay ra, nói “Ta là Trần Tuyết, Âm Trần Tuyết, đầu bài Tần Nguyệt Lâu, đã từng ngủ với vô số nam nhân, tình yêu của ta đã trở nên rẻ mạt vô cùng”

“Trần Tuyết, tình yêu của ngươi là một mồi lửa, ngươi châm lửa đó vào mình, sớm hay muộn cũng sẽ khiến người bên cạnh cùng chết cháy với ngươi”

“Không, sẽ không.”

“Sẽ, nếu hắn biết chân tướng, sớm hay muộn cũng sẽ phát điên ”

“Cách Dao, ngươi lầm rồi, hắn sẽ không, kể từ lần đầu hắn nhìn thấy ta, ta đã biết, hắn sẽ không.”

Trần Tuyết nhắm mắt lại, lúi về ổ chăn “Cách Dao, ta mệt rồi, để ta ngủ một lát”

Ngoài phòng vẫn là ánh nắng ban ngày, hải đường nở rộ tỏa hương thơm ngát giữa sắc thu, quanh quẩn bên trong.

Trần Tuyết nhớ tới hai năm trước, y còn ở tại Tần Nguyệt Lâu.

Đó là lần đầu y gặp Tình Liên.

Đứa nhỏ ấy mười sáu tuổi, mái tóc đen nhánh rơi xuống vạt áo choàng, từ đôi mắt dài nhỏ rơi xuống từng giọt lệ châu, chảy theo những đường cong dưới cằm.

Tình Liên nhìn thân ảnh đã đi xa, lẩm bẩm “Cảm tình, đây là thứ cảm tình ta muốn, thì ra không có gì hơn”

Tình Liên dùng kinh nghiệm trong chốn hồng trần để lọc tình cảm của bản thân, chỉ là, miệng những vết thương chẳng bao giờ nhìn thấy, bị vùi sâu trong trí nhớ, chờ đợi thời gian cắn nuốt.

Ma ma nói cho Trần Tuyết, Tình Liên từng bỏ trốn cùng tình nhân cũng là nam tử, nhưng khi đến đường cùng, lại bị tình nhân lừa gạt, bán vào Tần Nguyệt Lâu.

Đêm đó, Trần Tuyết ôm Tình Liên khóc, y nghe Tình Liên nói “Tình yêu, đó là lời nói dối lớn nhất thế gian này, chỉ có bạc, mới là thật”

Tình Liên cơ hội, tham tiền, miệng độc, nhưng cũng là kẻ phong tao nhất Tần Nguyệt Lâu.

Ma ma nói “Trần Tuyết, người đi rồi ta sẽ toàn tâm toàn ý đưa Tình Liên lên đến đầu bài”

Trần Tuyết nhớ, y rời Tần Nguyệt Lâu đã một năm, nói vậy Tình Liên đã trở thành đầu bài, mỗi ngày nhìn vàng bạc châu báu tăng theo cấp số nhân mà cười sái quai hàm.

Chỉ là, lao đầu kiếm tiền thiên hạ, có phải vì miệng vết thương lúc trước vẫn còn lưu huyết lệ?

Cảm tình đến tận cùng là cái gì?

Hư vô cùng vô vọng? Hoặc là, một giấc mộng xuân thời trai trẻ.

Tan biến không dấu vết, hay là chôn sâu dưới đáy lòng, cuối cùng cũng đều kết thúc mà thôi.

Trần Tuyết có một giấc mộng.

Mơ thấy dây điều trong tay đứt, con điều theo gió cuộn bay về một nơi xa rất xa.

Rồi có người nói “A Thần, sao ta không thể tìm thấy người?”

7. Chương 7

Vết thương ngoài da hồi phục rất nhanh.

Vết sẹo cần thời gian tiêu đậm, nhưng đau đớn đã không còn, còn lại chỉ là những trận ngứa thoáng qua.

Trần Tuyết mặc áo đỏ, vạt áo hé mở, một bàn tay thọc vào trong làn mền tìm hiểu làn da trắng nõn.

Y ngồi trên đùi Tất lão gia, một tay ôm cổ Tất lão gia, một tay nâng chén rượu, thanh âm tê dại, có thể đem kim cương luyện ngàn năm nghiền thành bột trắng, y nói “Gia, ngài sao lâu rồi ngài mới tới thăm Trần nhi?”

Tất lão gia cao giọng cười to, hôn lên môi thiên hạ trong lòng “Tiểu tao hóa, đang ở nhà thiếu gia, người cũng dám phiên lảng sao?”

Trần Tuyết liếc nhìn Đồng Vũ Thu, nói “Gia, thiếu gia nhà ta sao có thể cùng ngài so đo, Trần nhi chỉ là một kẻ hèn mọn mà thôi”

“Ai nói người hèn mọn, gia đã có thể thiết tình thương người, bằng không, người theo gia đi?”

Tất lão gia nói, đưa mắt dò xét Đồng Vũ Thu, nói “Nam thiếp này của người ta rất thích, hợp tính nết ta, người để y theo ta có được không?”

Đồng Vũ Thu buông bát trà trong tay, cười nói “Cảm tạ Tất lão gia nâng đỡ, chỉ là A Trần thân mình luôn không tốt, khiến ta lo lắng, chỉ sợ làm phiền ngài!”

“Nói vậy, theo ta rồi sao y còn có thể phát bệnh? Cứ như vậy đi, ta thấy ta ở quý phủ quá rảnh cũng đủ lâu rồi, từ lúc này sẽ ký khế ước ấn định ba năm, ta sẽ để y trở về”

“Được Tất lão gia xem trọng là phúc khí của y, bắt quá còn phải xem ý của y, ta tuy là thiếu gia, nhưng cũng không thể ép y làm điều y không muốn”

Tất lão gia quay đầu nhìn người trong lòng, hỏi “Người nguyện ý theo ta về chứ?”

Trần Tuyết cố ý cúi thấp mặt, không quên bày ra bộ dáng thẹn thùng cho Tất lão gia xem, rồi mới nói “Trần nhi nguyện ý”

“Hắc, Đồng thiếu gia, người xem tiểu thiếp này đã nguyện ý rồi, vậy cứ thế đi, ta dọn dẹp rồi sáng mai sẽ rời đi”

“Vì cái gì lại gật đầu?” Đồng Vũ Thu đỏ mắt, giữ chặt cổ tay Trần Tuyết chất vấn.

“Thiếu gia, A Trần có thể cự tuyệt sao?” Trần Tuyết nhìn Đồng Vũ Thu siết cổ tay y, tưởng chừng xương sắp vỡ vụn, nhưng trong khoảnh khắc lại bị buông ra.

Đồng Vũ Thu đột nhiên kéo Trần Tuyết vào lòng “A Trần, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi”

Trần Tuyết cứng trán Đồng Vũ Thu, nói “Thiếu gia, không liên quan đến ngài, đối với A Trần mà nói, đi nơi nào cũng đều giống nhau”

“Giống nhau sao? Thật sự giống nhau sao?” Đồng Vũ Thu một lần lại một lần hỏi, nhưng không ai trả lời hẳn.

Ban đêm, Đồng Vũ Thu giữ y lại, tự tay giúp Trần Tuyết bôi thuốc, thay áo trong sạch sẽ cho y.

“Vết thương sắp khỏi rồi, A Trần, mặc kệ sau này xảy ra cái gì, nhớ phải nhẫn nhịn, thiếu gia ta nhất định sẽ đón người trở về”

“Vâng.” Trần Tuyết gật đầu.

“A Trần, người thật đúng là lợi hại, họ Tất lúc trước còn kiên trì muốn mang Tinh Thần đi, không ngờ người có thể làm gã si mê nhanh như vậy”

Trần Tuyết ngây dại vài giây, thuận miệng nói “Thiếu gia, người nghĩ ta lúc còn là đầu bài Tần Nguyệt Lâu cũng hết hạn như thế này?”

“Nhưng, A Trần, ta không thích người như vậy, ta nhớ rõ khi ấy người luôn im lặng lạnh lùng, không cười to cũng không nhiều lời, lại càng không ngồi trên người ta liếc mắt đưa tình.”

“Thiếu gia, đừng nói với A Trần người đang ghen đấy?”

“Ta chỉ hối hận, sao lại không giấu người đi, lại đem người dâng lên họ Tất”

Trần Tuyết bật cười lắc lắc đầu, cố ý tới gần bên tai Đồng Vũ Thu, thổi nhiệt khí nói “Vậy thiếu gia có muốn A Trần hầu hạ ngài ngay bây giờ không?”

“Không cần” Đồng Vũ Thu hoàn toàn không để ý tới Trần Tuyết vừa thoáng giật mình “Nơi đó của người bị thương chưa lành, sẽ đau, ta biết”

“Thiếu gia, người, rất ôn nhu.”

Trần Tuyết chỉ cảm thấy trong mắt nóng lên, nâng tay xoa xoa mắt, không nghĩ lại bị người kia giữ chặt hai tay.

“Chờ ta tìm được A Thần của ta, ta nhất định phải giới thiệu người cho y, các người, thật giống nhau”

“Giống chỗ nào?”

“A Thần của ta, trước đây cũng thường xuyên như vậy, mỗi lần ta bị phụ thân đánh, y sẽ chạy tới thay ta che chắn, ôm ta mà khóc, làm hại cha ta không ra tay được, còn nữa, ở trên lớp học, ta dùng cung bắn vào môn phụ tử, kết quả y cố ý lộ đầu ngoài cửa sổ, làm phụ tử tức giận giáo huấn y, nói đứa nhỏ không nên nét chạy tới lớp học quấy rối, kết quả, đến khi y đủ tuổi cũng vào lớp học phụ tử, lại bị sửa đến thâm thương”

“Thiếu gia, còn chuyện vết sẹo?”

“Ta nào biết A Thần không biết trèo cây, còn cứng đầu muốn theo ta đi, kết quả ngã xuống đất để lại một vết sẹo dài trên lưng” Đồng Vũ Thu gõ gõ ngón tay, liên miên cần nhần chuyện cũ, Trần Tuyết chỉ lẳng lặng nghe, đến đoạn thú vị liền nở nụ cười.

Có lẽ Đồng Vũ Thu nói nhiều đã mệt, dần chìm vào giấc ngủ.

Trần Tuyết muốn chuyển động thân thể cứng ngắc, lại phát hiện mình bị vòng tay Đồng Vũ Thu ôm chặt vào lòng, không thể động đậy.

“Người cứ như vậy, ta sẽ luyến tiếc mất”

Trần Tuyết nghe từng nhịp thở vững vàng của Đồng Vũ Thu, ngược mắt nhìn dung nhan Đồng Vũ Thu khi ngủ.

Mày kiếm, mũi cao, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, là một nam tử trưởng thành nghiêm nghị, nhưng cũng có vài phần phong độ của người trí thức, nhìn không ra thương nhân gian trá cùng tàn nhẫn thường ngày.

Trần Tuyết hiểu, đến khi ánh nắng mai chiếu rọi, Đồng Vũ Thu vẫn là Đồng thiếu gia khiến người ta kính nể, là phu quân trong mộng của các cô gái thành Lâm An, hẳn sẽ không bởi vì thiếu đi một nam thiếp mà hối tiếc hay ủ rũ, hẳn lại càng không bởi vì mất đi một nam thiếp mà phát điên.

Cũng như một đứa trẻ bị lấy mất món đồ chơi, có lẽ không tránh khỏi khổ sở, nhưng nếu có đồ chơi mới, thì nó lại một lần nữa tươi cười.

Đồng Vũ Thu có thể vì tìm một Liễu Tinh Thần mà vĩnh viễn suy tư.

Nhưng cũng có thể tự xoa dịu bằng một đám Liễu Tinh Thần phục chế phẩm.

Từ Tinh nhi đến Trần Tuyết, rồi tứ công tử “Tinh Thần”

Không phải là kết thúc, nhưng cũng không phải khởi đầu mới.

Ít nhất, vì chuyện theo Tắt lão gia mà Trần Tuyết đã nhìn thấu một việc.

Đồng Vũ Thu đau lòng cho “Tinh Thần” hơn cho Trần Tuyết rất rất nhiều.

Chẳng sợ Tinh Thần kia không phải A Thần mà Đồng Vũ Thu muốn tìm, chỉ nói đến tình cảm, Trần Tuyết cũng không thể nào bằng người đó.

Thậm chí, Trần Tuyết bắt đầu hoài nghi, A Thần cùng “Tinh Thần” đã cân bằng sức nặng, mà Đồng Vũ Thu càng không thể tự giảm sự sủng ái, rồi đến một ngày, “Tinh Thần” sẽ trở thành A Thần thật sự, lấy đi nốt chút phân lượng cuối cùng trong tim Đồng Vũ Thu.

Trần Tuyết cho rằng, đó chính là kết cục.

Chỉ là, hết thấy đều đã không còn liên quan đến mình, rời Đồng phủ, y vẫn là Trần Tuyết.

Mà không phải A Trần của bất cứ kẻ nào.

8. Chương 8

Từ Lâm An đến Tô Châu, đi đường bộ, mất đến ba ngày hai đêm.

Tắt lão gia sai người chuẩn bị một cỗ xe ngựa rộng rãi trước cổng Đồng gia.

Quỳnh Ngọc đã khóc đỏ mắt, nghẹn ngào không thể lên tiếng.

Cách Dao kéo tay Trần Tuyết, mạnh đến phát đau.

Cách Dao nói “A Trần, người phải đi thật sao?”

Trần Tuyết gật đầu, cười cười rút tay ra khỏi bàn tay Cách Dao, xoay người bước vào xe ngựa.

Mã phu thét to, xe lướt theo tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, đến tận lúc bụi đất cuộn cuộn mịt mù, che giấu bóng đen biến mất ở phương xa.

Trần Tuyết ngồi ở trên xe, cuối cùng nhin không được kéo rèm cửa sổ quay đầu tìm kiếm.
Không nhìn thấy Đồng phủ nữa, hấn cách xa y cả một biển người mờ mịt, trong lòng ảm ảm đau.
Từ đầu đến cuối, Đồng Vũ Thu cũng chưa từng xuất hiện.
Cho dù chỉ là một bóng dáng phía xa.
Thanh âm Tất lão gia truyền đến “Trần nhi, luyện tiếc sao?”
Trần Tuyết quay đầu, lấy hai ngón tay day day huyệt thái dương, nói “Chỉ là muốn nhìn lại một chút”
“Theo ta trở về Tô Châu, bảo đảm ngươi sẽ quên Lâm An, Lâm An dù phồn hoa nhưng cũng chẳng thể sánh với Tô Châu ”
Tất lão gia hưng phấn ôm Trần Tuyết, vui tươi hơn hở nói về các danh lam thắng cảnh Tô Châu.
Trần Tuyết mỉm cười gạt đầu phụ họa, đem tâm chôn chặt dưới hoàng thổ Lâm An.
Một tầng lại một tầng, lớp lớp vùi sâu.
Ba năm.
Đối với cả đời mà nói, con số này vô cùng ngắn ngủi.
Chỉ là, ba năm, có rất nhiều chuyện có thể thay đổi hoặc phát sinh.
Tỷ như đương kim vương gia đến Tây Vực không hiểu sao lại mất tích,
Tỷ như đầu bài Tình Liên của Tần Nguyệt Lâu đã về phủ tướng quân,
Tỷ như phủ Tất lão gia ở Tô Châu có một nam sủng Trần Tuyết diễm danh lan xa.
Phàm là người làm ăn với Tất lão gia đều biết, Trần Tuyết là lợi nhuận trong tay Tất lão gia, có nụ cười mỉ hoặc, thay Tất lão gia đã thông không ít mạch quan hệ.
Cũng bởi vậy, Tất lão gia mặc dù không tiếc một nam sủng như Trần Tuyết, nhưng không bao giờ đồng ý giao y cho người khác.
Tất lão gia nói, Trần nhi là bảo bối của ta, các ngươi có thể chơi đùa, nhưng không được phép mang ra khỏi cửa.
Đến tận ba năm sau, Tất lão gia hết thời, cả đời tài phú như nước chảy về biển Đông, khi mà ai cũng tò mò nam sủng tên Trần Tuyết sẽ ra sao, thì một chuỗi vó ngựa đạp trên lá khô tiến đến.
Trần Tuyết ngẩng đầu dưới ánh tịch dương, hướng phía chân trời nhìn lại, trong luồng sáng ấy có một bàn tay vươn về phía y.
Y nghe thấy người kia nói “A Trần, ta tới đón ngươi về”
Trần Tuyết đột nhiên chạy về phía sau, xa thật xa, mặc cho tiếng gọi kia mãi miết vang vọng cũng không dám dừng bước.
Ta là Trần Tuyết. Không phải A Trần.
Ta là Trần Tuyết. Không phải A Thần.
Ta là Trần Tuyết. Âm Trần Tuyết, Trần Tuyết.
Ngày xưa nay còn đâu?
Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe câu cảnh còn người mất mọi chuyện quên?
Vạn lời ngừng lại, cuốn mất linh hồn.
Sáo ngọc đã vỡ, trần uyển đã không.
Vì sao còn tới tìm ta?

Thân thể từng đạo hồng ân này người có từng nhìn đến?

Trên da thịt có một vết sẹo dài là vì sao?

Giống như rắn độc ăn mòn tâm linh, ngày ngày đêm đêm, nghe thấy tiếng nam nhân thở dốc, chỉ nghe không thấy âm thanh của chính mình.

Còn sống sao?

Khi ta muốn chết, khi ta nghĩ cuối cùng cũng có thể rời đi,

Người lại nói “A Trần, ta tới đón người về”

Trần Tuyết tuyệt vọng tê rống, giãy dụa dưới bàn tay chế trụ của đám người.

Y cảm thấy mình rơi lệ, một giọt lại một giọt ngấm sâu vào đất, không thể nhìn thấy phía trước nữa rồi.

“Vì cái gì tới đón ta, vì cái gì lại tới đón ta, ta không muốn trở về, không cần trở về, van cầu người, ta không muốn trở về”

Lần đầu tiên, y gào khóc như một kẻ điên, giống như một đứa nhỏ ba tuổi, vô cùng ủy khuất, phảng phất muốn đem ầm ức chôn sâu cả đời tuôn ra theo từng dòng lệ.

“A Trần, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Người thì thảo nói thực xin lỗi là ai?

Trần Tuyết mê mang xoay người, y nhìn thấy một nam tử tuấn nhã, có vài phần tang thương, có vài phần kích động, có vài phần không rõ.

“A Trần, người đã quên sao, ba năm trước đây ta nói rồi, ta nhất định sẽ đến đón người về, người xem, ta đến đây, ta đã đánh bại Tất gia, người có thể trở về rồi”

“Người là ai?” Nước mắt Trần Tuyết đọng lại trong khóe mắt, rất nhanh, hỏi đối phương.

“A Trần, người đã quên sao? Ta là Đồng thiếu gia Đồng Vũ Thu”

“Đồng Vũ Thu? Thiếu gia?” Trần Tuyết quay đầu, mắt sưng đỏ, thanh âm có chút khàn khàn.

“Đúng vậy, là ta, là thiếu gia đây” Đồng Vũ Thu vươn tay, thay Trần Tuyết lau đi nước mắt.

“Thì ra, là thiếu gia” Trần Tuyết có chút đắm chiêu ổn định cảm xúc, thở dài một hơi, nói “Thiếu gia, có phải ngài tới đón Trần Tuyết về Đồng phủ?”

“Đúng vậy, Trần các của người vẫn còn” Ngữ điệu Đồng Vũ Thu tràn đầy đau thương.

Trần Tuyết hoàn toàn thanh tỉnh.

Y là Trần Tuyết.

Đồng Vũ Thu tới đón Trần Tuyết về phủ.

Thì ra, ba năm, rất nhiều chuyện biến thiên, nhưng cũng có chuyện không hề đổi khác.

Tựa như luân hồi, một vòng lại một vòng, lặp lại bị thương cùng chờ đợi, chờ đợi cuối cùng cũng hóa thành cát bụi.

Mấy độ mệnh mang, mấy độ trầm trầm di động, mấy độ nghiêng ngã đảo điên.

Trần Tuyết kéo tay Đồng Vũ Thu

“Thiếu gia, chúng ta trở về đi, về Lâm An, về Đồng phủ, về Trần các”

Chính là, lần này, ta đem thân thể vốn đã tàn tạ mai táng tại Tô Châu.

Thân cùng tâm chia lìa, không có gì hơn

9. Chương 9

Lâm An. Đồng phủ. Ngọc Tiêu uyển.

Trần các.

Thái dương như vòi hoa sen tưới lên thân thể, Trần Tuyết mở mắt, lông mi như cây quạt nhỏ, trở nên trong sáng.

“ Tỉnh rồi?” Đồng Vũ Thu nghiêng đầu nhìn y.

“Thiếu gia” Thanh âm Trần Tuyết còn có chút ngái ngủ.

“Đi vài ngày đường, chắc mệt mỏi rồi, ngươi cứ nằm một lát, ta đi xử lý chút chuyện rồi sẽ trở lại, được không?”

“Được” Trần Tuyết chui vào trong chăn, hương vị ngọt ngào của từng sợi vải ba năm xa cách đọng đầy khứu giác.

Đồng Vũ Thu đứng dậy mặc áo, ra khỏi cửa, lại quay đầu nhìn Trần Tuyết cuộn mình trong chăn.

Đêm đón Trần Tuyết về từ Tô Châu, hắn đã xem qua thân thể Trần Tuyết.

Tuy rằng Trần Tuyết cực lực che dấu, thậm chí thổi tắt nến.

Đồng Vũ Thu không thể nào quên được làn da không tì vết của người kia, nay đã chẳng chịt vết thương.

Chỉ còn lại vết xăm hình hoa mạn đà, diễm lệ mị nhân, xinh đẹp mà sa đọa.

Trần Tuyết hai mươi một tuổi, mất đi vẻ ngây ngô cùng mềm mại của thiếu niên, lại thêm vài phần thành thực phong vận.

Hai chân thon dài càng thêm hữu lực, thất lưng linh hoạt, giống như xà tinh trần trọc trở mình.

Ôn hòa va chạm đã không thể thỏa mãn Trần Tuyết của hiện tại, cái y cần là thô bạo cùng đau đớn, cường chế xâm nhập, xâm phạm, phá hủy hết thảy nội tạng.

Đêm đó, Đồng Vũ Thu sau lần tiến vào cuối cùng, chỉ không ngừng hôn môi cùng thân thể Trần Tuyết, liếm đi hết những hèn mọn còn sót lại của y.

Đồng Vũ Thu nói “A Trần, chúng ta cần thời gian”

Trần Tuyết hỏi “Thời gian gì?”

Đồng Vũ Thu nói “Thời gian để ngươi khỏi hẳn”

Trần Tuyết không hiểu “Thiếu gia, những vết thương trên người ta đã lành, không đau ”

Đồng Vũ Thu nói “Ta đau”

Trần Tuyết nở nụ cười “Thiếu gia, tứ công tử mấy năm nay thế nào?”

Đồng Vũ Thu nghĩ nghĩ, đáp “Tốt lắm, trừ trí nhớ không hề khôi phục, những thứ khác đều bình thường ”

Trần Tuyết nói “Vậy là tốt rồi”

Đồng Vũ Thu nói “A Trần, thiếu gia không bao giờ bỏ rơi ngươi nữa”

Trần Tuyết gật đầu, nói “Vâng.”

Dư luận xôn xao.

Tất phủ ở Tô Châu lụn bại, một kẻ tên là nam sủng Trần Tuyết, được Đồng phủ mang xe ngựa đón về.

Có người nói đó là một hồi tình yêu tranh đấu.

Số người tò mò tìm đến Tần Nguyệt Lâu ngày một nhiều, muốn biết Trần Tuyết tuyệt sắc ra sao, muốn biết người thiếp thứ bảy của Đồng phủ là người như thế nào.

Tứ công tử Tinh Thần.

Nam tử áo vàng nghĩ lại, quẩy rũ cười.

Mèo đuổi chuột là trò chơi vĩnh viễn không có điểm dừng, không ngừng truy đuổi, học khôn, không nhớ được đau, không quên được tình.

“Tô Linh, thay ta tìm hiểu về Đồng phủ”

Trần Tuyết thật không ngờ, người đầu tiên đến Trần các thăm y lại là tứ công tử Tinh Thần.

Thiếu niên từng khiếp đảm phát run giờ đã trưởng thành, phong tư cứng cỏi mà trong sáng, khuôn mặt ôn nhuận cùng đôi mắt sáng long lanh, tựa như những ánh sao.

Tinh Thần nói “Ba năm không gặp, thiếu gia vẫn rất nhớ người”

Trần Tuyết nghiêm nghị, bộ dạng phục tùng nói “Có lẽ”

“Trần Tuyết, chuyện năm đó ta đã nghe kể, là ta nợ người ”

“Không tới phiên người nợ ta, đó là mạng của ta, ta tự quyết định”

“Đáng giá sao?”

“Không có gì là đáng giá hay không, cho tới bây giờ vẫn là tự ta muốn đi, không ai giữ được”

“Nhưng người vẫn trở lại”

“Bởi vì ta không chỗ đi” Trần Tuyết đưa ngón tay nâng cằm “Tứ công tử, người có hiểu không?”

“Hiểu”

“Giữ lại thì vô vị, vứt đi thì đáng tiếc”

“Trần Tuyết, người nghĩ người hèn hạ là chính bản thân người”

“Có lẽ là vậy đi, nhưng thế thì sao?”

“Trần Tuyết, kỳ thật, ta không biết so với người ta sạch sẽ bao nhiêu, nhưng ít ra, ta biết bảo hộ chính mình”

“Vậy người thoải mái không?”

“Ta không biết” Tinh Thần nói “Nếu ta là Tinh Thần, ta nghĩ, ta sẽ thoải mái”

Trần Tuyết ghé vào bàn, giương mắt nhìn Tinh Thần “Rất giống, Liễn Tinh Thần mười tám mười chín tuổi, thì ra là bộ dáng này”

Trần Tuyết hoảng hốt, cảm thấy hai gò má mình ảm áp, có bàn tay đang vuốt ve da thịt mình.

Tinh Thần nói “Ta nhớ rõ, có một năm, ta nhìn thấy một thiếu niên bị người ta bắt đi trên đường, người chung quanh nói đó là tiểu quan chạy trốn của Tần Nguyệt Lâu, ta hỏi tiểu quan là gì, người bên cạnh ta nói ‘Chờ người trưởng thành sẽ biết’, năm ấy, ta mười ba tuổi.”

“Mười lăm tuổi, ta đã biết tiểu quan, loan đồng, nam sủng nghĩa là gì, sinh nhật năm ấy, ta bị người nuôi ta cưỡng bạo, đau ngất đi rồi tỉnh, tỉnh rồi lại mê, ta bắt đầu hiểu ta chỉ là một đồ vật, không có ai đau lòng vì ta, chỉ có ta mới có thể bảo hộ chính mình. Mà mỗi lần không chịu nổi, ta sẽ nghĩ đến thiếu niên kia, quật cường, kiên cường, phần nộ kêu to.”

Tinh Thần thu hồi hai tay, đứng lên nói “Trần Tuyết, mỗi lần nhìn người ta đều cảm thấy như đang nhìn chính mình, số phận ta cũng theo từng dấu chân người để lại, điều này làm cho ta thực sợ hãi”

“Người đã khôi phục trí nhớ” Trần Tuyết đột nhiên mở miệng

“Đúng”

“Thiếu gia biết không?”

“Không biết”

“Muốn giấu giếm bao lâu nữa?”

“Thiên hạ không có bí mật nào có thể giữ mãi, số mệnh đã định, là ngươi hay là ta đều giống nhau”

“Y như hòa thượng, là vậy sao?” Trần Tuyết tự giễu.

“Trần Tuyết, ta bắt đầu hoài nghi, ngươi đến tột cùng là yêu Đồng Vũ Thu, hay là hận Đồng Vũ Thu”

“Ta cũng rất muốn biết”

Tứ công tử Tinh Thần đi rồi.

Chân trước vừa rời khỏi, Cách Dao chân sau liền bước vào phòng.

Cách Dao nói “A Trần, ngươi đã quên, ngươi vẫn là Trần Tuyết, Trần Tuyết của Tần Nguyệt Lâu”

Trần Tuyết ôm Cách Dao, nói “Ta cũng đã từng nghĩ thế”

Trần Tuyết nghe tiếng trái tim Cách Dao đập mạnh mẽ, ngồi dậy, hôn lên môi Cách Dao.

“Cách Dao, ngươi thích ta sao?”

Cách Dao luồn tay vào tóc Trần Tuyết, hôn càng sâu, y nói “A Trần, nếu Đồng Vũ Thu không cần ngươi, hãy theo ta đi”

“Cũng được. Nếu hắn không cần ta ”

Trần Tuyết cảm thấy, những lời này hết như nguyên rửa, ngày ngày đêm đêm, xoay quanh, bóng ma phiêu dạt năm tháng đã quay trở về.

10. Chương 10

Cách Dao nói:

– Trần Tuyết, kể từ ba năm trước đây ngươi cứ trốn đi rồi lại bị bắt về Tần Nguyệt Lâu, ngươi đã tự gây ra cho mình một miệng vết thương thật lớn, không cách nào khỏi hẳn, chỉ cần chạm tới lại đổ máu, là một vết thương vĩnh hằng. Trái tim ngươi là lửa, thiêu cháy tất cả, nhưng cũng là băng, đông cứng tất cả.

Trần Tuyết nói:

– Cách Dao, ngươi lầm rồi. Ta vốn không nên có trái tim, ba năm trước đây ta đã từng hy vọng tự bảo vệ mình, nhưng rồi trái tim ấy cũng đã chôn sâu vào một mùa thu nào đó.

Trần Tuyết đẩy tay Cách Dao ra: “ Buông ra đi, thiếu gia sẽ đến ngay bây giờ”

Cách Dao đi rồi, Quỳnh Ngọc lại xuất hiện ngoài cửa.

Quỳnh Ngọc quay đầu nhìn Trần Tuyết, rồi kéo kéo Cách Dao:

– Cách Dao, có chuyện gì vậy?

– Trẻ con đừng quản nhiều chuyện!

– Cách nhi, ta không còn nhỏ nữa, ta đã hai mươi rồi.

– Hai mươi cái rắm, ngươi cho đến ba mươi tuổi cũng vẫn là trẻ con

– Cách Dao, ngươi khi dễ ta!

– Vậy ngươi cứ việc mách với thiếu gia

– Không cần, thiếu gia sẽ không tin.

– Biết thế là tốt.

– Ngươi xem, không phải ngươi đang khi dễ ta thì là gì?

– Quỳnh Ngọc, người còn dài dòng nữa là ta đánh vào mông người đấy!

– Đánh đi đánh đi, ta sợ người sao?

Quỳnh Ngọc quay về phía Trần Tuyết le lưỡi tinh nghịch, nhanh chân chạy tới trước mặt Cách Dao: “ Cách Dao, có bản lĩnh thì người đánh đi!”

Trần Tuyết nhìn Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc rời đi, bật cười lắc đầu.

Kỳ thật, tính tình như Quỳnh Ngọc không phải là chuyện không tốt.

Rõ ràng tâm như gương sáng, chuyện gì cũng đều hiểu rõ, nhưng lại cố tỏ ra ngu ngốc, bỏ qua hết mọi phiền não, chỉ tìm đến những nơi vui vẻ.

Trần Tuyết ngưỡng mộ Quỳnh Ngọc, nhưng y không làm được như Quỳnh Ngọc, y biết, y đã không thể quay đầu.

Muốn thoải mái, thật là nói dễ hơn làm

Ba năm trôi qua, Đồng phủ cũng không có nhiều thay đổi.

Trừ việc Đồng Vũ Thu không nạp thêm thê thiếp.

Nghị gia nói, ba năm nay, Đồng thiếu gia bận túi bụi việc cửa hàng, tăng không ít doanh thu, liên hệ rất nhiều thương gia để khai trương thêm cửa hàng mới.

Từ vải vóc đến rượu, từ sơn phấn đến vàng bạc đá quý.

Đồng gia ngày càng lớn mạnh, Đồng thiếu gia cũng thừa cơ nuốt hết đường làm ăn của Tất lão gia, thật khiến người ta giật mình.

Trần Tuyết không biết tại sao Đồng Vũ Thu có thể làm được những việc ấy chỉ trong ba năm ngắn ngủi.

Đồng gia là nhà buôn bán lâu năm, cái này không cần bàn tới, nhưng việc đánh bại Tất lão gia cùng bành trướng thế lực thì lại khác.

Quan trường phức tạp, ba năm nay quả thật Đồng Vũ Thu đã bỏ ra không ít tâm tư.

Nghĩ vậy, Trần Tuyết có chút mềm lòng, lại một lần nữa muốn nhìn thấy Đồng Vũ Thu, một lần nữa muốn được thân cận hẳn.

Những thay đổi rất nhỏ này của Trần Tuyết khiến Đồng Vũ Thu cao hứng

Trên đường từ Tô Châu trở về, Trần Tuyết không hề nói chuyện, chỉ thường ngồi ngẩn ngơ một mình, ánh mắt trống rỗng hướng về nơi xa, tựa như linh hồn đã đập lên trần thế mà bay đi kể từ ngày ấy, hòa tan cùng thiên địa.

Cũng là từ khi đó, Đồng Vũ Thu phát hiện Trần Tuyết thường mất ngủ.

Trần Tuyết nói, trước kia thường gặp ác mộng, cho nên rất ít ngủ, từ đó thành thói quen.

Đồng Vũ Thu rất đau lòng, đã từng nghĩ sẽ đối xử tốt với y, vậy mà chuộc y từ Tần Nguyệt lâu ra chưa được bao lâu đã đem tặng y cho người khác. Gặp một hồi biến động như vậy, hẳn càng thêm áy náy.

Trần Tuyết nghi hoặc hỏi: “Thiếu gia không cần chăm sóc Tứ công tử sao?”

Đồng Vũ Thu ôm lấy Trần Tuyết: “Tinh Thần đã trưởng thành, không cần lúc nào ta cũng phải ở bên”

Chỉ là, tứ công tử vẫn ở tại Thần Thu các.

Hết như ba năm về trước.

Mấy tháng như thế.

Trần Tuyết cũng không thay đổi gì nhiều.

Linh Lung uyển của nữ thiếp cùng Ngọc Tiêu uyển của nam thiếp cách nhau bởi một cái hồ, không ai xuất hiện nhiều, sống hòa thuận với nhau, chỉ có thể gặp nhau lúc ăn cơm, hoặc là khi Đồng thiếu gia nổi hứng đi đập thanh, thấp hương, thả diều.

Người khác vì chuyện thê thiếp mà gà bay chó sủa, nhưng trong Đồng phủ thì khác hẳn.

Bởi lẽ, trong lòng mỗi người đều tâm niệm một Liễu Tinh Thần, hết như bóng dáng Liễu Tinh Thần trong tim Đồng Vũ Thu.

Quỳnh Ngọc nói: “Thiếu gia đối với ta là ân chứ không phải tình, trong lòng hắn đã có Liễu Tinh Thần, thế nên ta không cần yêu hắn”

Khi y nói lời này, Cách Dao khen ngợi: “Tiểu Ngọc, người quả nhiên đã lớn, hiểu được đạo lý này”

Tĩnh nhi nói: “Ta là nha hoàn bên thiếu gia từ nhỏ, thiếu gia là chủ nhân của ta, có thể làm thiếp đối với ta là quá đủ rồi, ta chỉ mong thiếu gia có thể sớm tìm thấy Liễu Tinh Thần”

Phù Dung nói: “Khi bị phụ thân bán đi, thiếu gia là người chuộc ta, thiếu gia đối xử với ta rất tốt. Thiếu gia tưởng nhớ Liễu công tử, ta cũng hy vọng thiếu gia sớm tìm được người kia”

Tiểu Mạn nói: “Trong đầu thiếu gia chỉ có Liễu Tinh Thần, chúng ta có tranh giành đến chết cũng thế thôi, ta đã nhìn thấy rồi”

Cách Dao ngắt một đóa hoa anh đào, nói: “Khê chút, thiếu gia biết được sẽ không hay, chuyện kia đã có quần gia lo, chắc hắn không ngờ mọi người đều nghĩ thế này”

Vừa dứt lời, Đồng Vũ Thu cùng Tứ công tử từ trong miếu đi ra

“Thiếu gia, hôm nay cầu gì vậy?” Người hỏi là Tĩnh nhi

“Tất nhiên là cầu sớm tìm được Liễu Tinh Thần” Người trả lời là Tứ công tử

Trần Tuyết lơ đãng nhìn vào mặt Tứ công tử, lại nghe tiếng Đồng Vũ Thu: “Phải, là lá thăm tốt nhất”

“Lá thăm nói: Khuyên quân bả định tâm mạc hư, thiên chú y lộc tự hữu dư; Hòa hợp trọng trọng thường cát khánh, thì lai chung ngộ đắc minh châu.” (Nên để tâm trạng thanh thoi, trời ban nhiều lộc. Hơn nữa lại gặp nhiều may mắn, đến cuối cùng cũng gặp được minh châu)

Tiểu Mạn thì thầm đọc lá thăm trong tay Đồng Vũ Thu

Đồng Vũ Thu vui vẻ nói: “Lão hòa thượng giải thăm nói, đây là thăm đại cát, nếu tìm người tất sẽ tìm được, không lâu sau sẽ có tin lành”

Tất cả mọi người vui mừng, sôi nổi nói: “Chúc mừng thiếu gia”

Đồng Vũ Thu đỡ từng người lên xe ngựa, nói: “Đi, chúng ta đi Túy Hương lâu ăn một bữa thật ngon, tối nay bỏ qua hết quy cũ, các người có thể tha hồ làm loạn”

“Thiếu gia, thiếp muốn uống rượu” Tiểu Mạn kêu lên.

“Thiếu gia, đừng cho nàng uống, nếu không ban đêm sẽ nháo phát điên, phiền chết người” Phù Dung ngồi cùng xe với Tiểu Mạn tủm tỉm cười trêu ghẹo.

“Hay nói đúng ra, người là nữ nhân, nếu nói là uống rượu, phải để ta uống mới đúng” Quỳnh Ngọc ngồi cùng xe với Cách Dao, vừa mới hóng chút náo nhiệt đã bị Cách Dao kéo về.

Đồng Vũ Thu cười híp mắt đỡ Tứ công tử lên xe, theo phản xạ quay ra nhìn xe của Trần Tuyết, chỉ thấy y cũng vén màn che, nhìn xe của Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc một phen âm ỉ, đóa anh đào so với khóe mắt cong lên dường như kém phần kiều mị, thua nét dịu dàng, tựa như Liễu Tinh Thần mười bốn tuổi nhìn mình trêu ghẹo.

“Vũ Thu ca ca, điều này xấu quá, là huynh làm phải không?”

“Tiểu tử dám chê ta làm xấu?”

“Rất xấu, nhưng ta lại thích.”

Đồng Vũ Thu bỗng nhiên kinh hãi, sao hắn lại chưa từng phát giác cơ chứ, kỳ thật, Trần Tuyết so với Tứ công tử, còn giống Liễu Tinh Thần hơn gấp bội.

11. Chương 11

Bức màn buông xuống, khởi kiện

Một màu đỏ sậm che hết những thứ trước mắt, không thấy người người qua lại, cũng không thể thấy những hòn đá nhỏ dọc đường.

Trần Tuyết mở lòng bàn tay, bên trong là một đóa anh đào nho nhỏ màu hồng nhạt

Hoa rụng là nước mắt của cây rơi xuống, Trần Tuyết luôn tin như vậy.

Vô ngữ vẫn hoa hoa bất ngữ (không hỏi hoa, hoa sẽ không nói gì), y nhớ ngay từ khi còn chưa trở thành đầu bài của Tần Nguyệt lâu, y đã yêu những cánh hoa lặng im như vậy.

Mỗi dịp đầu xuân, y sẽ đứng ngăn người dưới tàng cây anh đào trong đình viện, như muốn gột rửa bằng sắc phấn hồng kia, nhờ tán anh đào mà biến ảo, trở nên thật to lớn.

Chỉ là, tú bà nói: “Trần Tuyết, người chỉ có thể làm hoa mạn đà, không phải là cây anh đào mềm nhẹ, người có thể ngưỡng mộ vẻ đẹp của nó, nhưng đừng bao giờ quên, sinh mệnh của anh đào vô cùng ngắn ngủi.”

Những thứ xán lạn đi qua tựa điều linh, phân tán rồi trở nên cô tịch, mất đi, so với việc chưa từng có được, lại càng đau.

Một trang giấy lẳng lẳng nép mình dưới gốc anh đào, không ai biết đến, nhưng từng chữ đã khắc sâu trong lòng Trần Tuyết

“Nhất trọng giang thủy nhất trọng sơn, thủy tri thử khứ lộ hựu nan; Nhâm tha cải cầu chung bất quá, thị phi chung cứu vị đắc an”

(Một bên sông nước, một bên núi. Ai ngờ đường đi lại gian nan. Mặc hấn miệt mài sửa cầu, thị phi cuối cùng vẫn chưa yên)

Hòa thượng giải thăm nói: “Thí chủ, lá thăm này, là Mạnh Khương Nữ đưa áo lạnh khóc Trường Thành, cùng trời cuối đất cũng không thể gặp gỡ”

Đem đóa hoa anh đào ghé vào đầu lưỡi, sau vị ngọt là một chút chất đắng, xúc cảm ấy cứ lan khắp thân thể.

Trần Tuyết mãi mãi không nhìn về lá thăm dưới gốc anh đào nữa, đừng đưa đừng đưa, hắt bóng trên đèn thờ chùa miếu, là tán cây anh đào.

Là say, lại một đêm sinh ca.

Người người lắc lư dìu nhau về phòng nghỉ.

Đóng cửa lại, không đốt đèn, Trần Tuyết vuốt gò má đang nóng lặn lên của mình trong bóng tối, cảm thấy đầu óc choáng váng, tìm lại bỗng dưng đập mãnh liệt, tựa hồ dự cảm sắp có chuyện gì phát sinh.

Lần mò đến giường định nằm xuống, lại nghe tiếng đập cửa, người bước vào là Đồng Vũ Thu.

“Thiếu gia” Trần Tuyết cố điều khiển tay chân cứng đờ, chạy xuống giường đỡ thân thể lung lay của Đồng Vũ Thu.

“A Trần” Đồng Vũ Thu mặt đã đỏ bừng, từng bước chệnh choạng, hẳn là đã say mềm.

“Thiếu gia, sao người lại đến đây?” Trần Tuyết đỡ Đồng Vũ Thu vào giường, bản thân cũng ngồi một bên thờ dốc.

“Sao vậy, ta không thể tới à?” Đồng Vũ Thu vươn tay, ôm Trần Tuyết hôn thật sâu.

Nụ hôn ướt sũng, mang theo vị thơm nồng của rượu, trong từng hơi thở gấp gáp, hương vị của cả hai hòa quyện vào nhau.

“Thiếu gia, để A Trần giúp ngài cởi áo” Nụ hôn vừa chấm dứt, mặt Trần Tuyết nóng rất, đẩy Đồng Vũ Thu ra, giúp hắn nới rộng ngực áo.

“A Trần” Đồng Vũ Thu đặt hai tay Trần Tuyết lên ngực, mượn ánh trăng mà tinh tế đánh giá “A Trần, mấy năm nay thế nào?”

Trần Tuyết mê hoặc ngẩng đầu, ngón tay bất an siết lại, hỏi “Thiếu gia, ngài nói gì?”

“Kỳ quái, sao lại gọi ta là thiếu gia?” Đồng Vũ Thu bất mãn nói “Không phải người vẫn gọi ta là Vũ Thu ca ca sao?”

Trần Tuyết khiếp sợ, lỗ lờ hỏi “Ta là ai?”

“Đương nhiên là A Thần của ta, Liễu Tinh Thần” nét ôn nhu trong mắt Đồng Vũ Thu, Trần Tuyết đã vô cùng quen thuộc, tràn đầy nhu tình cùng sủng ái.

“A Thần, A Thần, người có biết hay không, ta đã tìm người thật lâu, thật lâu, lâu đến mức ta đã quên mất bộ dáng của người, quên mất hương vị của người, quên mất cảm giác khi ôm người trong lòng”

Giọt nước mắt vui mừng của Đồng Vũ Thu chậm rãi rơi xuống tay áo Trần Tuyết, ngấm vào thân thể, vô cùng ấm áp.

“Vũ Thu ca ca, Vũ Thu, Vũ Thu, Vũ Thu...” Trần Tuyết lặp đi lặp lại, dang tay, ôm Đồng Vũ Thu vào lòng, không tiếng động mà khóc.

“A Thần ngoan, không khóc không khóc, trở về là tốt rồi” Đồng Vũ Thu nâng mặt Trần Tuyết, liếm lên hàng nước mắt, hôn lên đó, chậm chậm rồi sâu đậm dần, thân thể vì rượu mà nóng hừng, nóng đến dị thường, cơ hồ khiến người ta tan chảy.

Trần Tuyết nhìn thấy ngọn lửa trong mắt Đồng Vũ Thu, dự cảm đang thiêu đốt hắn, như liệt hỏa thổi tắt qua thảo nguyên phía chân trời.

Thuận theo ham muốn của thân thể, xé mở vạt áo đối phương, thân thể cùng nhau trần trụi, là hôn môi cũng là cắn nuốt, hận không thể gặm sạch máu xương, đẩy đưa đến chết.

Đồng Vũ Thu nâng hai chân Trần Tuyết, cẩn thận thăm dò rồi mới mạnh mẽ xâm nhập, họ dùng thân thể để xác định sự tồn tại của đối phương, không gian này, khoảnh khắc này, bọn họ vĩnh viễn thuộc về nhau.

Trần Tuyết dưới thân Đồng Vũ Thu nỉ non rên rỉ rồi thét lên kinh sợ, ngưỡng ngừng vô lực rũ xuống giữa hai chân Đồng Vũ Thu, chơi với trong bể dục đầy cuồng phong, trầm trầm di chuyển, hạnh phúc mà rơi lệ.

Sau một đêm điên loạn đảo phượng, nắng ấm dần hiện lên.

Trần Tuyết nhắm mắt tựa trên ngực Đồng Vũ Thu, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ, khóe miệng còn đọng lại nụ cười đẹp mê hồn

Đồng Vũ Thu là người tỉnh dậy trước.

Di chứng của cơn say khiến đầu hắn đau như muốn nứt ra, nhưng thân thể lại vô cùng sáng khoái.

Nhìn đồng đệm chần hờn đỏ, hắn cẩn thận giúp Trần Tuyết cài lại vạt áo ngủ bằng gấm, rồi mới mặc áo bước xuống giường.

Đến khi Trần Tuyết tỉnh lại, sờ bên cạnh thấy trống không, không biết vì sao lại nhất thời ngồi dậy, mặc kệ cơ thể mệt mỏi mà kêu lên “Vũ Thu”

Trong phòng có tiếng “Ừ?” đáp lại từ Đồng Vũ Thu, hắn đang ngồi chồm hóm dưới đất tìm vật gì đó, nghe tiếng liền đứng lên hỏi “Người không phải vẫn gọi ta là thiếu gia sao, từ khi nào thay đổi cách xưng hô vậy?”

Trong giọng nói Đồng Vũ Thu có chút bất mãn, nhưng không thể tính là chất vấn.

Trần Tuyết chưa tỉnh hẳn, sững sốt một lát, Đồng Vũ Thu lại cúi xuống đất “Tìm vật gì vậy?”

“Là lá thăm rút được trong miếu ngày hôm qua”

“Lá thăm?”

“Đúng vậy” Đồng Vũ Thu chợt nhìn thấy mảnh giấy nhỏ bên chân giường, bật cười nhặt lên “Tìm thấy rồi!”

Dứt lời, phải hết bụi bặm, cẩn thận cất vào trong vạt áo.

“Hôm qua ta có một giấc mộng, mơ thấy y đã trở về, hòa thượng cũng đã nói, “nếu tìm người, ắt sẽ tìm được, không bao lâu nữa sẽ có tin lành từ phương xa”, càng nghĩ càng thấy là điềm tốt mà”

Đồng Vũ Thu nhớ đến đêm hôm trước, nhìn Trần Tuyết nói “A Trần, tối hôm qua ta say quá, không làm đau người chứ?”

Trần Tuyết hít một hơi thật sâu, mỉm cười, cúi đầu nhìn áo ngủ bằng gấm, trả lời “Không, A Trần không đau.”

12. Chương 12

Quỳnh Ngọc gõ cửa: “A Trần, đã tỉnh chưa?”

“Rồi” Bên trong truyền đến một âm thanh rầu rĩ

Quỳnh Ngọc đẩy cửa bước vào, thấy Trần Tuyết ôm áo ngủ bằng gấm cuộn thành một đồng ngồi trên giường

“A Trần, sao vậy? Không thoải mái sao? Hay là chưa tỉnh rượu?” Quỳnh Ngọc vội vàng mở cửa sổ ra

“Không, tỉnh rồi” Trần Tuyết cắn ngón tay mình, từng chút từng chút một, cho đến khi máu bị ép chảy ra

“A Trần, người sao thế?” Quỳnh Ngọc nhìn thấy điểm khác thường, kéo tay Trần Tuyết ra, bắt y ngẩng đầu lên nhìn mình.

Một dòng lệ lướt qua gương mặt tái nhợt của Trần Tuyết, nhưng gương mặt không lộ vẻ gì, ngay cả ánh mắt cũng không hề có chút đau thương.

“Tiểu Ngọc, ta đã thật sự thanh tỉnh rồi”

Đau đớn nơi đầu ngón tay dần rõ ràng, Trần Tuyết giơ cao năm ngón tay hướng ra ngoài cửa về phía thái dương, ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ ngón tay, chiếu lên gương mặt không có chút huyết sắc nào, lưu lại cảm giác ấm áp mà đau đớn.

“Tiểu Ngọc, đi gọi người mang nước ấm vào, A Trần cần tắm rửa”

Cách Dao cũng tiến vào phòng, kéo tay Trần Tuyết nhét vào trong chăn “A Trần, người cứ như vậy sẽ bị lạnh”

Quỳnh Ngọc cũng nhìn thấy dấu hôn trên người Trần Tuyết, lúc này mới hiểu, thiếu gia đêm qua không về Thần Thu các, mà ở lại Trần các, trong lòng nhất thời cũng hiểu được vài phần, im lặng bước ra khỏi cửa.

Để lại một Trần Tuyết im lặng cùng một Cách Dao lo lắng, nhưng cũng lẳng lặng đứng yên

“Cuối cùng thì người muốn như thế nào?” Cách Dao thở dài

“Cái gì cũng không muốn nghĩ tới” Trần Tuyết đem mặt vùi trên người Cách Dao “Cách Dao, ta đã mệt mỏi rồi, sau ngàn ấy năm, thật sự vô cùng mệt mỏi”

Cách Dao đột nhiên ôm lấy Trần Tuyết “Đi, đi tìm thiếu gia, nói cho hắn, toàn bộ đều nói hết cho hắn”

Cách Dao găm lên giận dữ hiển nhiên dọa tới Trần Tuyết, y kinh hoàng giẫy ra khỏi vòng tay của Cách Dao, ngã trên mặt đất, cái lạnh từ mặt đất thấm sâu vào xương tủy, khiến Trần Tuyết run rẩy, y nói “Cách Dao, không cần”

“Cách Dao, ngay cả đến người cũng có thể nhận ra ta, tại sao Đồng Vũ Thu ăn ở cùng ta từ khi mười tuổi lại không hề hay biết?” Trần Tuyết hết hy vọng mà nhắm mắt lại, không có nước mắt, nhưng lại hàm chứa bi thương “Trần thế không phải là những vì tinh tú, vĩnh viễn không phải! Liều Tình Thần trong lòng Đồng

Vũ Thu là một thiếu niên sạch sẽ như tuyết, đường hoàng mà vẫn tươi cười như trẻ con, quật cường mà kiên định, không phải là một kẻ bán đứng thân thể như ta, thấp hèn, hèn mọn, đắm chìm trong trụy lạc!”

“A Trần, đó không phải lỗi của người”

“Sự thật là sự thật! Cách Dao, không ai có thể xóa bỏ một Trần Tuyết đầu bài ba năm của Tần Nguyệt lâu, cũng không ai có thể vứt bỏ một Trần Tuyết ba năm làm nam sủng trong Tất phủ!” Trần Tuyết thong thả đối mặt với hết thảy những điều tàn khốc, đem trái tim đẩy xuống vực sâu khôn cùng, gần từng tiếng, để thanh âm ấy tự khắc sâu vào đáy lòng mình, y nói “Cách Dao, đã không còn Liễu Tinh Thần, ta là Trần Tuyết, Âm Trần Tuyết”

Thùng gỗ được đưa vào Trần các, Trần Tuyết ngâm mình trong nước ấm thoải mái nheo mắt lại, chỉ nghe thanh âm nước chảy quanh quẩn trong căn phòng im lặng.

Trần Tuyết đột nhiên mở miệng phá tan bầu không khí xấu hổ này ” Cách Dao, hôm qua thiếu gia uống rượu, nghĩ ta là Liễu Tinh Thần, hẳn nói với ta, trở về là tốt rồi”

Cách Dao ngừng động tác, run sợ một hồi, nói “Trần Tuyết, lúc trước thiếu gia để người thay Tứ công tử đi hầu hạ Tất lão gia, người có từng hận hay không?”

“Hận?” Trần Tuyết lui thân thể, đem cái mũi vùi trong mặt nước, suy nghĩ thật lâu mới trỗi lên nói ” Trần Tuyết không có yêu cũng không có hận”

Đúng lúc này, Quỳnh Ngọc lại xông vào phòng, hô to gọi nhỏ: “Không ổn rồi, thiếu gia đang tức giận”

“Chuyện gì vậy? Không phải hôm qua còn rất tốt sao?” Cách Dao nhíu mày

“Nghe nói đêm hôm qua, Tứ công tử uống nhiều chạy ra khỏi Thần Thu các, ngã xuống hồ Bích Tâm, đã cứu lên, nhưng sợ quấy rầy thiếu gia ngủ, hạ nhân không bẩm báo ngay, thế nhưng, buổi sáng nghe nói sót cao, hôn mê, thiếu gia biết chuyện giận điên lên! Hiện tại đang mắng Nghị gia!”

Trần Tuyết từ trong nước đứng lên, cũng không để ý Quỳnh Ngọc đang trợn mắt há hốc mồm chạy theo, một phen túm chiếc khăn trên tay Cách Dao lau khô thân mình, rồi mới bước ra khỏi thùng gỗ mặc quần áo, “Ngây ngốc gì chứ, đi xem thế nào, không thể để thiếu gia hồ đồ trách phạt Nghị gia, sẽ phiền toái.”

“Đúng vậy, nên tới khuyên nhủ một chút, Nghị gia bình thường đối với chúng ta tốt như vậy, sao có thể trở mặt nhìn gã bị thiếu gia phạt.” Quỳnh Ngọc vỗ đầu, tay bị ai đó kéo đi, cứ như vậy chạy ra khỏi Ngọc Tiêu uyển.

Khi ba người vọt tới Thần Thu các, đã thấy Đồng Vũ Thu cho Nghị gia một bạt tai.

“Không để ý gia pháp có phải hay không, xảy ra chuyện lớn như vậy, cứ nhiên không ai cho ta biết, có phải đợi khi Tinh Thần chết, các người mới đến nói cho ta biết? Rốt cuộc trong mắt còn có chủ tử này hay không!”

Đồng Vũ Thu thở phì phò, hiển nhiên là nổi giận, thanh âm so với bình thường lớn hơn rất nhiều.

“Thiếu gia bớt giận, Nghị gia cũng là sợ quấy rầy chủ tử nghỉ ngơi mới không nói cho chủ tử.” Cách Dao tiến lên khuyên, lại bị Đồng Vũ Thu thét một tiếng “Cút” dọa ngay tại chỗ.

“Ai cho phép các người tới? Không hiểu quy củ sao? Thần Thu các là nơi các người có thể nói đến là đến?”

Đồng Vũ Thu từ khi nào nói chuyện với thê thiếp trong phủ như vậy, nhất thời dọa Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc sợ đến ngây người

“Thiếu gia, trừ lương Nghị gia là được rồi, Nghị gia không phải còn trẻ, bị phạt roi, thân thể sẽ không chịu nổi.” Trần Tuyết thật sự không đành lòng, đành phải tiến lên khuyên giải.

“Đêm qua nếu không phải ở chỗ người, Tinh Thần sao có thể rơi xuống hồ? Ngày thường quản gia đối với người đặc biệt quan tâm, có phải người cố ý không cho quản gia nói với ta, để ta ở lại chỗ của người hay không?”

Đồng Vũ Thu đánh mất lý trí mà chất vấn Trần Tuyết, y đầu óc trống rỗng, bất chấp Cách Dao nháy mắt với mình, dứt khoát đáp: “Thiếu gia nói phải, thì là phải!”

“Người!” Đồng Vũ Thu không nghĩ Trần Tuyết dám đối đáp lại, ghen nửa ngày, mới quát: “Được, tốt lắm, người đã một lòng thay quần gia chia sẻ hình phạt, vậy cùng nhau chết đi, người đâu, đem quần gia cùng Tam công tử xuống, mỗi người ba mươi roi!”

“Thiếu gia, không được.” Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc đồng thời tiến lên.

“Như thế nào, các người cũng muốn thế?” Nhìn Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc không tiếng động, Đồng Vũ Thu tức giận lắc lắc ống tay áo, ngồi xuống bên giường, tiếp nhận khăn từ nha hoàn, mềm nhẹ thay Tứ công tử lau đi mồ hôi trên trán.

“Nghị gia, Tam công tử, thất lễ.” Hạ nhân tiến lên định lôi hai người đi, lại thấy Trần Tuyết hiên ngang ngẩng đầu lên, thản nhiên cười, giọng nói thanh thúy vang lên.

“Không cần, tự ta có thể đi.”

13. Chương 13

Cách Dao kéo Quỳnh Ngọc lặng yên rời khỏi Thần Thu các, về tới Ngọc Tiêu uyển.

Chỉ thấy Quỳnh Ngọc tức giận đến nghiêng răng, thì thầm: “Thiếu gia rốt cuộc nổi điên cái gì, không phải chỉ là một người thiếp sao, còn khiến Nghị gia cùng A Trần bị đánh, hẳn thật sự nổi điên rồi, trước kia chưa bao giờ như vậy.”

“Đúng vậy, trước kia chưa bao giờ như thế” Cách Dao dường như có điều suy nghĩ, “Trong đầu thiếu gia trước nay chỉ có Liễu Tinh Thần, từ khi nào đã để một nam thiếp trong lòng như vậy.”

Nói xong, hai người không tự giác đều sửng sốt, Quỳnh Ngọc không tin hỏi ngược lại: “Không thể nào, thiếu gia không phải là...”

Cách Dao cười khở đánh trống lảng: “Thì ra A Trần đã nhìn thấu tất cả rồi”

“Cái gì?” Quỳnh Ngọc hỏi.

“Không, ta chỉ cảm thấy, làm người, có đôi khi rất mẫn tuệ sâu sắc, ngược lại, có những khi rất hồ đồ.”

Quỳnh Ngọc cúi đầu, giống như tự nói, đúng vậy nhỉ, hồ đồ một chút, mới có thể vui vẻ.

Trần Tuyết bị đuổi về Trần các.

Cách Dao hỏi thăm tình huống của Nghị gia, lúc này mới nhận thuốc trị thương trở về.

Hạ quần Trần Tuyết xuống, Cách Dao nói: “A Trần, kiên nhẫn một chút.”

Trần Tuyết cắn răng gặt đầu.

Roi đánh vào mông, không bị thương đến gân cốt, không có gì trở ngại, chỉ là đau đớn trên da thịt không thể tránh khỏi.

Trần Tuyết cảm giác được thứ thuốc bột mịn rơi trên miệng vết thương, một trận đau ập đến, khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đau?” Cách Dao run tay, cư nhiên không đành lòng đổ thêm thuốc.

“Vô nghĩa, người thử nhận ba mươi roi xem.” Trần Tuyết than thở.

“Mở cửa, ta đến rồi.”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Đồng Vũ Thu, Cách Dao chớp chớp mắt, nhìn thiếu gia đột nhiên đi đến, lại nhìn Trần Tuyết nằm úp sấp trên giường.

“Đi ra ngoài.” Đồng Vũ Thu hạ lệnh đuổi khách

Cách Dao thấy tầm mắt Đồng Vũ Thu dừng lại nơi vết thương của Trần Tuyết, giật mình, có phải thiếu gia đang ghen không.

Dem chai thuốc nhét vào tay Đồng Vũ Thu, Cách Dao nhanh chóng rời đi, đóng cửa lại.

Kỳ thật Đồng Vũ Thu sau lúc đó không lâu cũng đã hối hận

Trong lúc nổi nóng không thể giữ lời, roi đã giáng xuống, huống chi đã nặng lời như vậy, như thế nào cũng không có mặt mũi kêu ngừng

Vừa tới thăm quản gia, mới biết được ba mươi roi ấy có bao nhiêu đau đớn, liên lo lắng cho Trần Tuyết, lúc này mới vọt tới Ngọc Tiêu uyển, ai ngờ lại nhìn thấy Cách Dao cưỡi quần Trần Tuyết ra để bôi thuốc, trong lòng dâng lên một tư vị khó nói thành lời.

Quần nhiễm máu, có chút rách, không thể mặc nữa, Đồng Vũ Thu cưỡi quần Trần Tuyết xuống tận mắt cá chân, ném sang một bên, hỏi: “Tại sao không nói gì?”

Trần Tuyết nghĩ một lúc, nói: “Không biết nói cái gì.”

“Người ấy, biết rõ ta đang giận còn đến gây chuyện, để rồi phải chịu đòn.”

“Nhưng sao có thể để Nghị gia nhận hết sáu mươi roi của thiếu gia?”

“Vậy hiện tại ai bị đau?” Đồng Vũ Thu mở chai thuốc, nhẹ nhàng thay Trần Tuyết xoa lên miệng vết thương, nghe Trần Tuyết nhịn không được mà thở gấp, động tác càng thêm mềm nhẹ.

“Thiếu gia, ngài không thể mâu thuẫn như vậy.” Trần Tuyết nói.

“Mâu thuẫn?”

“Đúng vậy, về sau có thể nào cũng phải thật cứng rắn, không thể đánh người sau đó lại giúp người ta bôi thuốc, thiếu gia, ngài làm như vậy không thể được, Trần Tuyết sẽ hồ đồ.”

“Hồ đồ cái gì?”

“Hồ đồ không rõ, rằng thiếu gia rót cuộc đặt Trần Tuyết ở vị trí nào.” Trần Tuyết quay mặt về phía sau, nói: “Thiếu gia, A Trần là thiếp của ngài, không phải sao?”

“A Trần, hôm nay là thiếu gia không đúng.” Đồng Vũ Thu né tránh ánh mắt của Trần Tuyết, nói: “Thực xin lỗi.”

Trần Tuyết một lần nữa quay đầu, nói: “Thiếu gia, là ngài đem Trần Tuyết trở về từ Tần Nguyệt lâu, là ngài giúp Trần Tuyết không bao giờ bị đặt dưới thân nam nhân khác nữa, là ngài cho Trần Tuyết cơm no áo ấm, ngài không cần xin lỗi Trần Tuyết, cũng đừng nói mình không đúng.”

Trần Tuyết càng nói thanh âm càng nhỏ, “Thiếu gia không cần phải nói thực xin lỗi, thật sự, không cần phải nói thực xin lỗi.”

Trần Tuyết thì thào rồi ngủ thiếp đi, bởi vì khuôn mặt bị đè xuống gối lâu lắm, hai má còn có chút đỏ ửng, tất nhiên là một phen mềm mại đáng yêu.

Đồng Vũ Thu trong lòng dấy lên một trận chua xót, tựa hồ có cái gì ẩn ẩn trôi lên mặt nước, rồi lại bị nuốt trở về.

Trần Tuyết, cùng Liễu Tinh Thần có gương mặt giống nhau như thế, đến tột cùng, là bộ dáng như thế nào?

Đồng Vũ Thu đột nhiên phát giác mình cực độ tưởng niệm Liễu Tinh Thần, từng cái nhăn mày hay nụ cười của người nọ, một tiếng kêu ở trong đầu cuộn trào ra, dời núi lấp biển đem lòng người thôn tính, cho đến khi tưởng niệm ấy khô kiệt cùng chết lặng.

Hắn không tìm thấy Liễu Tinh Thần, vô luận như thế nào tìm cũng không tìm thấy Liễu Tinh Thần, mà Tứ công tử Tinh Thần lại rơi xuống nước, phát sốt, khiến hắn đột nhiên kích động, không thể hô hấp, hắn sợ hãi, mỗi ngày trôi qua, có lẽ ngay cả “Tinh Thần” kia cũng không nhìn thấy.

A Thần A Thần, ta đến tột cùng phải làm như thế nào đây?

Đồng Vũ Thu khùng hoảng ôm đầu gằm nhẹ, mê mang mà thác loạn, bồi hồi lục lọi trí nhớ, không thể tự thoát ra được.

Yêu, là con dao hai lưỡi vô cùng sắc nhọn, dẫu thương người, cũng tự làm mình bị thương.

Đây là lời của Trần Tuyết rất nhiều năm sau, khi nhìn bóng dáng Đồng Vũ Thu mà nói với Cách Dao.

14. Chương 14

Trần Tuyết sau năm ngày vết thương mới khép miệng.

Đồng Vũ Thu sai người đưa tới loại thuốc mỡ tốt nhất, nói là có thể lưu thông máu, coi như thật tâm bồi thường.

Tứ công tử Tinh Thần cũng hạ sốt, dần dần khôi phục thần thái, không còn đáng về ốm yếu nữa.

Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc thường xuyên làm bạn bên Trần Tuyết, lại nhìn không ra Trần Tuyết có chút khác thường.

Trần Tuyết cười rộ lên, hàng mi chớp chớp, đôi mắt bán nguyệt hơi nheo lại, đôi đồng tử sáng ngời, trên má ẩn hiện lúm đồng tiền nhàn nhạt

“Cách Nhi, Tiểu Ngọc, các người sao nhìn ta như vậy? Trên mặt ta có dính gì sao?”

Quỳnh Ngọc lấy tay đẩy Cách Dao, Cách Dao trừng mắt liếc y một cái, quay đầu nhìn Trần Tuyết nói

“A Trần, người thật sự không có việc gì chứ?”

“Không phải vết thương đã tốt lên rồi sao?”

“Ta không nói đến vết thương ”

“Vậy thì là gì?”

Trần Tuyết nhìn hồ Bích Tâm, ánh sáng nhọn nhọn hạ xuống tầng tầng gợn sóng, tựa như những khối ngọc thách đập dềnh trên mặt nước.

“Trần Tuyết tâm đã mất, không còn đau thương, các người đừng lo lắng ”

Đang nói, lại thấy một vài gã sai vặt vội vã chạy tới đình Hàm Huy, hướng về phía cầu Thủy Nguyệt.

“Làm sao vậy, có chuyện gì?” Cách Dao chặn một gã sai vặt lại hỏi.

“Hồi bẩm Đại công tử, thiếu gia thiết yến đãi khách ở điện ngoài, mời thương nhân khắp nơi tới bàn chuyện làm ăn”

“Khó trách thiếu gia hai ngày này vội vội vàng vàng” Cách Dao phát phát tay cho kia gã sai vặt lui đi.

“Thương hội sao?” Trần Tuyết không hiểu sao lại có chút bối rối.

Cách Dao thở dài, nói “A Trần, đây không phải là Tất phủ, thương hội cùng người cùng ta, đều không có quan hệ ”

“Cũng phải” Trần Tuyết tự giễu, nhẹ nhàng thở ra

Cách Dao vỗ vai Trần Tuyết trấn an, Quỳnh Ngọc nhìn thấy, trong lòng nổi lên một trận chua xót, nói “Đường như gió lớn lên rồi, chúng ta quay về uyển đi”

Trần Tuyết khùng hoảng không phải là không có lý do, ba năm ở Tất phủ, chỉ cần là quan to, quý nhân, liên quan đến lợi ích của Tất lão gia, Trần Tuyết nhất định sẽ bị đưa đi hầu hạ.

Khi ở Tần Nguyệt lâu, thân là đầu bài, y ít nhất còn có quyền chọn lựa khách nhân, nhưng ở Tất phủ, y chỉ có thể phục tùng.

Những người Tất lão gia tiếp xúc, từ kẻ ham mê nam sắc tầm thường cho đến những người tính tình quái dị, mỗi khi ở trên giường sẽ khiến cho y thống khổ vô cùng, lưu lại trên thân thể vô số vết thương xấu xí, tuy rằng sau này được đón về Đồng phủ, Đồng Vũ Thu có thay y tìm thuốc tốt, nhưng hết thảy đã là dấu

vết của thời gian, không thể hoàn toàn tiêu trừ, giống như một vết máu đọng trong trí nhớ, vĩnh viễn không thể xóa mờ.

Đồng Vũ Thu luôn thích vuốt ve những vết thương này, ngón tay nóng bỏng khiến Trần Tuyết mê mẩn, không thể cưỡng lại.

Mà mỗi lúc thế này, Đồng Vũ Thu lại một lần lặp lại “A Trần, người là của ta ”

Trên đời rất nhiều chuyện, tựa hồ tránh cũng không thể tránh.

Tiếp quản tất cả mối làm ăn của Tất lão gia là Đồng Vũ Thu, các khách nhân được mời đến lần này, thậm chí hầu hết đều nhận ra Trần Tuyết.

Những người này ngầm thăm dò thái độ Đồng Vũ Thu, tâm trí hướng về những mỹ nhân bên cạnh hắn.

Đồng Vũ Thu lòng như lửa đốt, nhưng vì sinh ý chỉ có thể miễn cưỡng làm ngơ, tìm cách né tránh, thậm chí mỗi đêm đều dẫn bọn họ đi tiêu quan quán vui đùa.

Ngày hôm đó, Đồng Vũ Thu có việc phải ra ngoài, để quản gia lo việc chiêu đãi khách nhân.

Vài người đi dạo tới Bích Tâm hồ, nhìn thấy bốn nam thiếp trong phủ đang thưởng trà gần đó.

Cách Dao, Quỳnh Ngọc, Trần Tuyết, còn có Tứ công tử Tinh Thần.

Lại nói, sau khi Tinh Thần khỏi bệnh biết chuyện Đồng Vũ Thu phạt quản gia cùng Trần Tuyết, liền vội vàng đến Ngọc Tiêu uyển vấn an Trần Tuyết.

Trần Tuyết không hiểu Tứ công tử đêm đó sao lại say rượu đến ngã vào trong hồ, chính là, mỗi người đều có chuyện xưa, y biết Tứ công tử kia ánh mắt lúc nào cũng bất an, y cảm thấy có chút gì đó đau xót, không khỏi cảm thấy đồng bệnh tương lân, nên càng thân cận thêm vài phần.

Đáng nói là Cách Dao, căn bản không thích Tứ công tử này, nhưng thấy Trần Tuyết không có ý bài xích, cũng liền tiếp nhận.

“Ồ, đây không phải là nam sủng của Tất lão gia sao, thì ra là đến Lâm An này”

“Ta xem xem, cũng không thay đổi gì” một người tiến lên nắm lấy vật đó của Trần Tuyết mà trêu đùa “Thứ này càng ngày càng tươi ngon mọng nước, mọi người đều nói nam sủng hơn hai mươi tuổi sẽ không có tư vị gì, nhưng ta thấy Trần Tuyết càng ngày càng tuần tú”

“Đúng vậy, Tiểu Trần, có nhớ gia không, gia nhớ thứ này của người đến phát điên rồi”

Mấy người cười ha ha, nhìn Trần Tuyết biểu tình nghiêm nghị không nói lời nào, cũng không giận, động tác lại càng thêm suồng sã.

“Đồng thiếu gia thật đúng là có phúc, nhìn xem này, mỗi người ở đây đều xinh đẹp hơn những người ở tiểu quan quán gặp nhiều lần”

Có người chú ý tới ba người còn lại, nhin không được cũng tiến lên đùa giỡn.

“Vương thiếu gia, ngài xem này, người này có phải cũng hơi giống Tiểu Trần? Nhưng hình như tươi non hơn!”

“Đừng đụng vào y” Trần Tuyết đẩy bàn tay bẩn thỉu trên mặt Tứ công tử ra, bắt động thanh sắc kéo y về phía sau mình.

Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc cũng cực kỳ tức giận, mỗi người đứng một bên cạnh Trần Tuyết, nói “Mấy vị công tử, chúng ta là thiếp của Đồng thiếu gia, các người đùa giỡn như vậy, thật chẳng có quy củ ”

“Thiếp?” Vương thiếu gia đảo mắt nhìn Trần Tuyết, tựa hồ muốn đem y lột sạch sẽ, Trần Tuyết trong lòng nổi lên một trận ghê tởm

“Các người thì ta không biết, nhưng vị này, gia đã từng hưởng qua tư vị, thật khó quên, Đồng thiếu gia cũng sẽ không vì một nam sủng thấp hèn mà phản đối chứ?”

Vương thiếu gia một phen kéo lấy Trần Tuyết ôm vào trong lòng, hai tay bắt đầu lần mò bên trong vạt áo.

Trần Tuyết muốn giãy dụa, nhưng trong lòng lại sợ chọc giận khách nhân, làm hỏng mối làm ăn của thiếu gia, tâm trí loạn thành một đoàn, bất chợt nghe thanh âm của Đồng Vũ Thu vang lên

“Xem ra Vương thiếu gia thật sự rất nhàm chán, lại tới đùa giỡn thế thiếp trong phủ ta” Đồng Vũ Thu bước vào đình, gạt bàn tay trên người Tứ công tử ra, tiếp tục nói với Vương thiếu gia “Vương thiếu gia, hãy thả thiếp của ta ra đi ”

Giờ phút này khuôn mặt Trần Tuyết đã đỏ bừng, đợi đến khi Vương thiếu gia buông tay ra, y mới có thể đứng thẳng, vội vàng chỉnh lại quần áo.

Đồng Vũ Thu liếc y một cái, lúc này mới ôm chầm Tứ công tử còn đang thất thần, nói: “Ngoan, không có việc gì.”

15. Chương 15

Tứ công tử Tinh Thần dù sao cũng là người nhỏ tuổi nhất trong bốn người, huống chi tuy rằng y đã lớn như vậy, nhưng chưa từng bị ai đùa giỡn như thế bao giờ.

Khi chưa đến Đồng phủ, mặc dù cũng đã từng bị độc chiếm, có lẽ là do kẻ kia bá đạo, y cũng đã từng bị kìm kẹp, nhưng trường hợp thế này thì chưa từng trải qua, sợ tới mức choáng váng, đến khi Đồng Vũ Thu xuất hiện mới dịu lại.

“Thiếu gia.” Tứ công tử đẩy Đồng Vũ Thu, “Ta không sao.”

Dứt lời, nhìn về phía Trần Tuyết, đã thấy y lấy lại bình tĩnh, bối rối cúi đầu đứng bên cạnh Cách Dao, không nói gì thêm.

Rõ ràng chuyện này là hướng về Trần Tuyết, thế nhưng Đồng Vũ Thu ngay cả một câu an ủi cũng không có, ngay cả Tứ công tử cũng cảm thấy không ổn.

“Đồng thiếu gia, Trần Tuyết từng là nam sủng trong phủ Tất lão gia?”

“Đúng vậy, nhưng thế thì sao?”

“Đồng thiếu gia thật có phúc” Vương công tử đưa mắt nhìn Trần Tuyết rồi lại nhìn về phía Tứ công tử Tinh Thần, mị mị cười nói “Trong lòng Đồng thiếu gia, có lẽ vị này cũng hết như Trần Tuyết, chỉ là còn trẻ hơn vài tuổi, tại hạ nghĩ, nếu Đồng thiếu gia đã có y rồi, chắc sẽ không tiếc gì một nam sủng khác chứ?”

Trần Tuyết nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đồng Vũ Thu, chỉ thấy hắn nhìn mình thoáng qua, cười đến ba phần ôn hòa bảy phần lãnh đạm, “Vương thiếu gia, ta nghĩ ta phải lặp lại một lần nữa, ở nơi này đều là thiếp của ta, không phải nam sủng, nếu Vương thiếu gia muốn tiểu quan, ta có thể cùng ngài tìm xưởng quán”

Nói xong, Đồng Vũ Thu buông Tứ công tử ra, nhìn Trần Tuyết kêu “A Trần, lại đây ”

Trần Tuyết mới vừa đi vài bước, bất chợt bị Đồng Vũ Thu dùng sức kéo vào lòng “A Trần, đã gặp Vương thiếu gia rồi, thuận tiện nói cho hắn biết ngươi là ai đi”

“Trần Tuyết là thiếp thứ sáu được thiếu gia mua vào phủ ”

Đồng Vũ Thu vừa lòng nhìn Vương thiếu gia mang theo mấy người nổi giận đùng đùng rời đi, lúc này mới buông Trần Tuyết ra.

“Quản gia, mang các công tử quay về uyển, không có sự cho phép của ta, không ai được rời phòng nửa bước!”

“Thiếu gia” Trần Tuyết gọi Đồng Vũ Thu đang chuẩn bị rời đi.

“Sao?” Đồng Vũ Thu hiển nhiên còn giận chuyện vừa rồi, nghiêm mặt dừng bước

“Thực xin lỗi ”

Đồng Vũ Thu nhìn vẻ mặt ủy khuất của Trần Tuyết

Trên gương mặt xinh đẹp kia không có nước mắt khiếp nhược, cũng không có nhẫn nhục hay tức giận.

Biểu tình duy nhất là ôn hòa thuận theo.

Bộ dạng phục tùng, không phản kháng khiến người ta đau lòng.

Trần Tuyết chính là như vậy, khiến Đồng Vũ Thu khi nghe câu thực xin lỗi ấy, trong lòng giống như bị xé rách

Vỡ thành từng mảnh từng mảnh nhỏ, rồi cuộc không thể lấy lại hình dáng ban đầu

Đêm nguyệt rền vang, thâm mộ thật mạnh, yên tĩnh đến nỗi làm cho người ta khó có thể an tâm đi vào giấc ngủ.

Trần Tuyết ở trên giường lăn qua lộn lại, nghe âm thanh lá cây sà sạt va vào nhau, trong đêm đen trường mắt xuất thần.

Đột nhiên một tiếng mở cửa rất nhỏ phá tan không gian yên tĩnh.

“Ai?” Trần Tuyết cảnh giác hỏi

“Ta” đưa lưng về phía ánh trăng, thân ảnh Đồng Vũ Thu hiện lên rõ ràng.

“Thiếu gia” Trần Tuyết vội vàng ngồi dậy nhìn về phía Đồng Vũ Thu, một mùi hương thật nồng xông vào mũi, khiến y hắt hơi một cái.

“Thiếu gia vừa trở về?” Trần Tuyết nhìn trời, đoán ít nhất cũng phải là canh ba.

“Ừ” Đồng Vũ Thu hiển nhiên vừa từ những nơi xã giao trở về, là say nhưng cũng là bảy phần tỉnh táo, kéo Trần Tuyết ngồi vào bên cạnh mình.

“Thiếu gia, chuyện Vương thiếu gia như thế nào?” Trần Tuyết có chút không yên lòng

“Sao lại như thế nào? Chẳng lẽ sẽ tặng người cho hắn?” Đồng Vũ Thu siết cổ tay Trần Tuyết mạnh đến phát đau

“Thiếu gia, đau” Trần Tuyết rút tay ra, không nghĩ lại bị bắt trở về, lúc này lực cũng nhẹ đi không ít.

“Thiếu gia cam đoan với người, chắc chắn không phải người, người từ khi nào mất tự tin như vậy?” Đồng Vũ Thu nhìn sâu vào đáy mắt Trần Tuyết, nói “Mối làm ăn của Vương thiếu gia đều là do Tất lão gia để lại, đối với ta mà nói cũng không quan trọng ”

Trần Tuyết ôn thuận gật đầu, nhưng trong đầu cũng hiểu được, nếu lúc trước Tất lão gia có thể tặng y cho Vương thiếu gia đùa bỡn, tất nhiên đối phương cũng sẽ thấy không quan trọng.

“A Trần, hôm nay khi Vương thiếu gia chạm vào người, vì cái gì không phản kháng?” Đồng Vũ Thu thay đổi tư thế, từ phía sau ôm lấy Trần Tuyết, để y tựa vào lồng ngực mình “Rõ ràng là ở trong phủ của mình, bọn họ đến làm loạn cũng có chút trở ngại, người sao không phản ứng?”

“Thiếu gia, Trần Tuyết ở Tần Nguyệt lâu chỉ được học hầu hạ nam nhân như thế nào, ma ma dạy cách thuận theo, nhưng lại không dạy cách phản kháng”

Trần Tuyết nói hết, đã nhiều năm như vậy, lúc trước còn trẻ muốn quật cường chống đỡ, thế nhưng, mỗi lần quật cường lại là một lần bị chà đạp, chỉ biết dùng nhu thuận để nhận lấy sự bảo hộ.

Đêm đầu của Trần Tuyết, tú bà nói “Trần nhi, người phải nhớ kỹ, đối với nam nhân phải ôn nhu mềm mại, nếu phản kháng, cuối cùng người bị thương tổn sẽ là chính người, bọn họ sẽ không để ý đến sinh mạng của người đâu”

“A Trần, trước khi đến Tần Nguyệt lâu, người là người thế nào?”

“Thiếu gia, đã lâu lắm rồi, A Trần không nhớ rõ”

Trần Tuyết quay lưng về phía Đồng Vũ Thu “Thiếu gia, đêm đã khuya, nên ngủ thôi”

Chủ động hôn lên môi Đồng Vũ Thu, độ ẩm này vô cùng quen thuộc, mấy năm nay chưa từng đổi thay.

Đồng Vũ Thu trong nháy mắt bị châm ngòi dục vọng, ôm lấy Trần Tuyết đặt lên giường, cởi quần áo, hôn khắp thân thể Trần Tuyết, sau đó tiến vào.

Hai chân Trần Tuyết siết chặt tấm lưng hắn, theo mỗi nhịp điệu mà rung động, hậu huyết liên tục co rút rồi thả lỏng, khiến Đồng Vũ Thu hoàn toàn lâm vào điên cuồng.

Từng tràng rên rỉ của Trần Tuyết hỗn loạn mà càn rỡ, quan quân tới lui bên tai Đồng Vũ Thu, quen thuộc như thế, cũng xa xôi đến vậy.

Đồng Vũ Thu đột nhiên căng thẳng, nhanh chóng co rút, rút cục mãnh liệt phun ra.

“Thiếu gia?” Trần Tuyết thanh âm khàn khàn, có chút khó hiểu.

“Không có việc gì, ngủ đi” Đồng Vũ Thu hai mắt nhắm nghiền mỗi một mà đi vào giấc ngủ.

Trong mộng, hắn lại thấy Liễu Tinh Thần của hắn.

Liễu Tinh Thần mười lăm tuổi, mềm mại mà rơi lệ, ở dưới thân hắn uyển chuyển hầu hạ.

Đó là lần đầu tiên của hắn với A Thần, A Thần ngây ngô đáp lại, biểu tình sợ đau còn nguyên trong tâm trí hắn.

Vũ Thu, Vũ Thu

A Thần then thùng rên rỉ, mỗi một tiếng kêu đều như nghẹn lại, trong đêm tối y mở ra đóa hoa xinh đẹp tinh thuần, khiến cho người ta không đành lòng lấy dính.

16. Chương 16

Đương nhật giai kỳ thước ngộ truyện, chí kim do tác đoạn tràng tiên.

Kiều thành hán chữ tinh ba ngoại, nhân tại loan ca phượng vũ tiền.

Hoan tấn dạ, biệt kinh niên, biệt đa hoan thiếu nại hà thiên.

Tình tri thử hội vô trường kế, chỉ xích lương thiềm diệc vị viên.

“A Trần, đêm thất tịch vui thế này, người lại cứ nhìn ra ngoài xem phong cảnh làm thơ là sao?” Quỳnh Ngọc đoạt lấy tờ giấy Trần Tuyết mới vừa chép thơ từ.

“Đêm thất tịch vốn chẳng phải là ngày hội, không rõ người hưng phấn cái gì” Trần Tuyết chép xong thơ, đoạt lại, kẹp tờ giấy trong cuốn sách.

“Ai nói đêm thất tịch không phải ngày lành, không tin người cứ ra ngoài nhìn xem, hoa đăng nghi ngút khói hương, rất náo nhiệt ” Quỳnh Ngọc hướng về phía Cách Dao nói “Ta nói đúng không? ”

“Chuyện xưa Ngưu Lang – Chức Nữ động lòng người” người lên tiếng là Tứ công tử Tinh Thần “Chỉ là, một năm mới có thể gặp nhau một lần, nhiều thương đau, biệt ly, oán hận, chung quy là một bi kịch ”

“Trời ạ, Tinh Thần, sao ngay cả người cũng nói như vậy” Quỳnh Ngọc trở mình xem thường, nhào vào lòng Cách Dao “Cách Nhi, người nói gì đi ”

“Ai bảo người bình thường không chịu đọc sách, đọc thơ từ, nên không hiểu hai người họ nói những gì”

“Miễn, bản công tử ghét nhất là mấy thứ thơ văn”

“Tán gẫu cái gì mà náo nhiệt như thế” vừa bước vào Ngọc Tiêu uyển, Đồng Vũ Thu liền thấy cả bốn nam thiếp trong sân ” Người không ở Thần Thu các lại đến chỗ này, không muốn ta tìm được sao?” Đồng Vũ Thu vuốt tóc Tứ công tử Tinh Thần, cưng chiều sủng nịch.

“Vậy thiếu gia sao lại đến đây, vì tìm Tinh Thần sao, đi đi đi, đi tận hưởng đêm thất tịch của các người đi, đừng làm chúng ta vướng mắt” Quỳnh Ngọc cười đẩy Tinh Thần vào lòng Đồng Vũ Thu.

“Sao, Tiểu Ngọc cũng biết ghen tị?” Đồng Vũ Thu vui sướng nâng mặt Quỳnh Ngọc lên hôn một hơi, nói “Bổn thiếu gia vốn còn tính mang các người đi ra ngoài dạo chơi, xem ra Tiểu Ngọc không muốn đi, thôi được, Cách Nhi, A Trần, Tinh Thần, chúng ta đi đi ”

“Thiếu gia” Quỳnh Ngọc cọ cọ vào ngực Đồng Vũ Thu “Tiểu Ngọc sai rồi, ta đi theo với, ta đã lâu chưa được ra ngoài”

“Người thật ham chơi” Đồng Vũ Thu nhìn bốn người nói “Như thế nào, còn không mau thay quần áo? Không phải muốn đợi đến sang năm đấy chứ?”

“Bốn vị tỷ tỷ đâu?” Cách Dao hỏi

“Nữ quyền dù sao cũng không tiện, mới vừa tới Linh Lung uyển, các nàng muốn ở trong sân thấp hương, người ấy, ít quan tâm đi, sắp hơn cả quản gia rồi đấy”

Đồng Vũ Thu giục bốn người thay quần áo, tâm tình vui vẻ mang bọn họ ra khỏi phủ.

Đêm thất tịch, những quả cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa, mừng bảy tháng bảy Ngưu Lang gặp Chức Nữ, lẽ ra phải là ngày hội của nữ tử.

Ngày hôm đó, là ngày nữ nhân cầu tử, xâu cầu Chúc Nữ được thêu khéo léo, đón gió bay bay, vô cùng đa dạng, quả thật là cực kỳ coi trọng.

Đặc biệt trên đường, bảy tháng trước mọi người đã vì một ngày hôm nay mà bận rộn, các gia đình đã tất bật mua sắm cầu Chúc Nữ, đem những thứ này trưng lên vô cùng náo nhiệt, thật là ngựa xe như nước, áo quần như nêm.

Tối đêm thất tịch, cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa che kín xe ngựa, chỉ thấy toàn đầu người, quả đúng là nơi nhộn nhịp nhất thế gian.

Đương nhiên, ngày hôm đó, các nam nhân cũng không chịu ngồi yên, nếu có vợ hoặc có tình nhân, tất nhiên sẽ tới miếu cầu Nguyệt Lão, cầu được một lá thăm tốt nhất treo lên một cánh cây, sau đó cùng nhau ẩn tình ngước mắt lên trời ngắm sao.

Hơn nữa, mừng bảy tháng bảy, nữ bá Chức Nữ cầu no đủ, nam bá sao Khôi cầu công danh, sao Khôi này chính là Khôi đầu tinh, tụ hợp hai mươi tám vì sao Khuê, gồm Bắc Đẩu thất tinh và Khẩu tinh. Sao Khôi có thể phù hộ thư sinh thi đỗ, cho nên mỗi mừng bảy tháng bảy hàng năm, người đọc sách đều trịnh trọng đến tế bá. Điều này cũng khiến cho đêm thất tịch vốn đã đông náo nay càng thêm náo loạn.

Ban đêm, các gia đình đều trang trí những tấm vải màu, biến phố xá bình thường thành một nơi hoa lệ, sắc sỡ loá mắt.

Có đáp thai hát hí khúc, có xiếc ảo thuật, có bì ảnh kịch (kịch rối bóng), có hàng trang sức ngọc ngà, có những xâu mít quả thật to, Đồng Vũ Thu mang theo bốn nam thiếp ngắm nghía xung quanh, tất cả đều hưng phấn, chạy đông chạy tây khắp nơi, chỗ nào náo nhiệt liền đứng lại xem.

Đặc biệt là Quỳnh Ngọc, tính tình trẻ con không thay đổi, một tay cầm xâu mít quả, một tay cầm đồ chơi, miệng còn ngậm bánh trứng muối, hướng về phía mọi người đằng trước hấp tấp gọi to.

Đồng Vũ Thu nắm tay Tứ công tử Tinh Thần cười cười lắc đầu, nói đây là thả khỉ về núi, không cách nào ngăn được.

Trần Tuyết và Cách Dao đi cùng nhau, nghe thấy Đồng Vũ Thu nói cũng cười, cắn bánh trứng muối trong tay, vị ngọt đọng mãi trên đầu lưỡi.

Đột nhiên, Quỳnh Ngọc đụng phải ai đó, chẳng kịp kêu lên tiếng nào, đã ngã trên mặt đất.

“Tiểu Ngọc” Đồng Vũ Thu thấy thế buông Tứ công tử Tinh Thần ra, chạy về phía Quỳnh Ngọc.

Chung quanh đã bị người vây kín một vòng, người Quỳnh Ngọc đụng phải là một thiếu gia nhà giàu, trừng mắt kéo Quỳnh Ngọc nói gì đó.

“Làm cái gì vậy, buông ra” Đồng Vũ Thu tiến vào đám người, một phen kéo Quỳnh Ngọc còn ngồi dưới đất lên, lúc này mới nhìn thấy một chiếc bình men xanh đã vỡ nát.”Tướng công tử nhà ai, thì ra là người Đồng

phủ” người nọ thu liễm khí thế, nhìn Quỳnh Ngọc lại nhìn Đồng Vũ Thu nói “Đồng thiếu gia, công tử nhà người vừa phá hỏng chiếc bình men xanh của ta, phải như thế nào đây?”

“Không phải chỉ là một bình hoa sao, vỡ đã vỡ rồi, nếu làm Tiểu Ngọc bị thương, đó mới là đại sự” Cách Dao không biết khi nào đã kéo Trần Tuyết cùng tiến vào, nắm tay Quỳnh Ngọc kiểm tra

“Ra là đại thiếu gia nhà Lý viên ngoại, Đồng thiếu gia ta thật không phải, ngày mai chúng ta sẽ bảo quản gia mang tiền đền đền được không?”

“Cũng được” Đại thiếu gia Lý gia gật đầu, nhìn Quỳnh Ngọc cười nói “Cũng đúng, da thịt non mịn nhường này, nếu có vết thương sẽ khiến Đồng thiếu gia đau lòng chết mất”

“Đâu có đâu có”

Đại thiếu gia Lý gia ý vị thâm trường, nhìn Quỳnh Ngọc mắt hàm chứa lệ vẫn không quên trừng hăn, lúc này mới phát phát tay xoa người rời đi.

Đồng Vũ Thu vỗ đầu Quỳnh Ngọc nói “Nhìn người xem, chưa xem được pháo hoa đã gây chuyện rồi”

Cách Dao cùng Trần Tuyết cũng đi lên búng mũi Quỳnh Ngọc, cười mắng “Người lại chạy loạn rồi”

“A? Tinh Thần đâu?” Đồng Vũ Thu đột nhiên buông Quỳnh Ngọc ra, quay đầu hỏi Cách Dao.

Trong đám đông mờ mịt, sao còn thấy được bóng dáng Tứ công tử Tinh Thần?

“Kỳ quái, rõ ràng vừa rồi còn ở đây mà” Cách Dao phóng mắt nhìn bốn phía, vẫn tìm không thấy Tứ công tử.

“Tinh Thần sao lại không thấy?” Quỳnh Ngọc lau khô nước mắt, hướng mắt nhìn bốn phương tám hướng tìm kiếm.

“Tinh Thần, Tinh Thần” Đồng Vũ Thu lớn tiếng gọi, khủng hoảng từ tâm phát ra, tựa hồ hết như năm đó Liễu Tinh Thần mất tích, cũng là như vậy, vô luận tìm kiếm như thế nào, cũng không thể tìm thấy thân ảnh quen thuộc kia nữa, cũng vô pháp nghe lại giọng nói thanh thúy mà quyến luyến “Vũ Thu ca ca”.

17. Chương 17

Trần Tuyết lặng lặng nhìn Đồng Vũ Thu.

Tê tâm liệt phế gọi tên một người, ở trong đám người nghiêng ngả lão đảo mà tìm kiếm, đẩy ngã một người lại một người, thân ảnh liêu xiêu tìm kiếm rồi tìm kiếm, tràn đầy lo lắng, tràn đầy sợ hãi.

Trần Tuyết tầm mắt mơ hồ, trong朦胧 lung nghe thấy có người gọi y “A Trần, người làm sao vậy?”

Một giọt lệ, trong đêm đen nở rộ, hết như đỉnh tấm màn đen của những bụi pháo hoa, lóng lánh giữa trầm tịch về nên những đường nét xinh đẹp, khiến người ta cứ mãi ngóng nhìn.

Khói lửa quang mang chiếu rọi đôi mắt tối như mực của Trần Tuyết, hắt ra một loại ánh sáng long lanh, như ánh sao lóe sáng giữa trời đêm.

Trần Tuyết nói “Cách Dao, nhất định sẽ tìm được Tinh Thần, lần này, thiếu gia nhất định sẽ tìm được Tinh Thần ”

“Thiếu gia, Tứ công tử đã mười chín, không có việc gì đâu, hăn là chỉ đi đâu đó thôi, chúng ta phân công nhau đi tìm, nhất định có thể tìm thấy ”

Cách Dao nhìn con mắt đã đỏ hồng của Đồng Vũ Thu, trong lòng cũng phát đau.

“Cũng được” Đồng Vũ Thu bối rối mà quyết tâm, cũng đã hiểu, Tinh Thần hôm nay đã không còn là đứa nhỏ mười lăm ngày ấy, có lẽ bản thân đã quá lo lắng rồi “Một người mười chín tuổi sẽ không xảy ra chuyện gì, chúng ta phân công nhau, sau đó hợp lại trước miếu Nguyệt Lão ”

“Được” Cách Dao đồng ý, kéo Trần Tuyết cùng Quỳnh Ngọc nói, thiếu gia đi hướng đông, chúng ta liền về phía tây mà tìm đi”

“Người cùng Tiểu Ngọc về phía tây, ta hướng phía bắc xem xét” Trần Tuyết giãy khỏi bàn tay Cách Dao, nói “Cách Dao, ta với ngươi cũng lớn cả rồi, ngươi còn sợ ta bị lạc mất sao? Gặp lại ở miếu Nguyệt Lão ”

“Cũng được, vậy ngươi hãy cẩn thận” Cách Dao ngẫm lại cũng có lý, bèn để Trần Tuyết đi.

Trần Tuyết hướng phía bắc mà tìm rôt cục rồi khỏi đám người, càng chạy càng thấy hoang vắng.

Đằng trước chợt xuất hiện một bóng người, Trần Tuyết chạy nhanh theo sau, rẽ vào một hẻm nhỏ.

Kỳ thật từ trước y đã chú ý tới người này, nếu nhớ không lầm, là gã sai vặt bên cạnh Vương thiếu gia, Trần Tuyết từng nhìn qua mặt gã, cho nên sau một hồi xem xét liền chú ý.

Một ý niệm nảy lên trong đầu Trần Tuyết, theo những gì y biết về Vương thiếu gia, công tử ương ngạnh thô bạo kia không phải là người dễ dàng bỏ qua mọi chuyện, nhớ đến sự việc lần trước, nghĩ lại, càng thêm lo lắng.

Ngõ nhỏ này gần chân núi, cho nên người ở rất thưa thớt, bình thường sẽ chẳng có ai đến nơi này, huống chi là giữa đêm thất tịch náo nhiệt.

Ngõ nhỏ đã sớm hoang phế, cũng không có hộ gia đình, chỉ có miếu thờ đồ nát, cùng mấy gian nhà hoang bị tàn phá đã lâu.

Miếu thờ đồ nát kia lúc này lại có ánh nến, chỉ thấy gã sai vặt đập cửa đi vào, hướng bên trong nói “Thiếu gia, thứ ngài cần đã mang tới rồi ”

Xuyên qua lỗ nhỏ trên cửa sổ, Trần Tuyết thấy thứ gã sai vặt đưa cho Vương thiếu gia chính là một lọ thuốc màu xanh biếc, thứ này người khác có thể không biết, nhưng Trần Tuyết chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra. Thuốc kia Vương thiếu gia từng dùng trên người y, là loại xuân dược hiếm, vô cùng mãnh liệt

Thuốc này, tên gọi “Nhạ ý khiên quần tán”.

Khi còn ở Tần Nguyệt lâu, ma ma sẽ dạy qua cách nhận biết được tính cùng cách dùng của các loại xuân dược

“Nhạ ý khiên quần tán” làm từ hoa mẫu đơn, dù là tiên tử hay người phàm, khi bỏ thuốc vào rượu hoặc thức ăn, cũng đều thực giả lẫn lộn, thần trí mông lung. Ma ma từng nói, dùng xuân dược này phải thận trọng, bằng không hậu quả không thể lường được. Từng có tiểu quan bị khách nhân hạ dược này, bị gây sức ép trên giường đến chết, mà y khi ở Tất phủ lần đó, tuy rằng may mắn vượt qua, nhưng cũng phải nằm liệt giường mất mười ngày.

“Bỏ vào trà, cho y uống hết” Vương thiếu gia giữ chặt khuôn mặt Tứ công tử nói “Coi như ngươi không may, vốn định bắt tên Trần Tuyết kia, ai bảo bộ dạng ngươi giống y, hạ nhân của ta nhìn bức họa vẽ y rồi bắt nhầm ngươi mang đến, một khi đã như vậy, chúng ta hãy vui vẻ thôi, để ngươi đỡ mất công tới đây”

Mắt thấy bát trà kia đến gần miệng Tứ công tử, lại nghe bên ngoài có tiếng hô: “Chậm đã ”

Bước vào miếu là Trần Tuyết.

Chỉ thấy Trần Tuyết một thân gấm vóc trắng ngần, da thịt trong suốt đứng dưới ánh trăng, thật giống thiên tiên từ mặt trăng hạ phàm, mỹ mà không diễm, lệ mà không tầm thường.

“Người Vương thiếu gia muốn là ta, sao phải hại đến người vô tội?”

Trần Tuyết cười, trong lời nói mang theo mê hoặc, đôi mắt nhìn chằm chằm Vương thiếu gia “Hay là, Vương thiếu gia cần y, không cần ta?”

“Đứa nhỏ này mặc dù cũng xinh đẹp, nhưng không phong tao như ngươi” Vương thiếu gia chuyển tầm mắt lên người Trần Tuyết, nói “Mấy tháng không gặp, vẫn rất đẹp, Trần Tuyết, ngươi nếu là nữ tử, chắc chắn ta đã sớm cưới ngươi về phủ, có thể nào tới lượt Đồng Vũ Thu”

“Vương thiếu gia nói đùa rồi, Vương lão gia không ưa chuyện đem nam sủng vào phủ, việc này ai cũng biết” Trần Tuyết lại đến gần vài bước, đi tới trước mặt Vương thiếu gia nói “Thả y ra, có ta rồi, còn chưa đủ sao?”

“Không nghĩ Tiểu Trần cũng có thể che chở người khác đây”

“Vương thiếu gia, ta không nói dối ngài, Tứ công tử là người mà thiếu gia của chúng ta ưa thích nhất, nếu hôm nay y xảy ra chuyện gì, đừng nói ngài sẽ gặp phiền toái lớn, còn ta, về sau cũng không thể quay về Đồng phủ, cho nên, hãy suy nghĩ thật kỹ, Vương thiếu gia có phải hay không cũng nên đau lòng vì ta, giờ cao đánh khẽ?”

“Cũng được, vậy người uống hết chỗ này, ta sẽ để y đi”

Vương thiếu gia đưa chiếc bình nhỏ trong tay cho Trần Tuyết, nhìn y sắc mặt bình tĩnh mà tiếp nhận, đưa lên miệng uống.

“Người!” Vương thiếu gia cũng kinh ngạc, đợi cho Trần Tuyết đem chiếc bình vứt chổng chơ trên mặt đất mới hoàn hồn.

“Vương thiếu gia, nhạ ý khiên quần tán tác dụng cực mạnh, tiểu nhân phải bảo mệnh nên chỉ có thể uống nửa bình, mong ngài nhẹ tay ”

“Người thật to gan, quảng nó đi, không sợ ta lại mang bình khác đến sao?”

“Vương thiếu gia, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, ngài không nên lãng phí thời gian, thuốc này phát tác rất nhanh, ngài có thể chờ, nhưng Tiểu Trần chờ không được ”

“Tiểu tao hóa, hình như người sợ ta sẽ để người này uống nốt chỗ thuốc sao?” Vương thiếu gia kéo tóc Tứ công tử, ép y ngửa mặt nhìn Trần Tuyết.

Tứ công tử Tinh Thần trong mắt tràn đầy u ám, đã sớm khóc khô mắt, là hoảng sợ, cũng là vì đau lòng cho Trần Tuyết.

Y biết, tối nay, Trần Tuyết là vì y mà hy sinh chính mình, cũng là vì Đồng Vũ Thu mà hy sinh, tất cả đều khiến người ta đau lòng.

“Tiểu Trần, người thật sự nghĩ ta sẽ thả y sao?”

“Người!” Trần Tuyết đột nhiên ngẩng đầu

“Trước người và y, Đồng thiếu gia đã từ chối ta hai nam thiếp rồi, ta sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy?”

“Cầm thú, nói chuyện với người không cần tính toán gì hết” Trần Tuyết tức giận xông đến đá Vương thiếu gia một đá thật mạnh

“Tiểu Trần, lâu như vậy không gặp, người xấu tính đi không ít, bắt quá như vậy khiến thiếu gia ta càng thích, hơn nữa, trò hay còn ở phía sau cơ ”

Vương thiếu gia nhìn Trần Tuyết da thịt đã đỏ lên, liếm đầu môi hỏi “Tiểu Trần, có cảm giác rồi? Gia sẽ thỏa mãn người ”

Vương thiếu gia buông Tứ công tử ra, nói với hạ nhân bên cạnh ” Giữ chặt y, đợi ta giải quyết xong bên này, sẽ tới lượt y.”

Dứt lời, một phen đè ngã Trần Tuyết, xé vội quần áo rồi nhào vào hạ thân y, siết lấy thân thể đã nóng lên mà vô lực của Trần Tuyết, nâng eo, nâng hai chân, động thân một cái, liền mãnh liệt cắm vào.

Hậu huyết khô khốc chưa chuẩn bị gì bất ngờ bị xâm nhập đến rách toác, Vương thiếu gia thoáng rời khỏi, nường theo dòng máu để bôi trơn, lại một lần nữa tiến vào.

“A!!!!” Trần Tuyết đau đớn kêu lên, tiếng kêu xẹt qua màn đêm yên tĩnh lại bất ngờ nghẹn lại, giống như bị người bóp nghẹn cổ họng, chặt đứt mọi thanh âm.

Xuân được bắt đầu phát tác, mê muội mông lung, Trần Tuyết đánh mất một chút lý trí, chỉ thấy đau đớn lan khắp toàn thân, nơi riêng tư bị xâm nhập vì ma sát mà trở nên nóng rực, chỉ có thể phối hợp quặp chặt lưng áo đối phương, mượn lực mà chống đỡ.

.....

“Vương gia, có cần giúp gì không?” Chỗ tối ngoài miếu, có người.

“Không cần” người gọi vương gia là một nam nhân không rõ dung mạo, nhưng thanh âm lộ ra một cỗ uy nghiêm không thể kháng cự

“Thuộc hạ sợ công tử chịu không nổi ”

“Hừ, y nên chịu giáo huấn một chút” nam nhân hừ lạnh một tiếng, lại nói “Ngày mai, ta không muốn nhìn thấy bất cứ người nào nhà họ Vương”

“Thuộc hạ hiểu”

“Tiếp tục thưởng thức đi, ta muốn nhìn xem Trần Tuyết có thể chống đỡ bao lâu ”

“Còn công tử kia?”

“Ta sẽ không để ai động tới một sợi lông của y” nam nhân dừng một chút, nói: “Tìm người đi thông báo với Đồng Vũ Thu chứ?”

“Đã đi, một lát nữa hẳn sẽ đến.”

“Tốt lắm, bổn vương thực muốn xem trò vui.”

18. Chương 18

Sau một trận phát tiết, Vương thiếu gia ném Trần Tuyết ở một bên, tìm đến Tứ công tử Tinh Thần.

Mất thấy Tinh Thần cũng sắp cũng bị lột y phục, Trần Tuyết hoảng hốt, dùng hết khí lực đẩy Tinh Thần ra, đem mình ngã vào ngực Vương thiếu gia.

Trần Tuyết không nói gì, cọ xát thân thể Vương thiếu gia, chủ động khiến hạ thân hắn lay động.

“Câu dẫn ta?” Vương thiếu gia buồn cười nói “Người cho là như vậy ta sẽ không động đến đứa bé kia?”

Vừa nói vừa giữ chặt thắt lưng Trần Tuyết, đẩy y ngã chúi xuống, quỳ rạp trên mặt đất.

“Người đã yêu thương nhưng nhớ, thiếu gia ta sẽ chiều theo ý của người” nói xong, hắn quay sang vài hạ nhân nói “Đứa bé kia là phần thưởng cho các người ”

“Không!!!” Trần Tuyết kịch liệt phản kháng, lại bị Vương thiếu gia đánh một chưởng ngã về mặt đất, cứng rần ần bả vai y, ngăn hai chân y lại, cứ như vậy ngực y dính sát mặt đất ẩm ướt lạnh như băng, bị người từ phía sau xâm nhập, nhanh vô cùng, ngay cả sức lực để kêu lên cũng không còn.

Tác dụng của thuốc hiển nhiên không mất nhanh như vậy, Trần Tuyết sống chết cắn chặt môi muốn bảo trì thanh tỉnh, chỉ là thân thể đã không để ý chí sai khiến nữa, lại phối hợp vận vẹo thắt lưng để người phía sau tiến vào thật sâu, từng tràng rên rỉ khoái lạc cũng tuôn ra trong vô thức, nhện nhạo trong ngôi miếu đổ nát, thật lâu.

“Vương gia!”

“Không cần, Đồng Vũ Thu đã đến.” Nam nhân nhìn mấy bóng người đang chạy tới ngôi miếu đổ nát phía xa xa “Bất quá, những người đã chạm tay vào y, ngày mai ta không muốn thấy bất cứ kẻ nào”

Nam nhân âm thầm suy nghĩ, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nghe tiếng khóc trong ngôi miếu thờ đồ nát, nổi lên một tia đau lòng.

Khi Đồng Vũ Thu vọt vào miếu thờ đồ nát, hẳn nghĩ mình điên rồi.

Tứ công tử Tinh Thần đang bị vài hạ nhân đè nặng, áo không đủ che thân, mà Trần Tuyết ở một bên, đang bị Vương thiếu gia cười lên, trên đùi hiện ra vết máu uốn lượn, tiên diễm đến chói mắt.

Đồng Vũ Thu hiển nhiên đã không thể điều khiển được bản thân, vọt vào đánh mấy người kia.

“Thả y ra!” Bên kia Vương thiếu gia vừa ở trên người Trần Tuyết cũng tiến lên, sửa sang lại áo quần.

“Đồng thiếu gia, ngài làm cái gì vậy, không phải chỉ là vài nam sủng sao, tại hạ mượn chơi đùa rồi sẽ trả lại cho người, nếu không hài lòng, hôm nào đó ta sẽ mang thêm vài tên đến chỗ của người”

“Cút!” Đồng Vũ Thu tức đến đỏ mắt, cởi áo phủ lên người Tứ công tử Tinh Thần, ôm y vào trong lòng.

Vương thiếu gia nhìn Đồng Vũ Thu đang đỡ đỡ, lại quay đầu nhìn Trần Tuyết nói “Tiểu Trần, quả nhiên người nọ mới là bảo bối, không bằng, người theo ta đi? Được không?”

Trần Tuyết ngã trên mặt đất thở phì phò, thân thể trần truồng co rúm, cuối cùng cũng bình tĩnh, nghe không được một chút thanh âm nào.

Vương thiếu gia định tiến lên giúp y, lại bị Đồng Vũ Thu chặn lại “Đừng tới gần y! ”

“Người nói không chạm vào ta sẽ không chạm sao?” Vương thiếu gia cười lạnh nói

“Vương Xuân Hồng, người cường bạo nam thiếp của ta, ta sẽ báo quan, người vẫn nên nghĩ đến chuyện đối phó trên nha môn như thế nào đi”

“Nha môn cái gì, cha ta quen nhiều đại quan trong triều, chỉ một vị quan bé nhỏ ở đây cũng có thể làm khó ta sao?”

“Còn bốn vương thì sao?” Có người bước vào trong miếu, quần áo trắng thuần, đỉnh đầu kim quan, khuôn mặt tuấn đĩnh cương nghị, hai tròng mắt sắc bén tựa chim ưng, là đệ đệ của đương kim hoàng đế – Tam vương gia Hiên Viên Liệt.

Hắn liếc mắt đảo qua mọi người, cuối cùng đem ánh mắt dừng trên người Đồng Vũ Thu “Đồng thiếu gia, chuyện này không cần làm phiền nha môn, bốn vương thay người làm chủ, người đâu, bắt toàn bộ người có liên can lại.”

“Vương gia tha mạng, tiểu nhân biết tội, Vương gia tha mạng ”

Tiếng gào thê lương của Vương thiếu gia biến mất trong đêm đen, nhất thời, trong miếu lắng lại một khoảng không.

“Đồng thiếu gia, chuyện của người bốn vương không tham dự, cáo từ.”

Tam vương gia thâm sâu liếc nhìn Tứ công tử, thấy y run rẩy nhưng cố bình tĩnh, rốt cục vừa lòng xoay người đi.

“Vương gia, cứ như vậy mà đi? Còn vị công tử kia?”

“Thật sự không sai, không sai, sớm hay muộn cũng có một ngày, y sẽ phải quay về vương phủ của ta” Tam vương gia giơ tay trái chạm vào một miếng ngọc, nói “Hiên Viên Uyển Nhi, người đến tột cùng đã trông cậy vào Đồng Vũ Thu những gì?”

Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc khi Tam vương gia đi rồi cũng chạy vội tới miếu thờ đồ nát, khiếp sợ nhìn hết thấy hiện ra trước mắt, không thể thốt lên tiếng nào.

Đồng Vũ Thu đem Tứ công tử giao cho Cách Dao, bảo bọn họ về phủ trước, lúc này mới đi đến chỗ Trần Tuyết đang nằm bất động

Hai người cứ như vậy nhìn lẫn nhau, lại không mở miệng nói tiếng nào.

Đồng Vũ Thu ngồi xổm, cầm lấy áo choàng Cách Dao để lại khoác cho Trần Tuyết, một phen ôm y vào lồng ngực.

Đồng Vũ Thu trầm mặc thở dài, nói

“A Trần, người không nên vì Tinh Thần mà làm chuyện này”

Trần Tuyết nghe vậy trong đầu trống rỗng, giật mình hỏi “Thiếu gia, ngài không cần A Trần nữa sao?”

“A Trần, thiếu gia đáp ứng người, sẽ luôn cần người, người là thiếp của ta, vĩnh viễn đều như vậy ”

“Thiếu gia, ta mệt mỏi quá”

“Ngủ đi, khi tỉnh lại sẽ là ở nhà rồi ”

“Vâng, thiếu gia, câu nói vừa rồi ngài có thể nhắc lại không?”

“Thiếu gia đáp ứng người, sẽ luôn cần người.”

“Không phải câu này.”

“Người là thiếp của ta, vĩnh viễn đều như vậy.”

“Vâng, vĩnh viễn đều như vậy, A Trần hiểu rồi.”

Trần Tuyết hai mắt nhắm nghiền, hơi thở còn chưa ổn định đã lâm vào hôn mê, cứ như không muốn tỉnh lại nữa.

19. Chương 19

Trần Tuyết lần này nằm suốt năm ngày.

Tác dụng của “Nhạ ý khiến quần tẩn” vẫn khiến y hỗn độn mê man, toàn thân vô lực, khi thì khô nóng không chịu nổi, phải chườm nước lạnh, khi thì lại như có ngàn vạn con kiến bò dưới da, phải để thấy thuốc chậm chạp mới qua khỏi. Như thế qua ba ngày mới khôi phục, nhưng cũng suy yếu chưa thanh tỉnh.

Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc luân phiên nhau coi chừng, mắt thấy Trần Tuyết càng ngày càng gầy yếu tái nhợt, trong lòng vô cùng chua xót.

Mặt khác, từ đêm đó trở về phủ, Tứ công tử Tinh Thần cũng lâm vào tâm bệnh, giống như khi vừa tới Đồng phủ, ban ngày trốn trong phòng không nói lời nào, ban đêm gặp ác mộng không ngừng, thường xuyên kêu khóc “Đừng”, hoặc là “Thực xin lỗi”

Tình trạng so với Trần Tuyết tám lạng nửa cân, khiến cho người ta lo lắng.

Thật vất vả Trần Tuyết mới tỉnh lại, trừng mắt nhìn nóc nhà như muốn treo cổ tự tử, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về, trong đầu là một khoảng không mờ mịt, nhưng lại nhất thời lấy được ý thức.

“A Trần?” Cách Dao tiều tụy hỏi dò

Trần Tuyết thông thả quay sang nhìn Cách Dao, nửa ngày mới trả lời “Sao?”

“Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc” Cách Dao hướng ra ngoài gọi to, Quỳnh Ngọc chạy vội vào, nhìn thấy Trần Tuyết đã tỉnh, cao hứng reo lên “Tỉnh rồi tỉnh rồi, rốt cục cũng tỉnh rồi, để ta sai người thông báo với thiếu gia”

Quỳnh Ngọc lại chạy vội ra ngoài, Cách Dao lúc này mới đặt tay lên trán Trần Tuyết nói “Hạ sốt rồi, xem ra không có gì đáng lo nữa. ”

Trần Tuyết hỏi “Tứ công tử không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, nhưng tinh thần có chút vấn đề” Cách Dao lắc đầu “Tứ công tử đã nói hết chuyện đêm đó với thiếu gia, A Trần, người thật ngốc, sao phải vì cứu một người mà tự đưa mình vào tay một kẻ súc sinh? Còn uống nhạ ý khiến quần tẩn kia nữa, người không muốn sống nữa có phải không?”

“Cách Dao, nếu ta không uống, hẳn bắt Tứ công tử uống thì sao?” Trần Tuyết thờ ơ nói “Y là Tinh Thần của thiếu gia...”

“Trần Tuyết, có đôi khi ta thật sự rất muốn chửi thề!” Cách Dao tức giận đến nỗi không biết nói cái gì.

“Cách Dao, Tinh Thần của thiếu gia phải là người sạch sẽ nhất.” Trần Tuyết cười “Phải là sạch sẽ nhất, sạch sẽ nhất, lần này ta bảo vệ y, nhưng cũng là bảo vệ sự trong sạch ấy, thứ sạch sẽ nhất ấy...”

“Đủ rồi đủ rồi, đừng nói nữa!” Cách Dao đứng dậy chạy ra khỏi phòng, miệng hét to, dường như sắp khóc.

“Cách Dao, thiếu gia đâu?” Trần Tuyết khôi phục bình tĩnh, cao giọng hỏi.

“Thiếu gia hai ngày nay ban ngày tự giam mình ở trong thư phòng, buổi tối thì chăm sóc Tứ công tử...” Cách Dao điều chỉnh cảm xúc, lúc này mới trở lại vào phòng.

“Thiếu gia đã tới sao?”

“Không, trừ đêm hôm trở về đó” Cách Dao nói “Người bảo thiếu gia sao có thể nhẫn tâm nhìn bộ dáng này của người? Người có biết người đã biến thành cái dạng gì hay không? Thầy thuốc ngày đó muốn bôi thuốc cũng không thể nhìn rõ miệng vết thương, trên người đầy vết trầy to nhỏ không nói, nơi riêng tư lại bị rách lợi hại, xuất huyết không ngừng, phải tu dưỡng một tháng mới tạm qua ”

“A Trần, ngày đó người mơ hồ kêu đau, khiến thiếu gia phát hỏa, đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng, đóng cửa tự tay bôi thuốc cho người”

“Như vậy sao” Trần Tuyết rút cổ, nói “Ta thấy toàn thân đau đến phát hoảng, hóa ra không phải nằm mơ” Không bao lâu, Quỳnh Ngọc đã trở về Trần các.

Cách Dao nhìn phía sau y, hỏi “Thiếu gia đâu?”

Quỳnh Ngọc lắc đầu “Thiếu gia chỉ trốn trong thư phòng, nói như thế nào cũng không chịu ra, có cái gì đều chỉ thị quản gia thông báo.”

“Thiếu gia rốt cuộc đang làm cái gì, người thì mặc kệ, việc làm ăn cũng không buồn trông nom, mỗi ngày giam mình trong thư phòng để làm cái rắm gì!”

“Khụ, Cách Nhi, tốt xấu gì hấn cũng là thiếu gia” Quỳnh Ngọc xấu hổ rũ đầu xuống.

“Thiếu gia? Hừ, hấn vẫn là Đồng Vũ Thu chúng ta biết sao? Hấn vẫn là Đồng Vũ Thu luôn tâm tâm niệm niệm muốn tìm Liễu Tinh Thần đó sao!”

“Đúng vậy, từ khi Tứ công tử vào phủ, thiếu gia không đi ra ngoài tìm người nữa” Quỳnh Ngọc vừa nói xong, lại cuống quýt im lặng nhìn về phía Trần Tuyết.

Trần Tuyết làm như không nghe thấy, từ từ nhắm hai mắt thở phì phò, ngực áo ngủ bằng gấm phập phồng, an tĩnh như trần, trống vắng như miền.

Ai cũng không nghĩ tới, sau khi biết tin Trần Tuyết tỉnh lại, Tứ công tử nhiều ngày không nói gì đột nhiên mở miệng nói muốn gặp Trần Tuyết.

“Chúng ta đến tốt cùng đang làm cái gì đây?”

Trong căn phòng im lặng, Tứ công tử Tinh Thần ngồi bên giường Trần Tuyết nói

“A Trần, chúng ta đến tốt cùng đang làm những gì? Không nhìn thấy khởi đầu, cũng đã không còn hi vọng, luôn tự cho là đúng, cảm thấy chỉ có mình là người không làm sai điều gì hết. ”

“Tinh Thần, người làm sao vậy?” Trần Tuyết ngồi dậy

“Ta không phải Tinh Thần, ta tên là Uyển Nhi, Hiên Viên Uyển Nhi” Tứ công tử hai tay che mặt, thấp giọng lau nước mắt “Ta đã từng nói, không thể có được, cái gì cũng đều không có được, vì cái gì ta đã trốn đi rất xa, mà kết quả vẫn như thế này? Vì cái gì ta luôn muốn sống yên ổn, lại luôn làm hại tới người khác! Vương gia nói ta là sao chổi, một chút cũng không sai ”

Trần Tuyết đang tay ôm lấy Uyển Nhi, nói “Uyển Nhi, không phải, người không phải sao chổi ”

“Ta xuất hiện hại người bị tổn thương, lại còn không hề áy náy mà chiếm đoạt thiếu gia, lần này lại khiến người vì bảo hộ ta mà biến thành như vậy, còn ta thì trở mặt đứng nhìn, kế tiếp, thiếu gia cũng sẽ bị ta làm hại, chỉ là sớm hay muộn thôi, ta biết!”

“Uyển Nhi, cái này không thể trách người, không phải lỗi của người ”

“Không, là lỗi của ta, vẫn luôn là lỗi của ta” Hiên Viên Uyển Nhi khóc, nấc lên từng tiếng nói “A Trần, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không nên xuất hiện, là ta không tốt, thực xin lỗi ”

Vì cái gì, các người ai cũng nói với ta câu thực xin lỗi?

Đồng Vũ Thu từng nói câu này, hấn xin lỗi Trần Tuyết vì cái gì?

Hiên Viên Uyển Nhi cũng thế, nhưng là vì sao mà xin lỗi?

Không cần nói thực xin lỗi ta, người phải nói câu này là ta mới đúng, ta vốn không nên quay về Đồng phủ, vốn không nên khi tỉnh rượu mộng tàn còn ôm hy vọng.

Cho tới bây giờ những chuyện cũ đều là mộng, thương tâm mượn rượu mà quên đi.

Thực xin lỗi, lần này, và cả giấc mộng tình yêu khi xưa nữa.

Đúng là xa xỉ.

20. Chương 20

Đồng Vũ Thu thấy đau lòng.

Không có nguyên do, chỉ là trong tim đau đến điên cuồng.

Hắn bắt đầu lo được lo mất, mỗi đêm đều ôm Tứ công tử ngủ, nhưng sẽ luôn bừng tỉnh giữa chừng.

Vì thế, hắn tự giam mình ở thư phòng, một ngày lại một ngày, vẽ đi vẽ lại một bức tranh, nhưng vẽ thế nào cũng vẽ không ra “Liễu Tinh Thần”.

Cách Dao khi nhận bữa tối từ hạ nhân mang vào thư phòng, chỉ thấy Đồng Vũ Thu giữa một biển giấy.

Màu trắng giấy Tuyên Thành vỡ thành từng mảnh nhỏ như bông tuyết, phủ kín toàn bộ thư phòng, giống như tuyết đọng, mai táng mặt đất đầy bụi bặm.

“Thiếu gia, đừng như vậy nữa” Cách Dao nhìn từng trang giấy rơi xuống, trong lòng cũng rất khổ sở “Dùng bữa đi ”

Đồng Vũ Thu không thèm nhìn y, lại một lần nữa trải thêm trang giấy, nâng bút, cực kỳ chuyên chú nhập thần, không bao lâu, một khuôn mặt tuyết vời đã hiện lên trên trang giấy, chỉ là, không có ngũ quan cùng biểu tình.

Đồng Vũ Thu ngừng bút, do dự, rồi lại hạ bút vẽ ngũ quan, mới vừa vẽ xong hai mắt, lại lần nữa ngừng bút tự hỏi, nhưng một giọt mực theo đầu bút chảy xuống, đánh rơi trên nền giấy, nhiễm bẩn cả khuôn mặt chưa thành hình.

“Vì cái gì ta không nhớ nổi khuôn mặt y?” Đồng Vũ Thu ném bút, ngây dại nhìn bức họa tự hỏi

“Thiếu gia” Cách Dao cảm thấy khác thường, kêu lên.

“Vì cái gì ta không nhớ nổi khuôn mặt y?” Đồng Vũ Thu bỗng nhiên phát cuồng mà rống giận, nâng cánh tay hất hết mọi thứ trên bàn, chỉ nghe một tiếng “rầm” hỗn độn, bút mực rơi trên nền đất toàn tuyết trắng, chỉ còn lại một màu đen trải rộng.

“Đi ra ngoài” Đồng Vũ Thu chỉ vào cửa nói “Đi ra ngoài, ai cũng không được bước vào ”

“Thiếu gia, đừng vẽ nữa, ngài nên đi thăm Trần Tuyết đi, y đã tỉnh lại vài ngày ”

“Trần Tuyết?” Đồng Vũ Thu neho mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh trong ngôi miếu đồ nát, chính là, cũng giống nhau, hắn không nhớ được khuôn mặt Trần Tuyết, cái gì cũng đều không nhớ rõ, hắn chỉ nhìn thấy một màu đỏ tươi chói mắt, uốn lượn trên đùi ai đó, một giọt lại một giọt, cứ thế rơi đầy lồng ngực hắn, như từng mũi dao sắc nhọn đâm nát lý trí. Sau đó, hắn đột nhiên lại nhìn khuôn mặt Tứ công tử Tinh Thần, trước mắt là dòng lệ lạnh run, vì thế hắn liều lĩnh xông lên, hắn muốn giết hết mọi người, giết sạch đám cầm thú làm người hắn yêu quý tổn thương.

“Tinh Thần?” Đồng Vũ Thu nhớ kỹ cái tên này, đột nhiên bình tĩnh trở lại “Đã sắp tối, ta phải tới chỗ Tinh Thần ”

Đồng Vũ Thu không hề nhìn Cách Dao, xoay người rời khỏi thư phòng, đi về phía phòng ngủ.

“Thiếu gia” Cách Dao vô lực gọi, biết mình không thể đánh thức Đồng Vũ Thu, hết thấy, đều là uống công.

“A Trần, đây là định mệnh của người sao?” Cách Dao ra khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn những áng mây trầm buồn lạng lẹ, lúc này mới chạy nhanh về phía Ngọc Tiêu uyển.

Màn đêm buông xuống, Thần Thu các lại nháo lên.

Tứ công tử Tinh Thần phải rời khỏi đồng phủ, Đồng Vũ Thu tất nhiên không chịu, giằng co hồi lâu, tuy rằng đã bình ổn lại, nhưng Đồng Vũ Thu không bao giờ dám ra khỏi phòng nữa, để chặt chẽ coi chừng Tứ công tử, cơ hồ một tắc cũng không rời.

Ai cũng biết Đồng Vũ Thu hiện giờ không bình thường, mặc kệ chuyện làm ăn, mặc kệ một phòng thê thiếp không để ý tới, tâm tâm niệm niệm, chỉ có Tinh Thần của hắn.

Quản gia Nghị gia lo nhất là mấy ngày nay, cửa hàng đã bắt đầu liên tiếp xảy ra vấn đề, tựa hồ có một địch thủ vô hình không chế hết thấy, trong chốc lát nơi nhập hàng tăng giá, các cửa hàng cạnh tranh lại giảm giá hàng loạt, vì thế, mấy cửa hàng của Đồng phủ rơi vào tình trạng nhập hàng giá cao, bán hàng giá thấp, bắt đầu liên tục báo nguy, thu chi khó có thể cân bằng. Cửa hàng liên tục bị đả kích như một quân bài khuyên đảo, từng cửa hàng làm ảnh hưởng đến nhau, có lẽ phải đóng cửa.

Nghị gia vài lần giục Đồng Vũ Thu tìm đối sách, nhưng lại bị giữ ngoài cửa, mắt thấy Đồng gia sẽ lâm vào tuyệt cảnh, có thể nào không lo lắng?

Trong số thê thiếp Đồng gia, người có sức nặng nhất là đại thiếp Tĩnh Nhi. Ngày thường nàng cũng hay cùng Đồng Vũ Thu ra ngoài lo chuyện làm ăn, tự nhiên có chút hiểu biết.

Nghị gia cũng tìm Tĩnh Nhi tới khuyên Đồng Vũ Thu, ai ngờ lần này lại vô pháp, bất luận Tĩnh Nhi tận tình khuyên bảo thế nào, cũng không mấy may tác dụng.

Tứ công tử Tinh Thần cứ luôn nói mình phải đi, chính là Đồng Vũ Thu quyết tâm không rời Thần Thu các, cố chấp đến nỗi không người nào có thể lý giải.

Lại như thế vài ngày, tam thiếp Tiểu Mạn tính tình nóng nảy không chịu nổi nữa.

Tựa như Cách Dao từng nói, nhiều năm nay, ai đã từng thấy Đồng Vũ Thu đau lòng vì một người thiếp như vậy?

Tất cả mọi người đều cảm thấy được, trong lòng thiếu gia vẫn chỉ có Liễu Tinh Thần, mà bại bởi một người không thể nào tìm thấy, các nàng cũng không thể nói gì hơn.

Nhưng đột nhiên Tứ công tử đã phá vỡ quy củ này, với tính cách của Tiểu Mạn, như thế nào cũng không chấp nhận được.

Ngọc Tiêu uyển và Linh Lung uyển cùng nhận được tin tức, khi mọi người vọt tới Thần Thu các, quả nhiên thấy Tiểu Mạn đang ở đó.

“Thiếu gia, ngài có phải điên rồi hay không, không để ý tới chúng ta còn chưa tính, mà ngay cả cửa hàng cũng không trông nom, ngài có biết Đồng phủ sẽ bại trên tay ngài hay không!”

“Thiếu gia, chẳng qua là một nam thiếp, y không phải Liễu Tinh Thần của ngài, ngài còn muốn lừa mình dối người tới khi nào?”

“Thiếu gia, y không phải Liễu Tinh Thần, tính lại đi được không?”

“Im miệng” Đồng Vũ Thu nghiêm mặt ôm Tứ công tử Tinh Thần, làm thế nào cũng không buông tay.

“Thiếu gia, thiếp chỉ muốn nói một câu, ngài nói xem, ngài cần Liễu Tinh Thần hơn, hay là cần người này hơn? Nếu ngài nói là người này, Tiểu Mạn không còn lời nào để nói ”

“Đúng vậy, thế thì sao?”

“Được, một khi đã như vậy, Tiểu Mạn chúc thiếu gia hạnh phúc, mong thiếu gia cho phép Tiểu Mạn rời khỏi đây.” Tiểu Mạn gần từng chữ: “Nếu thiếu gia vô tâm, Tiểu Mạn cam nguyện hầu hạ, còn nếu như thiếu gia đã có người thương làm bạn, Tiểu Mạn cũng không cách nào ở lại nơi đây, để bản thân lại thương tâm khổ sở!”

“Tiểu Mạn, ngươi phải đi thật sao?”

“Đúng vậy, thiếu gia, Tiểu Mạn đã nghĩ kỹ, xin thiếu gia thành toàn.”

“Được, ta sẽ bảo quản gia đưa người chút vốn liếng để rời đi.”

“Cám ơn thiếu gia.”

Tiểu Mạn đi rồi, để lại một thân kiều ngạo, không muốn vì yêu mà mù quáng, tiêu sái mai táng hơn nửa cái thanh xuân của nàng nơi Đồng phủ.

“Các người ai còn muốn đi, cứ nói ra hết đi.” Thanh âm Đồng Vũ Thu lạnh lùng truyền ra, mọi người kinh ngạc, nhưng không ai dám lên tiếng.

21. Chương 21

Tứ công tử Tinh Thần nhìn Tiểu Mạn rời đi, nhìn mọi người đứng ở cửa cúi đầu không nói, trong lòng càng bối rối, y cảm thấy hết thấy đều là lỗi của mình, nghĩ nghĩ, lại nghĩ tới câu nói “sao chối” của Vương gia, nhất thời nước mắt rơi như mưa.

Vì thế, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn về phía Trần Tuyết, chỉ thấy người nọ đứng lặng nơi ấy không nhúc nhích, khuôn mặt cúi gằm nhìn không rõ biểu tình, thân thể gầy yếu tựa cảnh liễu mùa xuân, đã không còn sự tinh tế năm nào nữa.

Lại nhìn về phía Đồng Vũ Thu, hai mắt trống rỗng, vòng tay ôm chặt y, không hề hăng hái, cũng không hề tiêu sái phong lưu. Đây mới thật sự là Đồng Vũ Thu sao? Đây là người năm đó dịu dàng ôm lấy y, hỏi y có nguyện ý về Đồng phủ hay không đó sao?

Trong lòng Đồng Vũ Thu vốn nên chỉ có Liễu Tinh Thần, thế nhưng hiện tại hết thấy đều rối loạn. Hiên Viên Uyển Nhi không biết Đồng Vũ Thu đến tột cùng xem y như thế thân, hay đã thật sự động lòng. Nhưng bộ dáng này của Đồng Vũ Thu làm y đau lòng, mà khiến Đồng Vũ Thu coi thường Trần Tuyết càng làm cho y áy náy không chịu nổi.

“Hiên Viên Uyển Nhi, người là sao chối, đừng hy vọng người khác thật sự quý trọng người.”

Giọng nói của Hiên Viên Liệt cứ vang vọng bên tai, người nọ có khuôn mặt lãnh tuấn, tàn nhẫn cười, từng biểu hiện ôn nhu đều biến thành giả dối, sau đó y nghe được Hiên Viên Liệt nói phải tặng y cho người khác.

Tặng cho người khác! Trái tim Hiên Viên Uyển Nhi trong một khắc tràn đầy hắc ám, tất cả những chờ đợi, tất cả những hy vọng xa vời, đều kết thúc ở câu nói ấy. Y có thể đối mặt với sự tra tấn cùng xâm phạm của Hiên Viên Liệt, chỉ là, y không thể dễ dàng tha thứ chuyện Hiên Viên Liệt dâng y cho người khác.

Hiên Viên Uyển Nhi chạy thoát, y thà chết ở đầu đường xó chợ, cũng không muốn nhìn thấy mặt Hiên Viên Liệt, như vậy sẽ khiến y đau đến sống không bằng chết.

“Uyển Nhi, người vĩnh viễn là bảo bối của Liệt”

“Hiên Viên Uyển Nhi, người là sao chối”

Hít từng ngụm từng ngụm khí, Hiên Viên Uyển Nhi không thể nói lên tiếng nào, y chỉ có thể kéo tay Đồng Vũ Thu cầu cứu, đây là biện pháp duy nhất y nghĩ ra.

“Tinh Thần, Tinh Thần, làm sao vậy?” Đồng Vũ Thu nhìn sắc mặt trắng bệch cùng hơi thở dồn dập của Hiên Viên Uyển Nhi, kêu lên

“Thiếu gia, thực xin lỗi, đừng như vậy, thực xin lỗi” Hiên Viên Uyển Nhi lệ rơi lã chã như những hạt châu, y vẫn nhìn về phía Trần Tuyết, y nhớ chính mình đã từng nói với Trần Tuyết:

“Trần Tuyết, mỗi lần nhìn người ta đều cảm thấy giống như đang nhìn chính mình, ta đi theo những dấu chân người để lại, điều này làm cho ta thực sợ hãi “

Không thể trốn thoát, dù có làm cách nào vẫn cứ rơi vào vòng xoáy thác loạn, để rồi lại đặt chân lên những dấu chân người kia để lại.

Tựa như Hiên Viên Uyển Nhi nhất định phải trải qua định mệnh của Trần Tuyết, mà tất cả những hạnh phúc đoạt được từ người, ta nên trả lại như thế nào?

“Tĩnh Thần! Tĩnh Thần!” Nhìn Hiên Viên Uyển Nhi càng ngày càng suy yếu, Đồng Vũ Thu hướng ra ngoài cửa rống to “Tất cả đứng ngây ra làm gì, gọi thầy thuốc, nhanh gọi thầy thuốc!”

Lại là một trận náo loạn, thầy thuốc đến đây, vội vàng vào phòng, khép cửa phòng lại.

Cách Dao kéo Quỳnh Ngọc cùng Trần Tuyết nói “Chúng ta phải trở về thôi”.

Quỳnh Ngọc còn mờ mịt không biết làm sao, Trần Tuyết liền tiến lên túm túm tay áo y, nói “Tiểu Ngọc, trở về thôi.”

Quỳnh Ngọc lúc này mới nhìn rõ Trần Tuyết, dung nhan vẫn xinh đẹp như trước, nhưng trong đáy mắt có cái gì đó yếu ớt tựa ngọc lưu ly, cổ tình làm như bất động thanh sắc.

Trần Tuyết nở nụ cười, hai lúm đồng tiền hiện lên nhàn nhạt ngọt ngào, y nói “Tiểu Ngọc, lại phát ngốc gì thế? Đi thôi.”

Quỳnh Ngọc nói “A Trần, nếu ta là người, nhất định sẽ rời khỏi đây giống Tiểu Mạn.”

Cách Dao vừa định tiến lên bịt miệng Quỳnh Ngọc, Trần Tuyết lại nói “Tiểu Ngọc, ta là Trần Tuyết, thiếp của thiếu gia, rời khỏi hẳn, ai sẽ thu nhận ta?”

“Quay về Tàn Nguyệt lâu, dù thế nào cũng tốt hơn chỗ này.” Quỳnh Ngọc nói “Trừ phi, người đã chết tâm”

Trần Tuyết suy nghĩ một lát, nói “Người cứ coi như ta vô tâm đi”

“Trần Tuyết, vô tâm...lại càng đau!”

Cách Dao nhìn Quỳnh Ngọc rời đi, nói “Lần này, ngay cả kẻ đại trí giả ngu như Tiểu Ngọc cũng nhận không được rồi đó. A Trần, nếu người phải rời khỏi, ta sẽ đi cùng người ”

“Chưa tới lúc.” Trần Tuyết nói “Khi ta muốn đi, sẽ là lúc không còn gì vướng bận, mà hiện tại, sao có thể bỏ đi?”

“Như thế nào mới là không có gì vướng bận?”

“Đến khi trong lòng Đồng Vũ Thu không còn hình bóng Liễu Tinh Thần”

Trần Tuyết ngẩng đầu nhìn không trung, ngàn dặm không một áng mây, chỉ là một màu xanh ngắt, khiến những uất ức trong lòng lắng lại, y nói “Ta cũng đã cảm thấy rồi, ngày ấy sẽ mau tới thôi.”

Lại qua mấy ngày, Đồng phủ có vẻ như an tĩnh lên nhiều.

Sau khi Hiên Viên Uyển Nhi tỉnh lại, tất cả những chứng bệnh kia đều khỏi, quay lại bộ dạng trước đêm thất tịch, hay nói hay cười, khiến người ta yên tâm không ít.

Đồng Vũ Thu nhìn Tứ công tử như vậy, trong lòng cũng nhẹ bớt, cả ngày ở Thần Thu các, hai người bên nhau, dính như keo như sơn.

Nghị gia một bên lo lắng cửa hàng, một bên lại khó thấy thiếu gia có dịp tâm tình tốt lên, không biết có nên khuyên thiếu gia quay sang lo liệu chuyện làm ăn hay không, vì thế, tìm tới Cách Dao, hy vọng y có thể nói vài lời với thiếu gia.

Cách Dao nghe chuyện, suy nghĩ một lát, rồi kéo Trần Tuyết đi tới Thần Thu các.

Bấy giờ, đã là cuối hạ đầu thu.

Hoa sen hồ Bích Tâm đã bắt đầu héo rũ, từng đóa hoa rụng phiêu đảng trên mặt nước, tuy vẫn duy trì nguyên dạng hoa sen, nhưng sao có thể so với ngày xưa.

Gió nam thổi tới, những tán cây xạc xào rối loạn, từng phiến lá nhẹ rơi, tựa như những cánh anh đào bay theo gió.

Cách Dao cùng Trần Tuyết xuyên qua cầu Thủy Nguyệt, đi qua đình Hàm Huy, qua hành lang, rồi tới Quỳnh Hoa viên, ẩn hiện sau những tán cây cổ thụ, chính là Thần Thu các.

Dừng bước, bọn họ đã đứng trước cửa vòm ở Thần Thu các.

Nội các trong viện, đúng là một mảnh an tường tĩnh lặng.

Cúc bách nhật tàn nơi đầu cành, những cánh hải đường đã hé nở giữa trời thu, vài cọng sớm nở rộ, từng đóa màu sắc diễm lệ, vô cùng mềm mại đáng yêu.

Trong không khí, hương thơm ngàn hoa tỏa giữa thái dương ngập tràn, đập vào khứu giác làm say lòng người, muốn chìm trong mùi hương ôn nhu ấy, dù chỉ là giấc mộng Nam Kha, cũng rất xứng đáng.

Ánh mặt trời xuyên qua những tán lá dày đặc, nhảy nhót trên bóng người dưới tán cây.

Dưới tàng cây, có một chiếc ghế trạm trổ tinh xảo, bọc vải nhung lông cừ trắng muốt, hai người nằm trên đó, là Đồng Vũ Thu cùng Hiên Viên Uyển Nhi đang say ngủ.

Cánh tay Đồng Vũ Thu vòng qua thắt lưng Hiên Viên Uyển Nhi từ phía sau, đem y ôm chặt trong lồng ngực, cảnh tượng này khiến người ta không đành lòng phá hỏng, cho dù chỉ cần thanh âm của một cây kim rơi xuống cũng sẽ đánh thức họ.

Một mảnh lá cây theo gió nhẹ nhàng rơi xuống, đáp trên mặt Hiên Viên Uyển Nhi, Đồng Vũ Thu thay y nhặt chiếc lá cây, đã thấy Hiên Viên Uyển Nhi hơi hé mắt ra.

“Uyển Nhi, tỉnh rồi? Trở về phòng được không, cứ như vậy sẽ cảm lạnh mất.” Đồng Vũ Thu nhìn người trong lòng cười hỏi.

Hiên Viên Uyển Nhi không trả lời, lại tiếp tục nhắm nghiền hai mắt.

Đồng Vũ Thu cương chiều nở nụ cười, lắc đầu gọi nha hoàn lấy áo choàng, khoác cho Hiên Viên Uyển Nhi.

Trần Tuyết kéo Cách Dao rời khỏi Thần Thu các, một đường không nói, đến tận khi bước lên cầu Thủy Nguyệt, mới nghe Cách Dao hỏi

“Y đến tốt cùng là ai? Sao thiếu gia lại gọi y là Uyển Nhi?”

“Hiên Viên Uyển Nhi, là tên thật của y.”

“Thiếu gia sao lại biết?”

“Tất nhiên là Hiên Viên Uyển Nhi tự nói ra.”

“Nhưng thiếu gia như thế nào lại...”

“Cách Dao, người đã nói, nếu thiếu gia không cần ta, người sẽ mang ta theo.”

Trần Tuyết nhắm mắt đón cuồng phong, lông mi run rẩy trong ánh sáng, khóe mắt khi mỉm cười vẫn duy trì độ cong diễm lệ.

“Cách Dao, Tiểu Ngọc nói vô tâm sẽ càng đau? Tại sao lúc này ngay cả một chút đau ta cũng không cảm thấy?”

Tựa như đã chặt đứt linh hồn, quên giấc mộng năm xưa.

Cách Dao chưa bao giờ nghĩ tới, Trần Tuyết đã quyết tuyệt đến thế này, tự để mình hóa thành cát bụi, ngay cả đau đớn, cũng sớm quên đi.

22. Chương 22

Mây đen ầm ầm kéo đến, gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Đồng phủ trải qua mười ngày không chút gợn sóng.

Trong mắt Đồng Vũ Thu, tựa hồ chỉ có Hiên Viên Uyển Nhi, không ai biết vì sao hắn lại si mê y như vậy, nhưng chuyện Hiên Viên Uyển Nhi ba năm qua chưa bao giờ ra khỏi Thần Thu các là có thật.

Đồng Vũ Thu không nhìn thấy tình thế của Đồng phủ, hắn chỉ để tâm đến phong hoa tuyết nguyệt của riêng mình, lại không biết, Đồng gia sắp bị hủy trên tay hắn, hết như Tất phủ năm nào.

Ban đêm, Trần Tuyết vừa nằm xuống, đã có người gõ cửa.

Khoác vội xiêm y xuống giường mở cửa, người đứng ở cửa, là Hiên Viên Uyển Nhi.

“Thế nào, không mời ta vào phòng ngồi sao?” Hiên Viên Uyển Nhi nhìn Trần Tuyết đang thất thần nói.

Vào phòng, Trần Tuyết rót trà cho Hiên Viên Uyển Nhi, hỏi “Nửa đêm tới tìm ta có việc gì?”

Hiên Viên Uyển Nhi nói “Trần Tuyết, ta cần ngươi giúp”

“Giúp ngươi cái gì?”

“Rời khỏi Đồng phủ” Hiên Viên Uyển Nhi gần từng tiếng, khiến Trần Tuyết kinh ngạc.

“Rời khỏi đồng phủ? Đi đâu?”

“Trừ quay về phủ Vương gia, ta còn có thể đi đâu?” Hiên Viên Uyển Nhi tự giễu “Chuyện của hàng của Đồng gia gần đây gặp nhiều phiền toái ta đều biết, nếu không đoán sai, là do ý của Vương gia. Ta hiểu hần, trừ phi là hần chủ động không cần ta, bằng không, bất cứ ai chạm vào ta, hần đều không bỏ qua. Ta trốn ra khỏi vương phủ, lại ở bên Đồng Vũ Thu tận ba, bốn năm, hần sao có thể có thể dễ dàng bỏ qua cho ta, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho thiếu gia?”

“Nếu cố chấp, kết cục sẽ như thế nào?” Trần Tuyết hỏi.

“Nhẹ thì Đồng phủ tiêu điều, nặng thì cửa nát nhà tan! Vương gia cho đến bây giờ cũng chưa từng biết nương tay.”

“Cho nên, ngươi phải trở về? Chui đầu vào lưới, để người người xâm phạm?”

“Trần Tuyết, nếu bây giờ ta quay về, vương gia có thể sẽ chữa cho Đồng phủ một con đường sống, còn nếu ta vẫn cố chấp ở lại bên thiếu gia, sẽ chỉ hại đến thiếu gia thôi” Hiên Viên Uyển Nhi nói “Ngay từ đầu, Vương gia đã chờ ta tự trở về tìm hần. Nếu không, ngay từ đêm thất tịch, hần rõ ràng có thể ngăn cản hết thảy mọi chuyện phát sinh, vì sao lại khoanh tay đứng nhìn? Hần muốn ta nợ ngươi, muốn ta cả đời không thể sống yên ổn, muốn ta phải bò về vương phủ như một con chó, ngoan ngoãn mà nghe lời hần.”

“Uyển Nhi, nếu ngươi đi, thiếu gia phải làm sao bây giờ?”

“Nói thật, ta không biết thiếu gia tại sao lại đối với ta tốt như vậy. Có lẽ các ngươi đều nghĩ thiếu gia thật lòng yêu ta? Chỉ là, ta không thấy thế, có lẽ ngay từ đầu ta chỉ là thể thân của Liễu Tinh Thần, cho dù hần đã biết ta là Hiên Viên Uyển Nhi, ta vẫn không nghĩ hần thực sự yêu ta! Nói thật, làm thể thân đã lâu lắm, ngay cả chính mình cũng trở nên hồ đồ, sợ thiếu gia sẽ rối loạn, phân không rõ thật giả, không nhận rõ thị phi” Hiên Viên Uyển Nhi cười khổ buông chén trà trong tay, nắm tay Trần Tuyết nói “Mấy ngày nay, tinh thần thiếu gia đã vững vàng hơn, ta cũng có thể an tâm rồi, khoảng thời gian cuối cùng này ta đã vô cùng hạnh phúc, tuy rằng ta biết, hạnh phúc này là do ta chiếm đoạt.”

“Trở về Vương phủ kia, liệu ngươi có còn đường sống?”

“Đường sống?” Hiên Viên Uyển Nhi cười, nói “Trần Tuyết, khi ngươi bị bán vào Tần Nguyệt lâu, ngươi có nhìn thấy đường sống của bản thân không? Ta từng chán ghét sự nhẫn nhục chịu đựng của ngươi, còn nhớ không, ta nói rồi ngươi sẽ không bảo vệ được bản thân mình. Chính là, ta đến bây giờ mới hiểu được, không phải ngươi không biết bảo vệ mình, mà là đã phản kháng nhiều lắm, đến nỗi quá mệt mỏi, mệt mỏi rồi sao còn cần tìm đường sống! Ngược lại, hãy cứ trôi theo số phận đi, có lẽ đó mới là lựa chọn tốt nhất”

“Uyển Nhi, ta không hy vọng ngươi giống ta.”

“Đúng vậy, chúng ta không giống nhau, ít nhất Đồng Vũ Thu thật tâm yêu Liễu Tinh Thần, mà Hiên Viên Liệt sao có thể động tâm với ta? Ta chỉ là đồ chơi của hần, bị hần khống chế, cả đời không thoát khỏi lòng bàn tay hần. Ta thật sự mệt mỏi rồi, không muốn trốn nữa, cũng không muốn nợ người cái gì!”

Trần Tuyết nhìn Hiên Viên Uyển Nhi kiên quyết như vậy, biết rằng khuyên nữa cũng vô dụng, nhưng mà, thật sự phải rời đi sao? Đồng Vũ Thu có thể chấp nhận sao? Mà quay về vương phủ, Hiên Viên Uyển Nhi sẽ phải đối mặt thế nào?

“Uyển Nhi, đáp ứng ta, vô luận như thế nào, cũng không được buông tha số phận, phải sống, sống thật tốt ”

“Trần Tuyết, người quá coi thường Hiên Viên Liệt rồi, hần nếu muốn ta sống, thì ta muốn chết cũng không được” Hiên Viên Uyển Nhi nhìn sắc trời, lại nói “Không nói nhiều nữa, thiếu gia sắp ra khỏi thư phòng, ta phải trở về, để hần khỏi nghi ngờ. A Trần, hai ngày này người hãy giúp ta tìm mê hương, ta chờ tin tức của người”

Lại qua hai ngày, tới sáng sớm ngày thứ ba, Tứ công tử Hiên Viên Uyển Nhi bỗng nhiên mất tích, Đồng Vũ Thu sau khi tỉnh lại, giận dữ lục soát khắp toàn bộ Đồng phủ, nhưng vẫn không thể tìm thấy.

Mà bên kia, các cửa hàng của Đồng gia rốt cục cũng không qua khỏi, đồng loạt đóng cửa, một số bị người thâm tóm, số còn lại miễn cưỡng duy trì, lại đều bị quan phủ kê biên tài sản.

Đồng Vũ Thu tìm người quen trong triều hỗ trợ, lại phát giác tất cả những kẻ từng thua Đồng gia bắt đầu kết hợp lại, mà tỷ tỷ của mình, phi tử sớm thất sủng, cũng không hề có biện pháp.

Đồng gia lập tức rơi vào đáy cốc, mọi người đều như những gốc cây khô trong gió thu, điêu linh tán bại, chỉ còn lại cái khung xương, lung lay sắp đổ.

Đúng lúc này, Đồng Vũ Thu lại nhận được thiệp mời của vương phủ.

Hiên Viên Liệt, hần nhớ rõ người này, là Tam vương gia bất ngờ xuất hiện trong đêm thất tịch.

Khi Đồng Vũ Thu chạy tới vương phủ ở Lâm An, rốt cục gặp được Hiên Viên Uyển Nhi của hần.

Hiên Viên Uyển Nhi ngồi trên đùi Hiên Viên Liệt, một thân áo đỏ ti bào, vô cùng diễm lệ.

“Uyển Nhi” Đồng Vũ Thu thất thanh gọi.

“Làm càn, người của bốn vương là người người có thể tùy tiện gọi sao?” Hiên Viên Liệt nheo mắt, nói “Đồng Vũ Thu, người hãy nhìn cho kỹ, người này là luyện đồng bốn vương nuôi từ nhỏ, không phải là người của người!” Dứt lời, tay phải Hiên Viên Liệt đã thâm nhập vào vạt áo Uyển Nhi, lướt qua bờ ngực, khiến y bật tiếng rên rỉ, xấu hổ đến nỗi hai má đều đỏ ửng.

“Bốn năm trước, bốn vương vốn muốn tặng y cho thượng thư đại nhân làm nam sủng, ai ngờ y lại chạy trốn, đúng lúc ấy người nhặt y về, Đồng Vũ Thu, một Đồng gia đối lấy bốn năm bên người của bốn vương, người nên vừa lòng đi.”

“Người thả y đi, nếu y chạy thoát, chính là không muốn ở cùng người, cho dù người là Vương gia cũng không thể ép buộc!” Đồng Vũ Thu nắm chặt tay xông lên, lại bị thị vệ ngăn cản.

“Là như thế này sao?” Hiên Viên Liệt nhìn người trong lòng, hỏi “Người có bằng lòng theo hần trở về hay không?”

“Vương gia, trước kia Đồng thiếu gia là thiếu gia quyền thế, theo hần cũng có thể không có trở ngại, nhưng hiện tại, Đồng phủ đã bại dưới tay hần, ta còn theo hần để uống gió tây sao? Vương gia, tiểu nhân đã trở lại đây rồi, ngài đừng nóng giận, đừng bỏ rơi Uyển Nhi”

Khi nói chuyện, Hiên Viên Uyển Nhi làm nũng cọ trên người Hiên Viên Liệt, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Đồng Vũ Thu nói “Đồng gia cũng chưa diệt vong đâu, người còn tới đây làm gì? Ta sẽ không trở về với người, người sao có thể sánh với vương gia?”

Từng lời của Hiên Viên Uyển Nhi như những cơn sóng ngầm, xao tỉnh tình yêu cố chấp, trầm mê nơi Đồng Vũ Thu.

Tình là gì? Yêu là gì? Chỉ là nhất thời mà thôi.

Cả đời này, tình yêu chính là vinh hoa phú quý, lẽ phải chính là tiền tài quyền thế.

Thật buồn cười, tình ái lại khiến Đồng Vũ Thu mê vông nhiều năm như vậy, dùng cơ nghiệp bao đời của Đồng gia, đổi lấy công dã tràng.

Nhìn bóng lưng Đồng Vũ Thu khuất dần, Hiên Viên Uyển Nhi chậm rãi rơi lệ, trong suốt mà tràn đầy chua xót.

Đồng Vũ Thu dù sao cũng từng cho y hạnh phúc, cái loại sủng ái khiến tâm đau thắt, đã có đôi lúc y lầm tưởng mình là Liễu Tinh Thần mà Đồng Vũ Thu tâm tâm niệm niệm, sạch sẽ trong suốt, có thể tùy hứng làm loạn.

Chỉ là đã kết thúc rồi, y giờ đây là luyện đồng của Hiên Viên Liệt, là nam sủng, là kẻ bị người ta khống chế.

“Sao? Đau lòng?” Hiên Viên Liệt lẳng lặng nhìn Hiên Viên Uyển Nhi khóc, lạnh lùng nói “Uyển Nhi, người hãy nhớ cho kỹ, người có chết cũng làm ma của Hiên Viên Liệt, trừ phi ta không cần người nữa, bằng không người đừng hòng rời khỏi ta nửa bước. Ta càng không cho phép trong mắt của người còn chứa đựng bóng hình người khác! Nuốt nước mắt vào trong đi, ta sẽ không làm hại đến hân, nhưng nếu người lại vì hân mà khóc một lần nữa, đừng trách ta không giữ lời!”

“Uyển Nhi đã biết” Hiên Viên Uyển Nhi lấy tay gạt nước mắt, đem tất cả những thống khổ giấu kín vào trong.

“Vậy mới ngoan chứ.” Hiên Viên Liệt đắc ý cười, thuận thế vạch áo Uyển Nhi ra, thân thể xinh đẹp chậm rãi hiện lên trước mắt hân, lưu lại dấu vết tình dục đêm qua.

Hiên Viên Uyển Nhi cảm thụ sức nặng trên người, hai mắt nhắm nghiền.

Động tác của Hiên Viên Liệt so với Đồng Vũ Thu thô bạo hơn rất nhiều, chỉ lo phát tiết cùng xâm chiếm, hoàn toàn không giống Đồng Vũ Thu săn sóc cùng ôn nhu.

Chính là, chính là một người như vậy, lại khiến y thấm thía đau đớn cõi hồng trần, tan xương nát thịt, yêu, mà tuyệt vọng khổ đau.

Trần Tuyết, người nói xem, vì cái gì chúng ta lại giống nhau đến nhường này?

23. Chương 23

Đồng Vũ Thu thay đổi.

Ngày ấy sau khi trở về, Đồng Vũ Thu sai quản gia mang sổ sách của cửa hàng vào thư phòng, ba ngày ba đêm mới ra ngoài.

Ý thức được hiện trạng của Đồng phủ, hân bắt đầu bồn bôn bên ngoài, muốn cứu vớt chút hơi tàn.

Trừ lần đó ra, Đồng Vũ Thu không nói thêm lời nào nữa, thường giữ khuôn mặt lạnh băng, không còn nụ cười ôn hòa như gió xuân khi trước.

Hân cũng bắt đầu sủng hạnh thê thiếp khác, từ nữ thiếp đến nam thiếp, mỗi ngày đổi một người.

Ngày hôm đó đến phiên Trần Tuyết.

Đồng Vũ Thu đến Trần các, nhìn Trần Tuyết dung nhan tương tự Hiên Viên Uyển Nhi, nhất thời ngẩn ngơ.

Đôi tay nhẹ chạm vào khuôn mặt non mềm, khắc sâu từng đường nét, mê luyện nói không nên lời.

Đột nhiên, Đồng Vũ Thu nghĩ tới Hiên Viên Uyển Nhi trong vương phủ, đầu ngón tay tăng thêm lực đạo, làm đau Trần Tuyết.

Khuôn mặt này thực giống Liễu Tinh Thần, cũng thực giống Hiên Viên Uyển Nhi.

Đồng Vũ Thu kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt Trần Tuyết, nói “A Trần, ta ghét khuôn mặt này của người.”

“Người rõ ràng là nam tướng của Tần Nguyệt lâu, vì cái gì lại giống Tinh Thần đến thế? Hiên Viên Uyển Nhi cũng bắt quá là một nam sủng không biết liêm sỉ, dựa vào cái gì lại khiến ta si mê?”

Trần Tuyết ngẩn người, nói “Thiếu gia, có phải ngài đã uống rượu hay không?”

“Đúng vậy, nhưng ta không say, ta rất tỉnh táo.” Đồng Vũ Thu một phen đẩy ngã Trần Tuyết “Ta chưa bao giờ tỉnh táo như vậy”

Không có đạo đầu, không có âu yếm, không có những lời nói nhỏ nhẹ yêu thương.

Khi Đồng Vũ Thu dùng hết sức cắm vào thân thể Trần Tuyết, Trần Tuyết chỉ buông lỏng đôi tay vòng qua lưng Đồng Vũ Thu.

Đôi tay vô định nắm lấy vật áo ngủ bằng gấm, trong tiếng gào rền rĩ của Đồng Vũ Thu, siết chặt rồi thả lỏng, khiến toàn thân đau đến chết đi sống lại.

Trần Tuyết như quay về lúc còn ở Tần Nguyệt lâu, mùi trầm hương xộc vào khứu giác, chịu đựng sự xâm phạm của nam nhân, từng chút từng chút một, bị dập nát là trái tim, bị xé rách là trí nhớ, hồn lìa khỏi xác, phiêu diêu trên không trung, nức cười nhìn hồng trần đau đớn, lạnh nhạt muốn bay đi, lại bị cơn đau mãnh liệt kéo về, một lần nữa nhập vào xác, tựa như luân hồi, một lần lại một lần rên rĩ trong đau đớn, sinh tử cũng không thể nắm giữ.

Không biết giằng co bao lâu, liên tục đổi tư thế, Đồng Vũ Thu điên cuồng quán lấy thân thể y, đến tận khi chính mình không còn sức lực, nằm úp sấp trên người Trần Tuyết, chậm rãi lấy lại bình tĩnh, sau đó chậm rãi ngủ.

Trần Tuyết cẩn thận lách khỏi hân, nằm sang một bên, đau đến chết lặng, không còn cảm giác, y biết mình cả người nóng lên, cơ thể suy yếu sớm không chịu nổi tra tấn này.

Có lẽ nên chết đi, như vậy là tốt nhất.

Trần Tuyết chậm rãi ngồi dậy, mới phát giác toàn thân vô lực, căn bản không xuống giường được.

Một lần nữa quay về giường, ôm hai đầu gối nằm nghiêng, mệt mỏi cùng mông lung xâm nhập, rốt cục lâm vào mê man.

Sáng sớm Đồng Vũ Thu tỉnh dậy, nhìn Trần Tuyết cuộn mình ở một bên, nhất thời mơ hồ nhớ lại đêm qua.

“A Trần” Đồng Vũ Thu có chút áy náy lay Trần Tuyết, muốn gọi y tỉnh lại “A Trần ”

Kêu to vài tiếng cũng không thấy người tỉnh, Đồng Vũ Thu lấy tay sờ sờ trán Trần Tuyết, mới phát giác nóng đến dọa người, sờ thân thể trong chăn, cũng chỉ thấy mồ hôi nóng rất.

Đồng Vũ Thu vội vàng mặc y phục đi tìm thầy thuốc.

Khi Trần Tuyết tỉnh, đã gần hoàng hôn.

Cách Dao nói “Thiếu gia thật quá đáng”

Trần Tuyết không nề hà, nhìn Cách Dao nói “Thiếu gia chỉ là tâm tình không tốt ”

“Hừ!” Cách Dao nói “Người cứ nói giúp hân đi, người có biết thầy thuốc nói như thế nào không? Hả? Nói người khí huyết không đủ, thân thể hư nhược, nếu không chịu khó điều dưỡng, sẽ sống không qua tuổi bốn mươi. Còn nữa, chuyện phòng the cũng phải cẩn thận, nếu lại như lần này, chỉ sợ sẽ lập tức xuống đạo chơi địa phủ!”

“Đừng khoa trương như vậy, dọa mọi người sợ.”

“A Trần, ta không rảnh nói đùa với người.”

“Ta tự biết chừng mực” Trần Tuyết nhìn Cách Dao đang lo lắng, nói “Uyển Nhi đã từng đến tìm ta, có một số việc, ta đã hiểu được.”

“A Trần, ta không phải sợ người không hiểu, mà chính là sợ người hiểu được” Cách Dao thấp giọng “Ta thật sự không hiểu, rõ ràng hạnh phúc ở ngay trước mắt, vì cái gì người lại chùn bước?”

“Cách Dao, người đã nghe câu gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt chưa? Chính là như vậy, hạnh phúc rõ ràng ở ngay trước mắt, lại không thể với tới, bởi vì cái gọi là hạnh phúc rất hư ảo, không thể chạm vào, cũng không thể giữ trong tay, không bằng cứ đứng ở xa mà kỳ vọng, ít nhất, sẽ không chỉ nhìn thấy hư vô.”

“Vậy tới khi nào mới có được nó?”

“Không biết, người rất nhanh sẽ có nó, Cách Dao, rất nhanh thôi.”

Sau hôm ấy, Đồng Vũ Thu không còn tới chỗ Trần Tuyết.

Là nghĩ đến thân thể Trần Tuyết cũng được, là không muốn nhìn thấy gương mặt kia cũng thế, Trần Tuyết không muốn đuổi theo nữa.

Mà Đồng phủ mấy ngày nay được Đồng Vũ Thu chiếu cố, có chút khởi sắc, chỉ là đã rơi vào túng quẫn, không thể trở lại như xưa.

Trần Tuyết gọi Cách Dao, đem chút vốn liếng năm xưa tích được nhờ Cách Dao đưa cho Đồng Vũ Thu.

Cách Dao tất nhiên là không chịu, nhưng không cãi nổi mồm mép Trần Tuyết, đành phải đi.

Ai ngờ ngày thứ hai, Đồng Vũ Thu đã triệu tập năm người thiếp cùng ăn tối.

Đồng thời, Đồng Vũ Thu cũng nhân dịp có mặt đông đủ, tuyên bố một đại sự.

Ngày rằm tháng sau, Đồng Vũ Thu sẽ cưới Lê gia đại tiểu thư Lê Tình làm vợ.

Lê gia là gia tộc có nhiều thế hệ làm quan, Đại lão gia là mệnh quan triều đình, Nhị lão gia là thương gia kỳ tài.

Dưới sự trông coi của hai vị lão gia, Lê gia có thể nói là muốn quyền có quyền, muốn phú có phú.

Đồng Vũ Thu trong lúc bốn ba bên ngoài thì biết đến đại tiểu thư Lê Tình, Đồng Vũ Thu cố ý tiếp cận, Lê gia Đại tiểu thư cứ như vậy mà chìm vào tình yêu với Đồng Vũ Thu, không thể tự kiềm chế, thuyết phục phụ thân cùng Nhị thúc, muốn được gả vào Đồng phủ.

Lê gia Nhị lão tuy rằng đồng ý, nhưng cũng bởi vì nghe chuyện phong lưu của Đồng thiếu gia mà có chút lo lắng, bắt Đồng Vũ Thu phải đuổi hết thê thiếp nếu muốn cưới Lê Tình, hơn nữa kiếp này không được tái giá lần thứ hai.

“Năm ngày sau, Đồng phủ sẽ chuẩn bị chuyện cưới Lê gia Đại tiểu thư, mấy ngày nay, quản gia sẽ giúp các người chuẩn bị hết thảy, muốn gì cứ nói, muốn đi đâu cũng cứ nói, đến lúc đó Đồng phủ sẽ cho xe đưa các người đi. Thiên hạ còn nhiều yến hội, thiếu gia ta mặc dù cũng luyến tiếc, nhưng Đồng phủ ngày hôm nay cũng chỉ còn một biện pháp này. Ta đã bảo quản gia cho các người chút ngân lượng, để rời khỏi Đồng phủ cũng có vốn liếng mà sinh sống, sau này, các người phải tự chăm sóc mình, thiếu gia không bao giờ ... có thể giúp các người được nữa.”

Buổi nói chuyện của Đồng Vũ Thu làm cho mọi người choáng váng, một phòng im ắng, tất cả thấp thỏm phỏng đoán tương lai, chỉ thấy một mảnh mờ mịt.

“Chúc mừng thiếu gia.” người đánh vỡ trầm mặc chính là Trần Tuyết, chỉ thấy y rót đầy ly rượu cho Đồng Vũ Thu, cầm lấy chén rượu cung kính nói: “Đây là việc vui, Trần Tuyết kính thiếu gia một chén.”

Uống một hơi cạn sạch, khuôn mặt Trần Tuyết ửng đỏ, đôi mắt đẹp như sao, long lanh ánh sáng, xoáy sâu vào lòng người, khiến người run rẩy.

Đồng Vũ Thu nhìn Trần Tuyết, lại nhìn Tình Nhi, Phù Dung, Cách Dao cùng Quỳnh Ngọc, thu liễm vẻ lạnh như băng mấy ngày nay, khôi phục ba phần nhu tình khi trước, thở dài: “Đúng vậy, thiếu gia... thực xin lỗi các người.”

Đồng Vũ Thu uống cạn chén rượu, cuối cùng buông hết thảy, rời đi.

Trước là kẻ vì tình yêu mà suýt làm Đồng phủ lụn bại, mà nay lại vì phú quý quyền thế mà vứt bỏ tình yêu.

Dùng hôn nhân cứu vớt Đồng phủ, đi một vòng, thì ra, lại về tới khởi điểm, số mệnh đã định sẵn, giấy dựa cũng uống công.

Là ai đã nói, từ khi bắt đầu đã liền kết thúc.

Trần Tuyết gấp đồ ăn bỏ vào miệng tinh tế nhấm nuốt, nói: “Uyển Nhi đã từng hỏi ta, khi bước vào Tần Nguyệt lâu, liệu có còn một con đường sống? Lúc trước ta không trả lời y, là bởi vì y và ta đều biết, vòng đi vòng lại, cũng chỉ là ngõ cụt, dù có rẽ sang hướng nào, cuối cùng vẫn phải trở về nơi xuất phát.”

“Cách Dao, người xem, hiện tại là lúc người mang ta đi được rồi.”

Trần Tuyết nháy mắt trên chọc Cách Dao, đôi mắt ấy trong suốt, không có dấu vết của nước mắt, giống như một con rối gỗ chỉ biết cười mà không biết khóc, vô tâm vô phế, vô cảm vô tri.

24. Chương 24

Đồng Vũ Thu bước vào Trần các lần cuối cùng.

Hết thấy hết như khi trước, sau bữa tối Đồng Vũ Thu sẽ ở thư phòng xử lý chút chuyện của cửa hàng, rồi đến Ngọc Tiêu uyển.

Dưới ánh trăng Đồng Vũ Thu mím chặt môi, mấy lần định mở miệng, nhưng vòng vo một hồi lại không nói nên lời..

Vào phòng, đặt một cái túi trên bàn, mới mở miệng “Trả lại người”

“Ừ.” Trần Tuyết gật đầu, nhận lấy cái túi bỏ vào trong rương gỗ, đóng lại.

Đồng Vũ Thu vòng ra phía sau ôm lấy y, hỏi “Thân mình sao rồi?”

“Đã khỏe rồi” Trần Tuyết đứng yên tại chỗ, quay lưng về phía Đồng Vũ Thu.

“Đêm đó, tâm trạng ta không tốt, người...”

“Thiếu gia, A Trần không sao.”

“A Trần, ra khỏi Đồng phủ rồi, người định làm gì?”

“Không biết nữa, nhưng chắc sẽ chẳng có gì tốt đẹp.” Trần Tuyết nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, rốt cuộc không nghĩ nữa.

“Trách thiếu gia sao?”

“Không trách!” Trần Tuyết quay lại, nói “Thiếu gia có ân lớn với Trần Tuyết, hiện tại lại cho Trần Tuyết tự do, sao có thể trách thiếu gia được?”

“A Trần, người đến tột cùng nói câu nào thực câu nào giả, ta thật sự không thể nhận ra.” Đồng Vũ Thu thở dài “Tựa như năm đó khi tặng người cho Tất lão gia, người cũng lập tức đồng ý, người chẳng lẽ không có chút nào uất ức? A Trần, đến tột cùng người có hỉ nộ ái ô hay không? Đến tột cùng có trái tim hay không?”

“Thiếu gia, A Trần là kẻ vô tâm.”

“Người...”

“Trái tim của A Trần tâm đã sớm trao cho người khác, tim không thấy nữa rồi, sao còn có thể có trái tim?”

“Cho ai?” Giọng nói Đồng Vũ Thu có chút ghen ngào.

“Một người đã rời khỏi ta lâu thật lâu, hắn đã từng nói sẽ vĩnh viễn yêu ta, bảo hộ ta.”

“Vậy người ấy ở đâu?”

“Ta cũng không biết” Trần Tuyết tựa vào ngực Đồng Vũ Thu, nói “Ra khỏi phủ, có lẽ ta sẽ đi tìm hắn.”

Đồng Vũ Thu im lặng, ôm Trần Tuyết không nhúc nhích, có chút vô thố.

“Thiếu gia, sau khi ngài đón dâu, có còn tìm Liễu công tử không?”

“Có lẽ có, cũng có lẽ là không”

“Nếu tìm được, sẽ ở bên nhau chứ? Rồi cả hai sẽ làm gì?”

“Sẽ thực sủng thực sủng y, bảo hộ y, cùng y chơi đùa, cùng y thổi tiêu, cùng y ăn món bánh phù dung y yêu thích nhất.”

“Thiếu gia sẽ ôm y mỗi ngày chứ?”

“Sẽ, đương nhiên sẽ.”

“Cũng là ôm như thế này?” Trần Tuyết cười cười tiến sát lồng ngực Đồng Vũ Thu, hai người dính sát vào nhau, không có một khe hở.

“Đúng vậy, là ôm như thế này.” Đồng Vũ Thu kéo Trần Tuyết ngồi xuống bên giường, để y ngồi trên người mình, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Trần Tuyết.

Hai người không nói thêm gì nữa, im lặng, loại không khí bình thản chưa từng có này lại khiến người ta an tâm, tựa hồ sinh mệnh hai người vốn nên là như thế, yên lặng gần nhau, không cần ngôn ngữ.

“Thiếu gia, muộn rồi, nên ngủ thôi.” Trần Tuyết nhìn sắc trời bên ngoài, đã là đêm tối.

“Ừ.” Đồng Vũ Thu cởi áo khoác, thổi tắt ngọn nến, chỉ để lại chiếc áo trong màu trắng rồi nằm cùng Trần Tuyết, kéo chăn phủ lên hai người, sau một hồi khó xử mới khôi phục yên tĩnh.

“A Trần, có phải thiếu gia đã phản bội lời hứa ‘sẽ luôn cần người’ hay không?” Đồng Vũ Thu vẫn ôm chặt lấy Trần Tuyết, gục mặt vào vai Trần Tuyết, cảm nhận hương vị thanh nhã của y.

Trần Tuyết không đáp lời, chỉ nắm chặt vạt áo Đồng Vũ Thu, chúi trong lòng Đồng Vũ Thu mà yên lặng.

“A Trần, thiếu gia luôn không giữ được lời hứa với người!” Đồng Vũ Thu vuốt ve mái tóc dài của Trần Tuyết, nói “A Trần, thiếu gia thực xin lỗi người”

“Thiếu gia, đừng nói thực xin lỗi, A Trần chịu không nổi.” Trần Tuyết ngẩng mặt nhìn hắn.

“Ta cảm thấy, trong toàn bộ Đồng phủ, người ta luyến tiếc nhất chính là người, mắc lỗi nhiều nhất cũng là với người. Tựa hồ người luôn chịu ủy khuất, ta chưa bao giờ thương người hết lòng.”

“Thiếu gia đã rất đau lòng vì Trần Tuyết, Trần Tuyết biết, là đủ rồi”

“Không đủ, thật sự không đủ” Đồng Vũ Thu nhìn sâu vào đáy mắt Trần Tuyết, hai tròng mắt tựa hai hồ nước sâu thăm thẳm, đến tận cùng còn ẩn giấu cái gì? Làm hắn đau, nhưng lại không tìm ra chân tướng. Tựa như chính mình luôn cố ý đánh rơi vài thứ, để rồi trái tim xuất hiện một khoảng trống lớn vô cùng, từng chút từng chút đem những thứ quan trọng đi xa, mất hết.

“A Trần, người sẽ ở lại Lâm An chứ?”

“Ta muốn về Hàng Châu” Trần Tuyết mỉm cười trong đêm tối “Ta sẽ không ở lại Lâm An, còn có người ở Hàng Châu chờ ta, luôn đợi, và sẽ đợi.”

“Người nói người kia sao?”

“Đúng vậy” Trần Tuyết gật đầu, biểu tình hạnh phúc làm cho Đồng Vũ Thu ghen tị.

Đồng Vũ Thu mơ mơ màng màng ngủ, cũng không biết đến tận cùng ngủ bao lâu, lại tỉnh lại.

Bên ngoài sắc trời vẫn âm trầm, màn đêm tịch liêu khiến cho hết thảy tiếng vang trở nên rõ ràng, khắc sâu, dù chỉ là một tiếng nước nở mỏng manh.

Ngồi dậy, Đồng Vũ Thu thấy Trần Tuyết đang ôm đầu gối cuộn mình một bên.

Trần Tuyết thực thích tư thế này, thường cứ như vậy mà ngủ, dường như thiếu cảm giác an toàn, khiến người ta đau lòng.

Đồng Vũ Thu đem chăn phủ lên người Trần Tuyết, chính mình cũng nhích sang, một lần nữa ôm đối phương vào lòng.

Lòng ngực hắn dán chặt vào lưng y, Đồng Vũ Thu có thể cảm giác được Trần Tuyết đang khóc, rất nhỏ, cơ hồ không thể nhận ra.

Là mộng sao?

Đồng Vũ Thu lại lần nữa ngồi dậy, vòng qua phía trước nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Trần Tuyết.

“A Trần?” Đồng Vũ Thu gọi.

Trần Tuyết mắt vẫn nhắm, nhưng nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống những sợi tóc mai mỏng manh, rồi biến mất.

Đồng Vũ Thu nằm xuống, nhưng lần này lại dang rộng hai tay, đem Trần Tuyết ôm chặt vào lòng, để những giọt lệ của y thấm đẫm trái tim mình, một đêm vô miên.

“Trần Tuyết, đêm qua ngươi khóc.” Sáng sớm tỉnh lại, Đồng Vũ Thu nhìn Trần Tuyết đang tỉ mỉ giúp mình mặc áo, nói

“Vậy à? Xem ra A Trần lại nằm mơ. ” Trần Tuyết nhẹ nhàng băng quơ nói về những dòng lệ đêm qua, tựa như kẻ đã cuộn mình khóc trong đêm tối là một người khác, chứ không phải y.

“Mộng ư?” Đồng Vũ Thu nhìn đôi bàn tay trắng nõn chĩnh lại xiêm y cho mình, không khỏi nắm lấy, nói “A Trần, phải tự chăm sóc cho mình”

“A Trần là người lớn rồi, thiếu gia yên tâm”

Bóng tối lùi dần, thiên không phóng ra những tia sáng như đao nhọn, nghênh hướng mặt đất.

Trần Tuyết nhìn Đồng Vũ Thu rời đi, từng bước từng bước, sinh mệnh y cứ như vậy tan rã theo, vô tung vô ảnh.

Nâng ngón tay cứng ngắc sờ khuôn mặt của mình, nước mắt chảy suốt đêm, khiến làn da khô ráp, chạm một chút liền cảm thấy đau đớn.

Thế là, Trần Tuyết nhớ tới vòng tay Đồng Vũ Thu, ấm áp đến nỗi khiến người ta không thể hô hấp, thân cùng tâm, rốt cuộc đều không thể động đậy.

Y cho rằng đó là mộng.

Bởi vì y rõ ràng nghe được thanh âm mềm nhẹ của Đồng Vũ Thu, lọt vào tai như đang dỗ dành trẻ nhỏ, nhập tâm nhập phế, đau thương mà ấm áp.

“Ngoan, A Trần không khóc”

A Trần hay là A Thần?

Trần Tuyết biết, giờ có thú nhận cũng không còn ý nghĩa gì.

Cuối cùng, nước mắt đã cuốn hết những đau đớn trong lòng trôi đi mất.

25. Chương 25

Ngày rằm tháng mười một.

Gió thu ấm áp, sắc trời sáng sủa, nhiều mây.

Từng đám từng đám trắng ngần phiêu đảng trên nền trời xanh nhạt, khiến thiên không trở nên mênh mang vô ngần, không thấy điểm cuối, không nhìn ra hình dạng.

Đồng phủ vô cùng náo nhiệt, sắc đỏ tràn ngập trong ngoài, từng tia nắng mai cũng xinh đẹp hơn trước ba phần, đến nỗi nền trời màu lam cũng như được nhuộm hồng.

Hỉ kiện xao động phố phường trong tiếng khua chiêng gõ trống, rồi dừng lại trước cửa Đồng phủ.

Lê gia đại tiểu thư trùm hỉ khăn, được chú rể cõng trên lưng bước qua chạu than, tiến vào hỉ đường.

Nhất bách thiên địa

Nhị bách cao đường

Phu thê giao bách

Lễ thành.

Đưa vào động phòng

Người người tới chung vui thật ồn ào huyền ảo.

Chính là mỗi người đều bị vây trong cái không khí vui mừng, không để tâm đến chuyện gì khác.

“Trần Tuyết, ngươi còn muốn nhìn đến khi nào?”

Nghị gia trộm nhìn Trần Tuyết cùng Cách Dao vào phủ, lẫn trong đám người đứng xem buổi lễ, hết thấy kết cục đã định.

“Cách Dao, thiếu gia mặc hỉ phục rất đẹp.” Trần Tuyết nhìn Đồng Vũ Thu từ phía sau đám đông, nhin không được mà mỉm cười.

“Trần Tuyết, làm loạn đủ rồi!” Cách Dao có điểm tức giận.

“Ai nào loạn! Ta không phải chỉ nhìn thôi sao.” Trần Tuyết đẩy Cách Dao “Keo kiệt, hình như ngươi đang ghen?”

Cách Dao hít sâu một hơi, lạnh lùng nói “Ngươi muốn xem bao lâu cứ xem, mặc kệ ngươi”

Dứt lời, Cách Dao quay đầu bỏ đi, không hề để ý tới Trần Tuyết.

Trần Tuyết lại nhìn về phía Đồng Vũ Thu nơi lễ đường đỏ thẫm, chân như hóa đá, tựa như đã bị sắc đỏ diễm lệ kia ngăn lại bên ngoài, không thể bỏ đi, càng không thể tiến vào, chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn.

Mà Đồng Vũ Thu, người y yêu nhiều năm như vậy, nay đã là phu quân người khác.

Giữa bọn họ không còn khúc mắc nữa, hết như hai đường thẳng song song, thẳng tắp mà đi, không bao giờ gặp gỡ.

Trần Tuyết nghĩ, có lẽ là Nguyệt Lão sai lầm rồi, mới có thể cắt đứt dây tơ hồng của y, để rồi, Đồng Vũ Thu thuận theo vận mệnh mà tìm được một nhân duyên khác, từ nay về sau sinh nhi dục nữ, hạnh phúc cả đời.

Lời thề năm mười lăm tuổi, chỉ là gió thoảng qua tai, đã là công dã tràng, khiến lòng người tâm niệm, rồi cũng hóa tro tàn, trở thành cát bụi quanh quẩn hồng trần, bay mãi đến tận cùng sinh mệnh, rồi chôn sâu vào lòng đất.

Thu qua, tất cả kết thúc.

Thế rồi mùa đông sẽ đóng băng tất cả, mai táng hết.

Ai nói gió thu se lạnh, khiến lòng đau như cắt?

Người không có tâm, không thể bị thương tổn, cũng là vô lệ, không có gì lưu lại.

Màu đỏ tiệt diệt, một đoàn sương trắng bao phủ.

Trần Tuyết vượt qua cánh cửa cao cao nơi Đồng phủ, chạy ra phía ngoài.

Tật phong gào thét lướt qua gò má, y chạy đến trước mặt Cách Dao, cười đến vô tà

“Cách Dao, ta là Trần Tuyết, Âm Trần Tuyết trần tuyết”

“Cách Dao, trên đời không còn Liễu Tinh Thần, càng không còn Liễu Tinh Thần của Đồng Vũ Thu nữa.”

Cách Dao túm lấy thân thể như sắp bị gió thổi bay của Trần Tuyết “A Trần, ta tình nguyện nhìn ngươi khóc, chứ không muốn nhìn thấy ngươi cười”

“Vì cái gì? Khi ta khóc, các ngươi hy vọng ta cười, còn khi ta cười, các ngươi lại muốn ta khóc”

Trần Tuyết dừng cước bộ, hai tay kéo Cách Dao “Khóc hay cười thật sự quan trọng đến thế sao? Cách Dao, ta căn bản khóc không ra, cho nên, ta chỉ có thể cười”

Cách Dao yên lặng dậm dung, buồn bực không vui, cùng Trần Tuyết trở về khách điểm, trầm mặc không lên tiếng, đến ban đêm khi đi ngủ mới mở miệng

“Vốn định vứt bỏ, nhưng thiếu gia lại để lại cho ngươi thứ này.”

Cách Dao từ trong hành lý mà Nghị gia chuẩn bị cho bọn họ lấy ra một bức hoạ cuộn tròn, đưa cho Trần Tuyết.

Trần Tuyết chậm rãi mở bức hoạ, đến khi hình ảnh người trên bức hoạ toàn bộ thu vào tầm mắt, y khẽ nhếch miệng, đã nói không nên lời.

Người trong bức hoạ, là một thiếu niên đang đánh đàn.

Thiếu niên một thân sa y, thân hình thon dài ẩn diện, lộ ra xương quai xanh sáng bóng và làn da trắng ngần.

Chỉ thấy người trong bức hoạ, cúi đầu ngàn kiêu, chớp mi trăm mị, sóng mắt lưu chuyển, cười vân đạm phong khinh, chỉ nhần mà ba phần phong lưu, bảy phần tinh xảo.

Đó là Trần Tuyết trong mắt Đồng Vũ Thu, mười tám tuổi, là hồng bài của Tần Nguyệt lâu, Trần Tuyết.

Kể từ lúc ấy, quay đầu như mây khói, tiêu tiêu tán tán, giữ lại, hay là quên đi, tất cả đều là số mệnh.

Là ai nói, nhân sinh chỉ như lúc ban đầu gặp gỡ?

Trần Tuyết chưa bao giờ hối hận mấy năm nay tự tán bi hoan, chân ái kia, là quá đủ rồi.

Đồng Vũ Thu luôn mong nhớ Liễu Tinh Thần, trong mắt là Trần Tuyết, như thế, cũng đã mãn nguyện.

Tất nhiên muốn có được, nhưng lại bị thời gian ngăn trở, mà phần tình yêu trong quá khứ, nhớ kỹ, sẽ là vĩnh hằng.

Không có thiên trường địa cửu, bởi vì thiên trường địa cửu chỉ có thể ở trong trí nhớ trường tồn.

Trần Tuyết nghĩ, có lẽ chính mình đã lưu lại nơi hồng trần lâu lắm, mới có thể trở nên thấu triệt.

Trần đã tuyệt, tâm đã qua, đây là kết cục cuối cùng của bọn họ, cũng là kết cục đẹp nhất.

Năm tháng chất chồng, nhưng giữ không được, đuổi cũng không đi, mà chạy theo càng không thể.

Trần Tuyết đem bức hoạ cuộn tròn đặt trên mặt bàn, tay trái kéo ống tay áo bên phải, toàn tâm mài mực.

“A Trần, người làm cái gì vậy?” Cách Dao đi đến trước mặt.

“Tranh dù đẹp, nhưng lại thiếu thơ” Trần Tuyết cầm bút, nhẹ nhàng viết lên những nét chữ xinh đẹp.

“Cách Dao, người cất nó giúp ta.”

Buông bút, Trần Tuyết vươn tay ngáp dài “Mệt mỗi mệt mỗi, nên ngủ đi thôi, sáng mai chúng ta còn phải về Hàng Châu.”

[Ta muốn về Hàng Châu]

[Ta sẽ không ở lại Lâm An, còn có người ở Hàng Châu chờ ta, luôn đợi, sẽ mãi đợi]

Người kia, đang đợi y

Luôn luôn ở trong trái tim y, ở trong trí nhớ y để chờ y.

Phụ ca:

Đáp án

Ca sĩ: Lí Mân

Mây thực đậm

Mới có thể tôn lên màu lam của nền trời

Bởi vì yêu

Không có đáp án

Mới có thể dập dờn trôi trong lòng

Thế là người cuối cùng cũng hiểu được
Yêu và có được vốn không có liên can
Từng khoảnh khắc lướt qua nhau
Những giây phút ấy cả đời lưu giữ
Yêu, giữ trong lòng
Không phải là thứ thời gian có thể dễ dàng xóa hết
Cho dù năm tháng bên nhau rất ngắn
Trí nhớ sẽ vượt qua biên giới của thời gian
Yêu, chôn giấu trong lòng
Không để ai thay đổi được
Những chân ái khi ấy của người
Đây là đáp án

[music]

Thế là người cuối cùng cũng hiểu được
Yêu và có được vốn không có liên can
Từng khoảnh khắc lướt qua nhau
Những giây phút ấy cả đời lưu giữ
Yêu, giữ trong lòng
Không phải là thứ thời gian có thể dễ dàng xóa hết
Cho dù năm tháng bên nhau rất ngắn
Trí nhớ sẽ vượt qua biên giới của thời gian
Yêu, chôn giấu trong lòng
Không để ai thay đổi được
Những chân ái khi ấy của người
Đây là đáp án

(Bài hát này vật vã ko tìm ra, có lẽ ko nổi tiếng lắm *lắm lắm*)

26. Chương 26

Hỉ khăn hạ xuống, là khuôn mặt một cô gái ngượng ngùng.

Là một gương mặt không tuyệt sắc nhưng thanh lệ, là nương tử của Đồng Vũ Thu, Lê Tình.

Uống rượu giao bôi, trút bỏ xiêm y, động phòng hoa chúc, hô hấp dồn dập, máu tươi trinh nữ.

Đồng Vũ Thu ôm Lê Tình đang đỏ mặt ngủ trong lòng, cảm thấy tựa hồ như vậy cũng không sai, một thê tử phú quý mà xinh đẹp, tương lai còn có thể vì hắn khai chi tán diệp, rồi con cháu đầy đàn, khiến Đồng phủ phồn thịnh cùng thịnh vượng.

Hắn thỏa mãn mỉm cười, nhưng khi ánh mắt lướt qua chữ Hỉ, bất giác cảm thấy đau lòng.

Thế nhân nói, nên đỏ là lệ.

Thanh thanh hai hàng, khiến Đồng Vũ Thu nghĩ tới đêm cuối cùng đó, Trần Tuyệt đã rơi nước mắt.

Hắn chưa bao giờ thấy Trần Tuyết như vậy, mỗi khi nhớ lại, sẽ cảm thấy mơ hồ, vô lực.

Ở hỉ đường, xuyên qua tầng tầng đám người, Đồng Vũ Thu nhìn thấy Trần Tuyết.

Hắn nhớ rõ hẳn lúc ấy, y nhẹ nhàng khoan khoái tươi cười, hàm chứa chúc phúc cùng biệt ly, thế là, hắn đem tầm mắt chuyển dời, chú tâm vào chuyện vui của mình, để thời khắc chia lìa lơ đãng trôi qua.

Đồng Vũ Thu tự hỏi chính mình, vì cái gì luôn để tâm Trần Tuyết đến thế.

Nhưng hắn không cách nào cho bản thân một câu trả lời.

Tựa như tối nay, rõ ràng hết thấy đều hạnh phúc tốt đẹp, nhưng vẫn nhịn không được mà nhớ tới Trần Tuyết, từng nụ cười, từng cái nhăn mày của y đều khiến đáy lòng hắn điên cuồng xoay chuyển, từng chút từng chút một, dây dưa thấu xương.

Đồng Vũ Thu biết, hắn sẽ tiếp tục cuộc sống, có vợ có con, có cửa hàng của Đồng phủ, để rồi trong khoảng khắc trống vắng nào đó, sẽ nhớ tới Trần Tuyết, người đã để lại quá nhiều nụ cười và nước mắt trong cuộc đời hắn, còn có... tình cảm chân thành với một người có dung nhan hết như Liễu Tinh Thần.

Thế là, hắn lại nhớ đến Liễu Tinh Thần, nhớ đến lời thề năm đó.

Đêm đó là lần đầu tiên của hai người, Đồng Vũ Thu ôm Liễu Tinh Thần ngâm mình trong thùng gỗ tắm rửa.

Nước ấm khiến cả hai thư thái lim dim mắt, cùng nhau hưởng thụ hạnh phúc sớm đã trở thành thói quen.

Đồng Vũ Thu hôn lên vành tai Liễu Tinh Thần, nhẹ nhàng nói

“A Thần, chờ người trưởng thành, ta sẽ cưới người, ta muốn quang minh chính đại bãi đường thành thân với người, ta muốn để tất cả mọi người biết, Đồng Vũ Thu chỉ yêu Liễu Tinh Thần”

“A Thần, người là thê tử ta kiếp này.”

Thê tử kiếp này.

Lời thề còn đó, không dám quên không dám nghĩ, ấy vậy mà, cảnh còn người mất.

Thê tử của Đồng Vũ Thu kiếp này, không thể là thiếu niên tên Liễu Tinh Thần nữa.

Trần Tuyết cùng Cách Dao rời khỏi Lâm An.

Cách Dao vốn định gọi Quỳnh Ngọc theo bọn họ đi Hàng Châu. Quỳnh Ngọc không đi, y nói “Cách nhi, ta đã lớn rồi, ta muốn sống một cuộc sống dựa vào chính bản thân mình.”

Cách Dao gật đầu, dặn y phải chiếu cố chính mình, nếu có dịp tới Hàng Châu hãy tìm y cùng Trần Tuyết.

Quỳnh Ngọc không kiên nhẫn như Cách Dao, bảo y mau đi đi, chỉ là, đáy mắt hàm một mảnh lệ quang.

Quỳnh Ngọc nhìn Cách Dao cùng Trần Tuyết rời đi, lẩm bẩm nói “Cách Dao, kỳ thật ta vẫn luôn thích người.”

Là bởi vì quá mức thích, cho nên mỗi ngày mới cùng người cãi nhau, chính là bởi vì quá mức thích, cho nên hy vọng người hạnh phúc, chính là bởi vì quá mức thích, cho nên, ta nghĩ ta phải rời xa người thôi.

“Người không phải nam thiếp của Đồng thiếu gia sao? Tại sao khi thiếu gia thành thân, không cần các người, lại chỉ có một người đứng đây mà khóc?”

Quỳnh Ngọc nhìn người đến gần, nhận ra hẳn chính là vị công tử đụng vào y đêm thất tịch.

“Xen vào việc của người khác!” Quỳnh Ngọc muốn đi, lại bị người nọ ngăn cản

“Dù phải đi, cũng phải lau khô nước mắt đã.” Người nọ rút ra một chiếc khăn, tuần dung đón ánh mặt trời như tỏa sáng, không giống đám vô lại hay trêu đùa, là thật sự hảo tâm “Một đại nam nhân, ở trên đường rơi nước mắt, người có biết xấu hổ hay không?”

Ném khăn đi, người nọ vừa đi vừa nói chuyện “Nam nhân sao lại khóc, hết như đàn bà!”

“Hả, người nói ai đàn bà, người đứng lại đó cho ta!”

Quỳnh Ngọc tức giận, một phen lau nước mắt đuổi theo, cũng không nghĩ đến, từ đó về sau, người đi cùng mình đến suốt đời xuất hiện, mà lại nghiêng trời lệch đất.

Lại nói, Trần Tuyết cùng Cách Dao mới rời khỏi Lâm An, lại bị người ngăn cản, đuổi về Lâm An.

Vào biệt uyển Vương phủ, Trần Tuyết cùng Cách Dao nhìn thấy tam vương gia vốn nên ở kinh thành, Hiên Viên Liệt.

Hiên Viên Liệt một thân áo vàng thêu rồng phượng, đỉnh đầu kim quan, hai tròng mắt sắc bén như trước, toàn thân phát ra khí chất vương tộc uy nghiêm, nhưng nhìn kỹ, lại thấy đôi mắt đỏ sọng, như có hàng ngàn hàng vạn âu lo, khốn đốn vu tâm mà bế tắc.

“Không biết vương gia đem chúng ta về biệt uyển của Vương phủ để làm gì? Uyển Nhi đâu?”

Trần Tuyết biết khúc mắc giữa Hiên Viên Uyển Nhi cùng Hiên Viên Liệt, cũng phát giác Hiên Viên Liệt phái người đuổi theo bắt bọn họ quay về, nhất định là chuyện có liên quan tới Uyển Nhi.

“Đúng là vì chuyện của Uyển Nhi!” Giọng Hiên Viên Liệt có chút khàn khàn, nghe qua thấy cực độ mệt mỏi cùng vô lực “Bổn vương đưa các người đi gặp y.”

Trần Tuyết cùng Cách Dao theo Hiên Viên Liệt đi tới sương phòng ở hậu viện.

Đẩy cửa bước vào, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, lẫn trong đó là mùi máu mỏng manh, làm cho người ta kinh hãi.

Người nằm trên giường là Hiên Viên Uyển Nhi đã lâu không gặp, y nhắm mắt trầm ngủ, cơ hồ không hô hấp.

“Uyển Nhi” Trần Tuyết bước nhanh lên quan sát, cũng không nghĩ được, người đang ngủ cảm giác có người đang đến gần, nhưng lại giãy dụa:

“Cứu ta, cứu ta, cứu ta” Hiên Viên Uyển Nhi thở dốc, khàn khàn kêu lên “A Trần, cứu ta”

Trần Tuyết đau lòng tiến lên ôm lấy Hiên Viên Uyển Nhi, lại nghe thấy y thét lên một tiếng thảm thiết, mà Hiên Viên Liệt bên cạnh cũng vọt lên, kéo tay Trần Tuyết ra ngoài.

“Đừng chạm mạnh vào y” Hiên Viên Liệt bờ môi run rẩy.

Trần Tuyết yên lặng nhìn Hiên Viên Liệt, gỡ tay hắn ra, lại đến gần Hiên Viên Uyển Nhi.

Vạch chăn bông lên, chậm rãi cởi bỏ quần áo Hiên Viên Uyển Nhi, đập vào mắt, là hàng ngàn vết roi chồng chất, miệng vết thương còn chưa khép, mà nơi không có vết roi, lại đầy vết thâm tím, dấu răng, dấu hôn.

Thân thể Hiên Viên Uyển Nhi giờ phút này, có thể nói là máu thịt mơ hồ.

Đau đớn cỡ này, Trần Tuyết biết, giống như trải qua một lễ rửa tội.

“Xin hỏi vương gia, ngài đến tột cùng đã làm gì y?”

27. Chương 27

Trần Tuyết không biết làm sao để hóa giải phần nộ trong lòng, lay động thân thể đứng dậy, đẩy Cách Dao định đỡ mình, hỏi lại “Xin hỏi vương gia, ngài đến tột cùng đã làm gì với y? Y một thân thương tật, là bởi cái gì?”

Hiên Viên Liệt thật cẩn thận thay Hiên Viên Uyển Nhi kéo chăn bông, gần từng tiếng nói

“Bổn vương thua cược Khiết Đan vương tử Gia Luật Thành Hách, cho nên tặng Uyển Nhi cho Khiết Đan vương tử ba ngày, sau khi trở về, y trở thành như vậy. Trong mê man y vẫn gọi tên người.”

Trần Tuyết sững sờ đứng lặng, vốn tưởng rằng những vết thương của Hiên Viên Uyển Nhi là do Hiên Viên Liệt gây ra, không nghĩ y lại tiếp tục đi theo con đường của mình, chẳng lẽ, đó thật sự là số phận?

“Vương gia, niệm tình y vì ngài mà suýt bỏ mạng, ngài nếu không cần y cũng đừng phá hủy y, hãy để y theo chúng ta về Hàng Châu đi”

“Y là người của bốn vương, ai cũng không thể mang y rời khỏi đây nửa bước” Hiên Viên Liệt cười lạnh

“Vương gia, y là người, không phải một con rối, y cũng có thất tình lục dục, y cũng sẽ đau! Nếu vương gia không cần y, tội gì còn tra tấn y?”

“Ai nói bốn vương muốn tra tấn y?”

“Vậy những vết thương này là gì? Chẳng lẽ vương gia cho rằng, không phải chuyện ngài làm thì sẽ không sao? Là do vương gia tặng y cho người khác, chuyện này so với việc tự tay ngài dùng roi đánh y, còn đau hơn gấp bội!”

“A Trần, A Trần” Hiên Viên Uyển Nhi đột nhiên kêu lên, quơ hai tay trong không khí, khủng hoảng muốn nắm lấy thứ gì đó.

“Uyển Nhi, A Trần ở đây” Trần Tuyết cầm tay Uyển Nhi trấn an.

“A Trần, đau, Uyển Nhi đau quá” Hiên Viên Uyển Nhi rơi lệ trong mơ, cứ mỗi lần đau đớn dâng lên, lại gọi một tiếng Trần Tuyết, người này là người duy nhất hiểu hết nỗi đau của y.

“Uyển Nhi, chỗ nào đau? Chúng ta tìm đại phu khám cho người”

“A Trần, Uyển Nhi đau lòng, trong lòng đau quá, đau quá” Hiên Viên Uyển Nhi siết chặt tay Trần Tuyết đến phát đau.

Trần Tuyết nhìn người trước mặt rơi vào tình cảnh hệt như mình lần trước, cũng tổn thương, cũng đau đớn, từ thân thể cho tới trái tim, tẩu hỏa nhập ma, máu trong cơ thể đông băng hết, mãi cho đến khi chết lặng.

“Gọi đại phu, nhanh gọi đại phu”

Nhìn Hiên Viên Uyển Nhi càng ngày càng yếu ớt, Hiên Viên Liệt cấp tốc hướng ra ngoài rồng giận, mà cặp mắt kia vẫn gắt gao nhìn người đang hôn mê trên giường, một tắc cũng không rời.

Đại phu bôi thêm thuốc mỡ rồi kê đơn thuốc giảm đau, quay đầu nói “Nếu y không muốn sống, Đại La tiên tử hạ phàm cũng không cứu nổi”

Trần Tuyết lúc này mới biết, Hiên Viên Uyển Nhi đã hôn mê suốt năm ngày chưa tỉnh, mơ mơ màng màng, không muốn thanh tỉnh.

Cách Dao giờ phút này cũng biết qua chuyện của Hiên Viên Uyển Nhi, căn bản đối với người này không quan tâm, thậm chí còn mang chút bài xích, nhưng lúc này nhìn Hiên Viên Uyển Nhi, cũng mềm lòng, hiểu được tình cảnh tương tự của hai người, khó trách khi còn ở Đồng phủ họ khá thân thiết.

Cách Dao và Trần Tuyết chăm sóc Hiên Viên Uyển Nhi trong phòng, từng tia nắng mỏng manh buông xuống, là biểu tình buồn bã nơi Trần Tuyết, là sắc mặt trắng bệch tiều tụy của Hiên Viên Uyển Nhi.

“Cách Dao, người có tin vào số mệnh không?” Trần Tuyết si ngốc nhìn Hiên Viên Uyển Nhi, hỏi.

“Tin, mà cũng không tin” Cách Dao ôm chầm lấy Trần Tuyết, nói “Người không cần tin hay không tin số mệnh, quan trọng là người có nguyện ý thuận theo nó hay không thôi”

“Cách Dao, không phải cái gì cũng đều có thể tranh giành, người nhìn Uyển Nhi xem, rơi vào tình thế này là vì đâu?”

“Trần Tuyết, người là người, Hiên Viên Uyển Nhi là Hiên Viên Uyển Nhi, người không nên nghĩ người cũng như y” Cách Dao để Trần Tuyết dựa vào lòng, vỗ nhẹ lưng y nói

“Người vài lần vì y mà không để tâm tới chính mình, bắt quá là bởi thiếu gia xem y như Liễu Tinh Thần, người bảo hộ y, đau lòng cho y, bởi vì người nghĩ nếu năm đó cũng có người vì người mà làm tất cả, có lẽ người vẫn còn cơ hội nắm lấy hạnh phúc. Cho nên người hy vọng Hiên Viên Uyển Nhi thay người có được hạnh phúc, vô luận là ở Đồng phủ hay Vương phủ, người coi y như người thay thế cho sinh mệnh cùng tình yêu của người, cho nên người hiểu vì sao Hiên Viên Uyển Nhi vẫn phải đi theo vết xe đổ của người.”

Trần Tuyết mặt cúi gầm, vẫn nhìn Hiên Viên Uyển Nhi bất động, cũng không phủ nhận lời Cách Dao nói.

“Trần Tuyết, Hiên Viên Liệt không phải Đồng Vũ Thu, Hiên Viên Uyển Nhi lại càng không phải là Trần Tuyết, người nên hiểu rõ. ”

Trần Tuyết mê mang nâng ánh mắt, nhìn theo hướng tay Cách Dao chỉ, quả nhiên, có một thân ảnh đứng ngoài cửa sổ bồi hồi, hồi lâu cũng không dám bước vào.

“Hiên Viên Liệt?” Trần Tuyết cân nhắc, lại quay lại nhìn Hiên Viên Uyển Nhi, ghé sát vào tai Uyển Nhi nói “Uyển Nhi, người có tha thứ cho hắn không? Người rõ ràng thương hắn như vậy, yêu nhưng tự ti và tuyệt vọng, người thương hắn, không phải sao? Vậy đừng khiến hắn lo lắng, được không?”

Mí mắt Hiên Viên Uyển Nhi mơ hồ giật giật, Trần Tuyết có chút vui mừng, lại nói nhỏ “Cách Dao nói rất đúng, người là người, ta là ta, chúng ta không cùng vận mệnh, Uyển Nhi, người đừng cảm như vậy, hắn là kiên cường hơn ta rất nhiều, có phải hay không? Uyển Nhi, có lẽ người vô cùng mệt mỏi và đau đớn, nhưng người thông minh như thế chắc cũng đã biết tính tình Hiên Viên Liệt, người ở bên Đồng Vũ Thu lâu như vậy mà hắn vẫn tìm bằng được người trở về. Sao hắn không vứt bỏ người, mà vẫn lo lắng nhiều đến thế? Uyển Nhi, người đừng trốn nữa, người nên ở bên hắn thôi. Người thật sự có thể vô tâm không? Người thật sự cam tâm mà chết trong khuất nhục? Người nhẫn tâm nhìn hắn hối hận cả đời sao?”

“Uyển Nhi, người đã quên lời hứa với ta, rằng người sẽ sống thật tốt. Người hiện tại ngay cả chết cũng không sợ, chẳng lẽ còn sợ Hiên Viên Liệt sao?”

Hiên Viên Uyển Nhi cuối cùng cũng mở mắt, hỗn độn như từ địa phủ bị kéo về dương gian, giật mình thấy Trần Tuyết rơi lệ hết như trong mộng.

“A Trần” Y vươn tay lau nước mắt cho Trần Tuyết “Người thật sự rất ồn ào, làm Diêm Vương cũng không dám giữ ta”

“Đồ ngốc, người cuối cùng cũng tỉnh!” Trần Tuyết vừa khóc vừa cười, nâng Hiên Viên Uyển Nhi ngồi dậy, rồi chỉ ra phía ngoài cửa sổ.

Một bóng người đi tới đi lui phía ngoài, dáng vẻ tuần đinh, thần thái kiêu ngạo, đỉnh đầu kim quan.

Hiên Viên Uyển Nhi nhìn bóng người chớp lên, thanh âm đứt quãng nói

“Ta thật sự không hiểu, thật sự không hiểu”

“Uyển Nhi, không cần phải hiểu, cho hắn, cũng cho chính người một cơ hội, đừng đi theo vận mệnh của ta, người có con đường riêng của mình, có người người yêu thương, có những thứ muốn cất giữ, không phải giống như ta. Số mệnh thật sự rất kỳ quái, tựa như ta từng một lòng nguyện an phận ở bên Đồng Vũ Thu, lại không nghĩ tới việc hắn cũng phải cưới vợ sinh con.” Trần Tuyết có chút phiền muộn, bởi y mù quáng tin tưởng vào lời thề năm đó, tin tưởng rằng Đồng Vũ Thu sẽ không cưới ai ngoài Liễu Tinh Thần, lại quên rằng quỹ đạo của vận mệnh đã sớm lệch khỏi đường ray.

“Hiên Viên Liệt là vương gia, dưới một người trên vạn người, muốn gì được nấy, hắn không biết cách quý trọng, nhưng cũng không có nghĩa hắn không có tình yêu. Chỉ cần người nguyện ý, hắn sẽ làm tất cả vì người.”

Cách Dao cười đến thâm trầm, khi Trần Tuyết cùng Uyển Nhi còn chưa lấy lại tinh thần, đã quay ra ngoài phòng hô “Uyển Nhi tỉnh, mau gọi người thông báo với vương gia”

“Uyển Nhi” Một giọng nói vang lên, chỉ thấy bóng người ngoài cửa lao vào phòng, ngơ ngác nhìn Hiên Viên Uyển Nhi ngồi trên giường.

“Uyển Nhi” Lại là một tiếng, ngữ điệu bình thản, hắn đường đường là vương gia nên có sự ổn trọng cùng bình đạm, chính là, đôi mắt bởi vì vui sướng mà rối loạn, mất đi vẻ uy nghiêm.

“Vương gia, ngài gầy đi nhiều.” Hiên Viên Uyển Nhi nhìn Hiên Viên Liệt như vậy, trong lòng dâng lên ủy khuất cùng buồn vui lẫn lộn, sự chờ đợi đã hóa tro tàn nay lại bùng cháy, lưu thành lệ, lăn trên gò má.

Không ai nói gì, chỉ im lặng nhìn nhau, tựa như đời đời kiếp kiếp.

Hiên Viên Uyển Nhi biết, có lẽ, sau này vẫn có thể sẽ đau, có lẽ vẫn thương tổn, nhưng Hiên Viên Liệt như vậy khiến y không cam nguyện buông tay.

Chẳng sợ đau đến chết lặng, y chỉ muốn biết, tam vương gia cao quý này, nam nhân kiêu ngạo từng sủng y, cùng coi y như một thứ đồ chơi này, có thể thật sự yêu thương y được hay không?

Lần này, y không muốn đi theo vận mệnh của Trần Tuyết nữa, y là Hiên Viên Uyển Nhi, là Uyển Nhi của Hiên Viên Liệt.

Tình yêu, vốn là hèn mọn mà mù quáng, tựa như thiêu thân lao đầu vào đám lửa sáng bừng nhưng nóng bỏng, nào ai có thể ngăn lại được. Một khắc tử vong kia, không phải niềm hạnh phúc đích thực đó sao?

Hạnh phúc, chung quy chính là muốn ở bên cạnh ái nhân, sống chết không màng.

28. Chương 28

Đêm đầu, Cách Dao cùng Trần Tuyết ngủ chung giường.

Trần Tuyết lăn qua lộn lại không ngủ được, nghĩ lại mấy năm nay toàn thị thị phi phi, cảm thấy quả là một hồi đại mộng, mà hiện tại, giống như thanh tỉnh, chỉ muốn thời gian trôi qua thật nhanh.

Cách Dao lay tỉnh Trần Tuyết, nói “Sao vậy, không ngủ được à?”

“Ừ.” Trần Tuyết rúc vào lòng Cách Dao

“Lo lắng cho Hiên Viên Uyển Nhi?”

“Không có. Nếu Hiên Viên Liệt ở bên y, ta không có gì phải lo lắng hết”

“Vậy là ai quanh quẩn trong đầu ngươi, hại ngươi trằn trọc cả đêm? Đừng nói với ta ngươi đang nhớ thiếu gia đây.”

“Cách Dao, tốt xấu gì ngươi cũng ở bên hắn nhiều năm như vậy, thực sự quên hắn được ngay sao?”

Cách Dao thở dài “Luyến tiếc thì như thế nào? Có thể lưu lại sao? Chung quy không thể tồn cả đời ”

“Ngươi có từng thích thiếu gia hay không?”

Cách Dao suy nghĩ, hồi đáp “Có lẽ có đi. Năm đó khi hắn chuộc ta, cũng có chút cảm động. Khi tới Đồng phủ, biết trong lòng hắn có người khác, nên chẳng còn trông mong gì nữa, dù sao ân lớn hơn tình, đối với ta mà nói, hắn chẳng qua là thiếu gia, là ân nhân, là bằng hữu”

“Vậy sao ngươi lại thích ta?” Trần Tuyết cười

“Đại khái là cứ nhìn ngươi liền cảm thấy đau lòng đi” Cách Dao ôm chầm Trần Tuyết “Cảm thấy, ngươi không nên là cái dạng này ”

“Vậy ngươi nói xem, ta nên có dáng vẻ gì mới tốt?”

“Không tốt. Ta biết trong lòng ngươi, cho tới bây giờ đều luôn giữ kín rất nhiều thứ, làm bản thân đau đớn”

“Là đau, chính là bởi vì đau, mới có thể biết mình đang còn sống” Trần Tuyết thông thả nói “Nhưng hiện tại, đã không còn đau nữa, cho nên, cũng không biết bản thân còn tồn tại hay không.”

“A Trần, có đôi khi, ta cứ nhớ mãi tính nết ngươi khi lần đầu chúng ta gặp gỡ.”

“Nếu vẫn giữ tính tình ấy, liệu ta có thể sống được đến hôm nay không? Có khi đã sớm trở thành đồng xương trắng vùi sâu dưới lòng đất rồi. Là bởi vì đã nhìn thấy một người rơi vào tình cảnh giống mình, nhìn thấy nên sợ hãi, sợ hãi rồi sẽ buộc phải tuân theo, tuân theo tự nhiên liền ô uế” Trần Tuyết nhún vai, nhăn mày nói “Cách Dao, ngươi chuyên xoáy vào vết thương lòng của người ta, nên sửa cái tính ấy đi, bằng không sau này ta không dám ở bên ngươi nữa.”

“Sao?”

“Ta sợ đau, ngươi không phải đã biết rồi chứ? Tạm tha cho ta đi”

“Ta sợ người ra khỏi Lâm An rồi sẽ hối hận”

“Trong lòng Trần Tuyết ta, chưa từng tồn tại hai chữ hối hận. Trước kia không có, hiện tại không có, sau này, lại càng không có. Cách Dao, người nên thành thành thật thật mà chăm sóc ta nốt nửa đời còn lại đi.”

Ngày thứ hai, Cách Dao, Trần Tuyết từ biệt Hiên Viên Uyển Nhi cùng Hiên Viên Liệt, chuẩn bị đi Hàng Châu.

Hiên Viên Uyển Nhi lưu luyến nắm tay Trần Tuyết, chớp mắt nói “A Trần, ta sẽ nhớ người lắm.”

Trần Tuyết bất động thanh sắc nhìn Hiên Viên Liệt sắc mặt đen lại, cười trộm nắm tay Hiên Viên Uyển Nhi nói “Ta cùng Cách Dao đều ở Hàng Châu, nếu sau này có người khi dễ người, không còn chỗ nào để đi, nhớ tới tìm chúng ta”

“Hàng Châu lớn như vậy, tìm bằng cách nào?” Hiên Viên Uyển Nhi hỏi

“Tìm Ngọc Tiêu uyển”

“A? Hàng Châu cũng có Ngọc Tiêu uyển?”

“Hiện tại không có, chờ khi ta tới, tự nhiên sẽ có. Ta cùng Cách Dao tính mở một tiểu quan quán.”

Hiên Viên Liệt lúc trước nghe Trần Tuyết nói đã có chút khó chịu, sau khi nghe đến tiểu quan quán gì đó bắt đầu nhú mồm, không thèm giải thích mà kéo Hiên Viên Uyển Nhi vào lòng “Người là người của ta, muốn đi đâu cũng phải được ta cho phép.”

Hắn điên cuồng giữ chặt y, thật không hiểu tại sao trước đó lại đem Uyển Nhi tặng cho người khác. Trần Tuyết trầm nghĩ, nếu Hiên Viên Uyển Nhi muốn cùng Hiên Viên Liệt trải qua sóng gió, nhất định phải chạm vào miệng vết thương xưa cũ, chỉ là không biết liệu khi đó bọn họ có thể chống đỡ hay không, hay là sẽ như y, lựa chọn trốn tránh, hy vọng sẽ không thấy thương tâm.

Trần Tuyết cùng Cách Dao lên xe ngựa, đạp lên cát bụi mà đi, lưu lại những vó ngựa trên nền đất, từ Lâm An một đường tới thẳng Hàng Châu.

Lại nói đến Hiên Viên Liệt, đợi khi thân thể Uyển Nhi tốt hơn một chút, cũng chuẩn bị xe ngựa, trở về kinh thành.

Mà Hiên Viên Liệt vội vàng trở về như thế, cũng là vì muốn lấy Thủ na tuyết cơ mới tiến cung để chữa bệnh cho Hiên Viên Uyển Nhi.

Sau khi hai người trở về kinh, cũng có những năm tháng thăng trầm, nhưng tất nhiên lại là một hồi hạnh phúc mới, ngoảnh đi ngoảnh lại, đã năm năm trôi qua.

Tháng năm đặng đặng, xóa mờ chuyện xưa, kiếp hồng trần phù du cũng nhất thời chôn giấu.

Năm năm, vụt qua trong nháy mắt, những giấc mộng hoa lệ xưa kia cũng dần tan biến.

Giống như sên ca diễm vũ, sống mơ mơ màng màng tại Ngọc Tiêu uyển, nơi tình yêu quanh quẩn giữa những trắng đen, thật giả không màng, trong lòng không còn gì vướng bận, thực sự tự do tự tại.

Trải qua thăng trầm, cùng những lời thề non hẹn biển, trái tim Trần Tuyết đã trở nên chai lì, luôn chờ đợi nở nụ cười ôn nhuận, chú tâm quản lý Ngọc Tiêu uyển.

“A Trần, chuyện Tổ Tổ người định giải quyết thế nào?”

Ở Ngọc Tiêu uyển, người có thể gọi thẳng tên Trần Tuyết chỉ có thần tài của phòng thu chi – Cách Dao, trừ lần đó ra, tất cả mọi người đều gọi Trần Tuyết là Trần lão bản.

Cách Dao đã bỏ đi cái âm nhu năm đó, lột xác thành một nam tử tuấn mỹ, trưởng thành, thuần thực, chẳng ai dám nghĩ y từng là tiểu quan, thậm chí còn làm nam thiếp nhiều năm như vậy.

Trần Tuyết bộ dáng không đổi, chỉ là khuôn mặt điểm thêm chút tang thương, không còn giữ tính tình nhu thuận khúm núm như trước, mạnh mẽ hơn vài phần, nhưng nếu thật sự phát hỏa, sẽ khiến người ta hoảng sợ.

Cho nên, nhiều người thà cúi đầu nghe y mắng chửi, chứ không dám đối mặt với một Trần Tuyết lặng im không nói gì, bởi vì mỗi lần như thế, chắc chắn đã có chuyện lớn xảy ra.

“Tổ Tổ nếu cố ý đi cùng người nọ, ta tự nhiên sẽ để nó đi, muốn đánh cuộc không, ta đoán nhiều nhất nửa năm, bảo đảm nó sẽ khóc lóc quay về cầu xin ta.” Trần Tuyết cười lạnh mở một cuốn sách.

“Người biết rõ Hách Liên thiếu gia đến thế sao?”

“Tại sao không? Hách một vợ ba thiếp, vốn gia đình không hòa thuận, ngày thường luôn náo loạn, Hách Liên còn phong lưu, ba ngày thì hai ngày ra ngoài lãnh nhăng, lần này đến Hàng Châu làm ăn, nhưng lại lừa Tổ Tổ, chính là Tổ Tổ thoát nhìn thông minh lạnh lùng, sao khi gặp gỡ oan gia này lại ngu dần đến thế, không nhìn ra tốt xấu!”

“Không phải ai cũng có con mắt tinh đời như ngươi, Tổ Tổ tuy rằng bề ngoài lãnh đạm, nhưng tâm sớm bị Hách Liên dùng hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ, nó chỉ là một đứa nhỏ, sao có thể nhận ra? Ngày thường nó đều xem những vở diễn về tình yêu, toàn là những lời thề non hẹn biển, sao có thể phân rõ thực hư?”

“Cho nên ta cũng lười khuyên nhủ, bằng không lại trách ta ác độc chia rẽ uyên ương, ta muốn nó tự vấp ngã, mới có thể tự cảm nhận nỗi đau!”

“Ngươi vẫn nên nghĩ kỹ đi, Tổ Tổ rất kiêu ngạo, có thể đến chết cũng không quay lại cầu xin ngươi, chỉ sợ bỏ mạng vì tên súc sinh kia, càng không đáng giá ”

“Không được, đứa nhỏ này mới mười bảy tuổi” Trần Tuyết tức giận đến dậm chân, lại nói “Ta phải gửi thư cho Quỳnh Ngọc, để y ở Lâm An thay ta để tâm đến Tổ Tổ”

“Nói đến Tiểu Ngọc, y vừa gửi đến một bức thư, ngươi có muốn xem không?”

“Vậy à? Nói cái gì?” Trần Tuyết cầm tờ giấy Cách Dao đưa qua.

“Trong thư, Tiểu Ngọc nói thiếu gia lại sinh thêm một tiểu thư, mở một bữa tiệc linh đình ở Lâm An.”

Cách Dao nhìn Trần Tuyết bình tĩnh mở thư, cũng không biết trong lòng mình có tư vị gì, nghĩ lại vẫn nên đứng dậy, ra khỏi phòng, để Trần Tuyết một mình trong gian phòng trống trải.

Thiếu gia lại có thêm một đứa con gái, gọi là Tư Thần.

Bàn tay Trần Tuyết miết trên trang giấy, cứng ngắt, y còn nhớ rõ, ba năm trước đây cũng đã biết Đồng Vũ Thu có con trai, Quỳnh Ngọc nói, thiếu gia đặt tên cho nó là Đồng Tư Tinh.

Tư Tinh Tư Thần, tâm tâm niệm niệm, rốt cuộc bao giờ mới lãng quên?

29. Chương 29

Lại là đêm thất tịch.

Những quả cầu trang trí tỉ mỉ giăng đầy đường phố, vô cùng náo nhiệt và phồn hoa.

[Hoan tẫn dạ, biệt kinh niên, biệt đa hoan thiếu nãi hà thiên.

Tình tri thử hội vô trường kế, chỉ xích lương thiềm diệc vị viên.]

Hiên Viên Liệt nghe Hiên Viên Uyển Nhi phun đầy miệng thi từ, hờn giận nói “Ngày tốt thế này, ngươi sầu não cái gì?”

“Rất nhiều năm trước cũng vào đêm nay, Trần Tuyết đã nói, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.”

Hiên Viên Uyển Nhi nín tay Hiên Viên Liệt nói “Năm đó ta cũng đã từng nghĩ sẽ buông tha, muốn quên hết đi, nên hiện tại mới có thể cùng ngươi trải qua đêm thất tịch, lại không biết A Trần hiện giờ ra sao, bảo ta sao có thể không sầu não?”

Nghe vậy, trong lòng Hiên Viên Liệt cũng trăm chuyển ngàn hồi, nhớ lại mấy năm họ bên nhau mà suy ngẫm, từng có người nói hần cùng Uyển Nhi là một hồi nghiệt duyên, nhưng dù sao cũng là duyên, nên quý trọng.

Phật nói, trăm năm ngoài đầu nhìn lại mới đổi lấy một kiếp gặp thoáng qua, bọn họ kiếp này tình nghiệt dây dưa, đời trước phải sâu đậm bao nhiêu mới có thể thành toàn?

Hiên Viên Liệt động tình hạ giọng ôn nhu, ghé sát bên tai Uyển Nhi nói “May là người đã không trốn tránh ta, bằng không ta sẽ hối hận cả đời, từ nay về sau sẽ đi khắp cùng trời cuối đất tìm người.”

Hiên Viên Uyển Nhi đỏ mặt, khuỷu tay huých vào thắt lưng Hiên Viên Liệt nói “Đường đường là vương gia, lại nói hỗn trưởng không đầu!”

“Khó có dịp bày tỏ tâm tình, người then thùng sao? Ngày thường kể cả trên giường cũng không thấy người như thế!” Hiên Viên Liệt trêu đùa, nhân cơ hội ái muội lần tay xuống hạ thân Uyển Nhi.

“Nghiêm túc đi, tốt xấu gì cũng đang ở bên ngoài, người ta nhìn thấy thì sao, người thật không biết xấu hổ” Uyển Nhi cố ra vẻ giận dữ, nhưng lại áp sát trong lòng Hiên Viên Liệt.

Quay đầu, lại nhìn thấy Đồng Vũ Thu cách đó không xa.

Đồng Vũ Thu mang theo vợ con, một nhà bốn người trên con đường náo nhiệt.

Chỉ thấy hai hài tử, một đứa được Lê Tình ôm trong lòng, một đứa đi còn chưa vững, vậy mà đã thích chạy tới chỗ ngã tư đông người qua lại.

Đồng Vũ Thu giống như con gà mái dang hai tay bảo vệ đàn con, sợ con không cẩn thận sẽ ngã, miệng không ngừng nói “Tư Tinh chậm một chút, sẽ ngã đấy, nghe thấy không?”

Thấy con ngã nhào trên mặt đất, khóc cũng không khóc, chỉ là mở to đôi mắt trong veo, nhìn một người xa lạ đỡ mình dậy.

“Cảm ơn cảm ơn” Đồng Vũ Thu tiếp nhận đứa nhỏ, lúc này mới thấy rõ tướng mạo người kia, là Hiên Viên Uyển Nhi đã nhiều năm không gặp, phía sau y là tam vương gia Hiên Viên Liệt.

Kỳ thật Hiên Viên Liệt cùng Hiên Viên Uyển Nhi mấy năm nay gây nhiều chuyện lớn, từ kinh thành cho tới Lâm An, coi như là oanh oanh liệt liệt. Hiên Viên Uyển Nhi vài lần dám lớn tiếng mắng Hiên Viên Liệt, biến tam vương gia bá đạo ngang ngược lại lãnh khốc vô tình kia thành một người ôn nhu.

Đồng Vũ Thu cũng sớm quên chuyện năm xưa, đối với Hiên Viên Liệt cùng Hiên Viên Uyển Nhi vô cùng hâm mộ, chỉ là không ngờ lại gặp trên đường.

Đồng Vũ Thu xấu hổ nói “Đã lâu không gặp” Dứt lời, nhìn về phía đứa nhỏ, lại nói “Đứa nhỏ này ít khi được ra ngoài, thấy cái gì cũng mới mẻ, giống như thả khỉ về núi, giữ cũng không giữ được”

Hiên Viên Uyển Nhi hỏi “Đứa nhỏ tên là gì?”

“Đồng Tư Tinh, còn có một đứa nữa, là con gái, tên Đồng Tư Thần”, sau đó, lại giới thiệu cả Lê Tình.

Hiên Viên Uyển Nhi giật mình nhìn hai hài tử trước mắt, lại nhìn Lê Tình, nhưng cũng không nói lời nào, trong đầu có chút khổ sở, nhưng vạn ngữ ngàn ngôn, không biết phải nói thế nào.

Hiên Viên Liệt nhìn ra tâm tư Uyển Nhi, nói “Đồng thiếu gia nếu có thời gian, hãy cùng tìm một quán trà trò chuyện?”

“Được Vương gia quan tâm là vinh hạnh của tại hạ” Dứt lời, Đồng Vũ Thu ôm lấy đứa nhỏ rồi nắm tay Lê Tình cùng đi.

Đến trà lâu, cả hai tao nhã ngồi xuống cái bàn cạnh cửa sổ lầu hai, Hiên Viên Liệt gọi vài món ngon nhất ở đây, tất cả cùng hàn huyên.

Đột nhiên Tư Tinh muốn ăn kẹo hồ lô, Lê Tình phải đưa Tư Thần đưa cho Đồng Vũ Thu bế, rồi mang Tư Tinh xuống lầu đi mua kẹo hồ lô.

Thấy Lê Tình đi xuống lầu, Hiên Viên Uyển Nhi mới mở miệng hỏi Đồng Vũ Thu “Mấy năm nay, người có đi tìm Trần Tuyết không?”

Đồng Vũ Thu lắc đầu, nói “Nhiều năm nay chưa từng liên lạc ”

“Người cũng biết y ở Hàng Châu mở Ngọc Tiêu uyển chứ?”

“Vì chuyện buôn bán cũng vài lần qua Hàng Châu, tất nhiên có nghe thấy, nghe nói còn rất náo nhiệt”

Đồng Vũ Thu sắc mặt có chút tái nhợt, đối với Trần Tuyết lưu lạc phong trần kia vẫn còn nhiều khúc mắc.

“Vì sao không đi tìm y?” Hiên Viên Uyển Nhi cao giọng, có chút không tự chủ “Đã biết y ở đâu, làm cái gì, vì cái gì không tìm y?”

“Tìm y làm cái gì? Ta đã có vợ con, không liên quan gì đến y nữa.”

“Người!” Hiên Viên Uyển Nhi thiếu chút nữa bốc hỏa, may mắn Hiên Viên Liệt thay y xoa lưng thuận khí, y nói “Đồng thiếu gia, người đã có hai hài tử, một tên Tư Tinh một tên Tư Thần, tức là người còn nhớ Liễu Tinh Thần, một khi đã như vậy, vì sao không đi tìm người đó, tìm một người đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ khi có vợ, người liền quên người kia?”

“Người năm đó không nên thành thân, bằng không người kia sao có thể cam lòng rời Ngọc Tiêu uyển!” Hiên Viên Uyển Nhi căm giận nói.

“Các người nói cái gì? Ta không hiểu?” Đồng Vũ Thu hồ đồ, chỉ cảm thấy hình ảnh Trần Tuyết cùng Liễu Tinh Thần tràn đầy tâm trí, quanh quẩn không ngừng.

“Đồng Vũ Thu, chẳng lẽ người đến hôm nay còn không biết Trần Tuyết chính là Liễu Tinh Thần sao?” Hiên Viên Uyển Nhi lạnh lùng hừ một tiếng, nói “Rõ ràng người đó ở bên người lâu như vậy, người cũng không nhận ra, khó trách y tình nguyện trở về cõi phong trần cũng không chịu nói thật với người.”

Hiên Viên Liệt nhìn Đồng Vũ Thu ghen lời, có chút không đành lòng, dù sao, cảm tình của Đồng Vũ Thu hẳn cũng hiểu chút ít “Đồng thiếu gia, Liễu Tinh Thần năm đó bị người ta bán vào Tần Nguyệt lâu, từ sau đó đổi tên thành Trần Tuyết, nếu người không tin thì cứ tới Tần Nguyệt lâu kiểm chứng”

Nói đến đây, Lê Tình và Tư Tinh ôm kẹo hồ lô lên lầu, Hiên Viên Uyển Nhi đành ngậm miệng, cũng không còn tâm tư cùng Đồng Vũ Thu nhiều lời, chỉ nói “Thiếu gia, ân tình năm đó của thiếu gia, Uyển Nhi chưa thể báo đáp, hôm nay trả lại người cái chân tướng, cũng xem như là báo ân, nên làm thế nào, là do ngài định đoạt, Uyển Nhi cùng vương gia đều không giúp được ngài”

Nói xong, hai người đi trước, để lại Đồng Vũ Thu còn chưa hết thất thần.

Lê Tình chưa bao giờ biết chuyện năm đó, nhưng là một nữ nhân, trực giác mách bảo nàng rằng trong lòng phu quân nàng đang cất giữ một bóng hình nào đó.

Chính là từ sau hôn lễ, Đồng Vũ Thu tỏ ra là một người chồng tốt, đối với nàng ôn nhu săn sóc, đối với con cái cũng bỏ toàn bộ tâm tư, chưa bao giờ chơi đùa phong lưu, cho dù là vì việc làm ăn, cũng ít đến những chỗ náo nhiệt.

Cho nên Lê Tình cũng không tìm hiểu nữa, là một người thông minh, nàng biết làm thế nào mới có thể giữ được tấm lòng của nam nhân.

Nhưng nàng lại chưa bao giờ thấy Đồng Vũ Thu như vậy, bị hối hận khôn cùng và bị ai vây quanh, si ngốc ngơ ngác nhìn chén trà trước mặt, giống như bị người ta cướp đi hồn phách, chỉ còn lại thân xác ở nơi đây.

“Vũ Thu” Lê Tình tiến lên gọi “Vũ Thu, Tư Thần đã ngủ rồi, chúng ta về phủ đi”

Đồng Vũ Thu lúc này mới thanh tỉnh, nhìn khuôn mặt Lê Tình dịu ngoan xinh đẹp, nhìn khuôn mặt trắng hồng đang say ngủ của Tư Thần cùng Tư Tinh đang liếm kẹo hồ lô, mở miệng nhưng không cách nào thích nghi, chờ đến nói “Trở về đi”

Đêm hôm đó, Đồng Vũ Thu tới Trần các trong Ngọc Tiêu uyển.

Căn phòng hoang phế sớm mất đi mùi đàn hương, chỉ còn lại hương vị ẩm ướt, lạnh lùng.

Đồng Vũ Thu ngồi suốt một đêm, nhìn sương mai làm ướt đầm đóa cúc bách nhật, cực kỳ giống nước mắt của Trần Tuyết, từng giọt từng giọt, tựa như máu đào.

Mà hôm nay, huyết lệ kia biến thành đóa mạn đà trên lưng người ấy, đem kí ức mấy năm nay phủ đầy bụi, chẳng hé ra một chút gì.

Hắn nhìn thấy Liễu Tinh Thần tuổi mười lăm, hắn nhìn thấy Trần Tuyết khi mười tám.

Cuối cùng, hắn nhìn thấy mảnh vải hồng phát phơ trước mắt, không hề có thiếu niên tính tình trẻ con năm đó, không hề có phong trần cùng yêu mị, mà là bình tĩnh biệt ly.

30. Chương 30

Đồng Vũ Thu tới Tần Nguyệt Lâu.

Tần Nguyệt lâu vẫn như năm đó, vẫn là tiểu quan quán náo nhiệt nhất Lâm An, hiện tại đầu bài là Tần Hương, cũng là yêu mị hồ tử tú bà tự tay dạy dỗ, mỗi đêm phô trương không thua gì Trần Tuyết năm đó.

Bước vào Tần Nguyệt lâu, Đồng Vũ Thu giật mình nhớ tới nhiều năm trước, nhìn tất cả mơ mơ màng màng lim dim mắt, cuộn cuộn hoan tràng, không cần biết đến thời gian.

Tần Hương đang đánh đàn trên sân khấu, tay trái ấn huyền tay phải gảy đàn, một khúc Hoa mai tam lộ, thanh linh âm sắc đổ xuống, khiến dung nhan kia càng thêm mờ ảo mà hoặc mị.

Tú bà nhìn Đồng Vũ Thu cười nhận tiền, nói “Đồng thiếu gia đã lâu chưa tới, hôm nay ngọn gió nào mang ngài đến đây vậy, mời vào trong.”

Đồng Vũ Thu nhìn xung quanh, khoát tay nói “Ta là có việc tìm đến ma ma hỏi thăm ”

Tú bà dẫn Đồng Vũ Thu ra phía sau, tiếng hoan hô cười nói nhất thời bị chặn lại.

“Ma ma có biết năm đó Trần Tuyết vốn tên là gì không?”

“Ôi, lâu như thế, ta sao có thể nhớ rõ”

“Có phải là Liễu Tinh Thần?”

“Ta thực không có một chút ấn tượng” Tú bà nói “Xin lỗi Đồng thiếu gia, Tần Nguyệt lâu cho đến giờ thu nhận nhiều người lắm, sao ta có thể nhớ hết, cùng lắm ta chỉ nhớ hoàn cảnh của bọn họ.”

“Vậy ma ma có còn nhớ chuyện của Trần Tuyết không?”

“Đứa nhỏ này tốt xấu gì cũng do một tay ta đào tạo, có một số việc cũng vẫn nhớ rõ” Tú bà suy nghĩ rồi nói “Khi đứa nhỏ này bị người ta bán vào đây cũng cùng lắm mười lăm tuổi, tính tình thực quật cường, không thể tránh được, bất quá đã vào Tần Nguyệt lâu thì cả đời cũng chẳng thể thoát ra, trừ phi có người chuộc thân, y tốt số gặp được Đồng thiếu gia, thế nên mới có thể rời khỏi Tần Nguyệt lâu”

Tú bà nhìn Đồng Vũ Thu bộ dáng đắm chiêu, hỏi “Đồng thiếu gia tại sao lại đến hỏi chuyện của Trần nhi?”

“Dù sao y cũng từng là thiếp của ta, có một số việc muốn hỏi rõ ràng mà thôi”

“Đồng thiếu gia không phải đã cưới vợ rồi? Chẳng lẽ còn muốn đón Trần nhi về phủ? Đây cũng là chuyện tốt, kỳ thật kia đứa nhỏ kia vào Tần Nguyệt lâu chịu không ít khổ cực, người cũng biết, đã bước vào con đường bất hạnh này, đó là cái mệnh rồi. Ai, hồi mới tới trên người y chồng chéo vết thương, bất quá sau này bắt đầu nghe lời, cũng ít phải chịu khổ. Người ngoài nhìn vào nói chúng ta độc ác, nhưng nếu không bắt y thay đổi tính tình, tương lai hầu hạ khách nhân sẽ không biết nặng nhẹ, có khi còn bị đánh chết, cho nên phải học cách giữ tính mạng cho chính mình, làm đầu bài còn có thể chọn khách nhân, cũng ít thống khổ.”

“Khi mới tới tính tình y ra sao?”

“Hắc, chính là một tiểu tử không biết trời cao đất rộng, tính tình cứng rắn, đánh sẽ cãi lại, sống chết không chịu tiếp thu, nếu không đánh y gần chết vài trận, sao có thể uốn nắn được?” Tú bà nhìn Đồng Vũ Thu siết chặt hai tay mới phát hiện mình lỡ miệng, cười nói lảng sang chuyện khác “Lại nói tiếp, lúc trước bên lưng

trái đũa nhỏ kia có một vết sẹo, ta tiêu tốn nửa năm mỗi ngày dùng gờng phiến xát lên làm phẳng sẹo, lại dùng hồng ngọc cao làm vết sẹo nhạt màu, sau tìm người đến xăm cho y một đóa hoa mạn đà dè lên, vết sẹo kia mới tạm coi như biến mất”

“Mạn đà hoa?” Đồng Vũ Thu nhớ tới đóa hoa yêu diễm nở rộ trên da thịt trắng ngần, chưa bao giờ từng nghi hoặc, mà nay nghĩ lại chỉ thấy mơ hồ.

[Đây là hoa gì?]

[Mạn đà]

[Rất đẹp, thật giống da thịt người, không có một chút tỳ vết nào]

Đồng Vũ Thu nghe thấy tiếng tim mình đập, dường như sắp nhảy ra ngoài, hận không thể điều chỉnh nhịp độ trái tim kia.

Hắn càng không ngừng nhớ lại, đêm đó, khi hắn tán thưởng đóa mạn đà trên lưng Trần Tuyết, trái tim người nọ có lẽ cũng đập liên hồi, như muốn bắn ra ngoài lồng ngực.

Vì cái gì giấu kín lâu như vậy, vì cái gì hắn không nhận ra đóa mạn đà kia che phủ một vết sẹo thân quen? Vì cái gì y ở Đồng phủ nhiều năm đến thế, nhưng hắn lại không hề biết A Trần là Liễu Tinh Thần?

Đến tận cùng là cái gì đã che mờ mắt hắn?

Lại đến tận cùng là cái gì, khiến cho hắn làm tổn thương người mình yêu, rồi mãi mãi nhớ nhung Liễu Tinh Thần trong quá khứ?

Đồng Vũ Thu đem mặt chôn giữa hai tay, run rẩy, nước mắt theo khe hở của ngón tay chảy xuống.

Yêu sao? Hắn tự hỏi.

Thật sự yêu Liễu Tinh Thần đến vậy sao?

Nghĩ đến là đau, nhưng rồi bắt đầu hoài nghi, chính mình đã yêu nhiều năm như vậy, đến tận cùng là yêu ai?

Đồng Vũ Thu rời khỏi Tần Nguyệt lâu trở về Đồng phủ, vội vàng lên ngựa, chạy về phía Hàng Châu.

Trong lòng hắn kêu gào vô số nghi vấn, lại muốn hiểu rõ tâm tư Trần Tuyết, tất cả không thể dè nén thêm nữa.

Hắn thậm chí không biết gặp mặt rồi sẽ làm gì!

Van xin y trở về? Trở về rồi thì sao? Tiếp tục làm nam thiếp của hắn?

Đồng Vũ Thu đã có vợ con, có một lời thề không cưới thêm ai khác!

Nếu hắn phá bỏ lời thề, Trần Tuyết có trở về không?

Liễu Tinh Thần của hắn liệu có trở về?

Liễu Tinh Thần năm mười lăm tuổi, bọn họ yêu nhau nồng nhiệt đậm sâu, hắn chỉ tay lên trời thề sẽ lấy Liễu Tinh Thần làm thê tử, mà nay, sao còn có khả năng thực hiện?

Bỏ Lê Tinh? Hắn làm không được. Nàng là một nữ tử ôn nhu biết chăm sóc chồng con, là người vợ hiền lương thực đức. Huống chi hắn còn có hai hài tử!

Đồng Vũ Thu lao đi trong gió xé, níu dây cương để ngựa đi chậm lại, như rong chơi trong con đường nhỏ phía bìa rừng.

Ngẩng đầu nhìn chân trời vạn dặm không mây, thái dương chói mắt xuyên thấu qua lá cây trùng điệp, để lại vô vàn đốm sáng trên con đường đi của hắn.

[A Trần tâm đã sớm trao cho người khác, tìm không thấy, sao còn có thể có trái tim?]

[Cho ai?]

[Một người đã rời xa ta lâu thật lâu, người ấy đã từng nói sẽ vĩnh viễn bảo vệ ta.]

[Thiếu gia, sau khi cưới vợ, ngài có còn tìm Liễu công tử nữa không?]

[Có lẽ có, cũng có lẽ không.]

[Nếu tìm được, ngài sẽ ở bên y chứ? Rồi sẽ làm gì?]

[Sẽ thực sủng thực sủng y, bảo hộ y, cùng y chơi đùa, cùng y thổi tiêu, cùng y ăn món bánh phù dung y thích nhất.]

[Thiếu gia sẽ ôm y mỗi ngày chứ?]

[Sẽ, đương nhiên sẽ.]

[Ôm giống như thế này?]

[Đúng vậy, là ôm như thế này.]

Đồng Vũ Thu nhớ rõ độ ấm của Trần Tuyết đêm đó.

Vòng tay siết chặt, y nhẹ nhàng hô hấp trong lòng hắn, nhẹ nhàng khóc trong lòng hắn.

Khi đó hắn không hiểu vì sao y rơi nước mắt, nhưng hiện tại hắn hiểu rồi, cũng cảm nhận được nỗi đau trong lòng y.

Mà Trần Tuyết khi đó gần từng tiếng, là nín kéo những hy vọng xa vời, mong mỗi một phần hạnh phúc vốn nên thuộc về Liễu Tinh Thần, chờ đợi sau khi mộng tỉnh, đón nhận giây phút biệt ly.

[Ta muốn về Hàng Châu]

[Ta sẽ không ở lại Lâm An, còn có người ở Hàng Châu chờ ta, luôn đợi, sẽ mãi đợi]

Giơ roi ngựa, hướng về nơi có Trần Tuyết.

Chỉ vì người nọ từng nói, sẽ chờ, mãi chờ, ở Hàng Châu chờ hắn.

31. Chương 31

Thúc ngựa chạy không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng tới Hàng Châu, tìm được Ngọc Tiêu uyển.

Cùng là tiểu quan quán, thế nhưng Ngọc Tiêu uyển dùng sắc đỏ chủ đạo để trang trí ngoài sảnh.

Cửa chính phía nam trải thảm đỏ tươi, dẫn lối vào phòng ngủ.

Mà hai bên bày các bình hoa Cánh Đức, phía trên là những bức họa mỹ nhân.

Nhìn sang bên cạnh lại thấy một loạt bình phong, ngồi sau đó là các tiểu quan của Ngọc Tiêu uyển, mỗi tháng lại đổi một người, vô cùng mới mẻ.

Mà ở các phòng đối diện, là một hòn non bộ không lớn không nhỏ, hai bên hồ nước bao quanh hòn non bộ là những cây cột sơn đỏ, khắc câu thơ:

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng tiện thắng khước nhân gian vô số.

Câu này lấy trong [Thuốc kiều tiên], kể chuyện Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau đêm thất tịch, mỗi năm chỉ có một lần, là một hồi bi kịch tình yêu vĩnh hằng.

Chỉ là câu này lại đặt ở tiểu quan quán, lại thấy chút tư vị khác, khiến cho khách khứa cùng các tiểu quan như lạc vào chốn thần tiên trong men rượu, quên hết yêu hận tình thù, sinh ly tử biệt, toàn bộ đều biến mất.

Đồng Vũ Thu tới Ngọc Tiêu uyển cũng là lúc hoàng hôn.

Trời chưa tối hẳn, quán chưa mở cửa, những chiếc lồng đèn đỏ thắm chưa thấp sáng, chỉ thấy một mảnh lạnh lùng.

Một hạ nhân đến trước mặt Đồng Vũ Thu nói “Vị này, chúng ta còn chưa thắp đèn mở cửa, gia nên đi đâu đó rồi quay lại thì hơn.”

“Ta đến tìm người” Đồng Vũ Thu hướng mắt vào phía trong tìm kiếm.

“Gia, ngài tìm ai? Tiểu nhân đi gọi giúp ngài.” Hạ nhân kia tưởng hắn là khách quan nào đó tới vì mê luyện tiểu quan, càng ra về sẵn đón.

“Ta tìm lão bản của các người” Đồng Vũ Thu nghiêm mặt nói “Y ở phòng nào?”

“Tìm lão bản?” Hạ nhân bị dọa sợng sốt một lúc, nói “Ta đi gọi cho ngài, ngài cứ chờ ở đây, uống một ngụm trà đã.”

Sau đó, hắn nghe một tiếng gọi không nặng không nhẹ: “Thiếu gia”

Đồng Vũ Thu ngẩng đầu nhìn lên, là Cách Dao.

Cách Dao vẫy tay với Đồng Vũ Thu, nói “Thiếu gia, đi lên đây, chúng ta vào phòng nói chuyện.”

Đồng Vũ Thu lên lầu, theo Cách Dao đến sương phòng.

Vào phòng, Cách Dao đóng cửa lại, rót trà cho Đồng Vũ Thu, hỏi “Thiếu gia mấy năm nay thế nào?”

“Vẫn khỏe” Đồng Vũ Thu nhìn chung quanh, hỏi “Các người thì sao?”

“Cũng vậy, Ngọc Tiêu uyển cũng làm ăn được.” Cách Dao ngồi xuống, chống cằm nhìn Đồng Vũ Thu.

“Cách nhi, người đã thay đổi không ít” Đồng Vũ Thu nhìn những thay đổi của Cách Dao, có chút cảm khái “Năm đó người mặc dù không phải là nhỏ gầy, nhưng thân thể có vẻ yếu ớt, hiện tại rắn chắc hơn không ít”

“Thiếu gia, con người luôn thay đổi ” Cách Dao nhớ về năm đó, cuộc sống ngập trong ca múa, khoe khoang tư sắc dạo chơi trong vườn, vừa lúc Đồng Vũ Thu chuộc y, cho nên y không bị ai chà đạp “Hiện tại nhìn những đứa nhỏ ở đây, lại nhớ đến bản thân năm đó, thật giống nhau. May mà năm đó có thiếu gia”

Đồng Vũ Thu cười nói “Đúng vậy, chúng ta đều đã già rồi.”

“Sao lại là già đi, là càng chín chắn hơn mới đúng” Cách Dao cười nói “Thiếu gia, ngài đã làm cha rồi, nhưng tại sao chẳng già đi chút nào? Vẫn tuấn tú hệt như năm đó, khiến biết bao cô nương mê mết.”

“Đừng nói nữa, đều là chuyện quá khứ rồi, nói ra lại khiến người ta chê cười” Đồng Vũ Thu hạ chén trà, do dự một lát nói “A Trần đâu? Ta tới tìm y.”

“Tìm y làm cái gì?” Cách Dao gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, hỏi

“Có chuyện muốn hỏi y. Cách nhi, A Trần chính là Liễu Tinh Thần” Thanh âm Đồng Vũ Thu có chút khẩn trương.

“Ta biết” Cách Dao dừng ngón tay, sờ sờ từng khớp xương trên bàn tay mình.

“Người biết?”

“Đã biết từ lâu” Cách Dao thở dài “Năm đó, ta và y cùng bị bắt cóc, nhớ kỹ lại, còn bị nhốt cùng nhau mấy ngày”

“Vì cái gì không nói cho ta biết?”

“Y lựa chọn không nói, ta sao có thể thay y làm chủ?” Cách Dao nói “Ta tôn trọng lựa chọn của A Trần”

“Thiếu gia, ta chỉ là không rõ, vì cái gì ngay cả ta cũng nhận ra y, mà người lại không nhận ra?” Cách Dao nheo mắt nhìn Đồng Vũ Thu, lại nói “Nếu ta là y, ta cũng sẽ không nói thật, ngay cả người mình yêu nhất cũng không nhận ra mình, nào có ai dám nhảy ra mà nói, một nam xướng lại chính là bảo bối của người kia? Dù ẩn sau lớp da, trái tim vẫn mỏng manh lắm chứ, có thể nào không đau?”

“Ta...” Đồng Vũ Thu suy nghĩ nửa ngày, lại không biết nên giải thích ra sao.

“Thiếu gia, những năm gần đây, ngài đến tột cùng là đang trốn tránh cái gì? Thật sự không nhận ra y? Ta không tin, y lại càng không tin.”

“Ta cũng không biết” Đồng Vũ Thu lộ vẻ sầu thảm nói “Ta chỉ nhớ rõ Liễu Tinh Thần năm mười lăm tuổi, ở trong trí nhớ của ta, Liễu Tinh Thần sẽ luôn làm nũng kêu đau, sẽ phát giận mà đánh vào lồng ngực ta, không phải người lúc nào cũng nhu thuận gật đầu, cũng không phải một người rõ ràng đau đến chết còn uyển chuyển hầu hạ!”

“Thiếu gia, người chỉ yêu Liễu Tinh Thần trong trí nhớ của người, cho nên người cố ý khiến mình không nhận ra y, trốn tránh sự thật, thậm chí tìm một thể thân cho A Thần”

“Chẳng lẽ ta thật sự không yêu y?” Đồng Vũ Thu đỏ mắt nhìn Cách Dao “Nếu không yêu, ta vì cái gì lại đau như vậy? Khi có người nói cho ta biết Trần Tuyết chính là Liễu Tinh Thần, một khắc ấy vì cái gì ta đã hận không thể chết đi?”

“Cách Dao, ta biết mình hồ đồ, Trần Tuyết đến tốt cùng vì cái gì có thể tác động những hỉ nộ ái ố của ta? Lại vì cái gì khi Trần Tuyết cười ta liền vui vẻ, khi y khóc ta liền vô thố, lần tặng y cho Tất lão gia ta đã hối hận suốt ba năm, rồi lúc đón y về, ta mới cảm thấy dần kiên định! Nhìn y bị Vương thiếu gia làm nhục, ta không dám nhìn y nữa, ta không dám nhìn những vết máu trên cơ thể y, ta liều mạng trốn tránh, chỉ cần nhắm mắt là những hình ảnh này lại hiện ra! Ta nói với chính mình, không quan hệ, người kia là Trần Tuyết, không phải A Thần của ta, cho nên đừng lo, ta sẽ không vì vậy mà phát điên! Ta một lần lại một lần an ủi chính mình, một lần lại một lần vẽ lại bóng dáng Liễu Tinh Thần trong trí nhớ, nhưng lại vẽ không ra, bởi vì ta đã quên khuôn mặt ấy, ta đã quên khuôn mặt Liễu Tinh Thần!”

Đồng Vũ Thu vò đầu bứt tai “Ta không hy vọng y là Liễu Tinh Thần! Người nói xem, ta sao dám nghĩ người ấy lại là đầu bài của Tần Nguyệt lâu? Người nói xem, ta sao có thể chấp nhận chuyện người ấy đã bị nhiều nam nhân chà đạp? Người nói xem, ta làm cách nào để chấp nhận chuyện chính ta đã đẩy y cho kẻ khác? Người nói xem, ta sao có thể chấp nhận chuyện khi y bị cưỡng bạo, ta lại không ở đó? Ta sẽ hận không thể xé rách tên súc sinh kia mà nuốt xương uống máu, ta sẽ đau lòng đến điên cuồng oán thán nếu không thể tìm được người ấy sớm hơn! Nhưng nếu người ấy là Trần Tuyết, cái gì ta cũng có thể chấp nhận! Ta có thể đau lòng vì y, sưng y, ta có thể giữ y lại bên mình, ta có thể không quan tâm đến bất cứ cái gì khác, y là thiếp của ta, rồi ta sẽ thanh thản mà giữ y cả đời, chỉ cần biết rằng y còn ở bên ta là đủ lắm rồi!”

“Thiếu gia, tại sao các người phải tra tấn nhau như vậy?” Cách Dao tiến lên ôm lấy Đồng Vũ Thu đang lâm vào điên cuồng.

“Cách Dao, người nói cho ta biết, ta yêu y sao? Ta thật sự yêu y sao? Chính ta cũng không biết rõ, ta căn bản không muốn làm rõ. ”

Đồng Vũ Thu nắm lấy bả vai Cách Dao, không ngừng lay động “Người nói cho ta biết, có phải ta không yêu y? Có phải ta vốn chưa bao giờ yêu y?”

“Thiếu gia, người yêu Liễu Tinh Thần trong trí nhớ của người, người cũng yêu Trần Tuyết! Yêu hay không yêu, chính người là người hiểu nhất! Chỉ sợ dù y không phải Liễu Tinh Thần, người cũng không quên được y, không phải sao?”

“Là như thế này sao? Ta yêu Liễu Tinh Thần, ta cũng yêu Trần Tuyết? Là như thế này sao?”

Đồng Vũ Thu như ngộ ra tất cả, đôi mắt trở nên sáng ngời “Cách Dao, đưa ta đi gặp y, ta muốn dẫn y trở về!”

Cách Dao kinh ngạc nhìn Đồng Vũ Thu, gật đầu nói “Được, ta đưa người đi gặp y”

Ra khỏi Ngọc Tiêu uyển, hòa vào dòng người trên phố, hai người đi một lát, rồi dừng ở cửa nhà cũ của Đồng phủ ở Hàng Châu.

Nhà cũ hoang phế dần theo năm tháng, nhưng bởi vì phần mộ tổ tiên vẫn ở hậu viện dưới chân núi, cho nên không bán chỗ này, mà để làm phần mộ gia tộc.

Cách Dao đưa Đồng Vũ Thu tới hậu viện dưới chân núi, chỉ một ngôi mộ nhỏ nhoi nói “Y ở kia”

Đồng Vũ Thu đi lên phía trước, ngồi xổm xuống nhìn bia mộ, nâng tay vuốt ve hàng văn tự trên đó, tựa như từng nét chữ là từng mũi dao khắc sâu vào lòng hắn.

Đồng Vũ Thu thê Liễu Tinh Thần chi mộ (Liễu Tinh Thần – thê tử Đồng Vũ Thu chi mộ)

32. Chương 32

“Đây là cái gì?” Đồng Vũ Thu đứng lên, chỉ bìa mộ hỏi “Cách Dao, A Trần đâu?”

“Thiếu gia không phải đã thấy đó sao? A Trần đã chết rồi.” Cách Dao lấy ra một chiếc khăn tím, ngồi xổm xuống cạnh Đồng Vũ Thu lau bìa mộ kia.

“Không có khả năng, khi rời đi tất cả đều rất tốt, Cách Dao, người gạt ta!”

“Thiếu gia, Cách Dao không dám lừa người, A Trần quả thật đã chết rồi.” Cách Dao cúi đầu nhìn bìa mộ nhiễm một chút đất vàng, nói “Còn nhớ năm đó đại phu nói A Trần thân mình hư nhược, nếu không điều dưỡng cho tốt sẽ sống không quá bốn mươi. Nhưng những năm ở Hàng Châu, cuộc sống vất vả làm y lao lực, cả ngày để ý đến chuyện mấy đứa nhỏ nơi này, thân mình càng ngày càng tệ! Ta cũng khuyên bảo, nhưng y không nghe, kết quả nửa năm trước phát bệnh, kéo dài ba tháng, không thuyên giảm chút nào, liền cứ thế mà chết đi.”

Đồng Vũ Thu ghen lời đứng sững lại, Cách Dao định khuyên nhủ hẩn, lại thấy mặt đất trước mặt xuất hiện những đóa hoa nho nhỏ.

Đó là nước mắt của Đồng Vũ Thu, không có kêu gào đến kiệt sức, không có náo loạn điên cuồng, hẩn chỉ im lặng rót từng giọt nước mắt, hồi lâu vẫn chưa dừng lại được.

“Thiếu gia” Cách Dao hoảng hốt, đứng lên kéo tay áo Đồng Vũ Thu nói “Thiếu gia người đừng như vậy, A Trần biết được cũng sẽ khổ sở.”

“Ta từng nghĩ y sẽ không để ý tới ta, sẽ không tha thứ cho ta, sẽ không chịu theo ta về Lâm An, thậm chí trên đường đi ta còn suy nghĩ, ta nên dàn xếp mọi chuyện ra sao, sẽ mua riêng cho y một căn nhà, hay là lại để y ở trong Đồng phủ! Sau đó, ta còn suy nghĩ xem nên giải thích với y thế nào, rồi lại nhớ ra với tính cách của y thì phải tốn một thời gian dài mới xong xuôi được! Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới, y lại ở dưới lòng đất này chờ ta đến!”

Đồng Vũ Thu nâng tay áo lau mặt, nước mắt vẫn liên tục tuôn rơi, hẩn nghẹn ngào nói “Ta cuối cùng đã biết vì sao Hiên Viên Liệt sau một hồi vòng vo lại sống chết giữ lấy Uyển Nhi, nếu không phải trải qua sinh ly tử biệt, sao biết được cái gọi là quý trọng. Nhưng ông trời không cho ta cơ hội, trừng phạt ta cả đời chìm trong hối hận, bắt ta mỗi ngày đều phải đau lòng, để ta vĩnh viễn nhớ rõ mình đã phụ một người”

Đồng Vũ Thu nói xong, xoay người đi ra phía ngoài, Cách Dao cố đuổi theo, nhưng làm cách nào cũng không thể kéo hẩn lại, đành yên lặng đi sau Đồng Vũ Thu, sợ hẩn làm việc ngu ngốc.

Mấy ngày sau, Đồng Vũ Thu vẫn canh giữ bên cạnh nấm mộ kia.

Hẩn mua một đôi nến đỏ, một thân hỉ bào (áo cưới), một cái vòng tay long phượng, lại thêm hai chén rượu và một bình rượu Nữ nhi hồng, một chậu bánh phù dung, còn có một con điều tự tay hẩn làm.

Đồng Vũ Thu châm nến đỏ, đào một cái hố to trước mộ, đem hỉ bào, vòng tay long phượng và con điều chôn vào đó.

Rồi mới rót hai chén rượu, một ly đặt trước mặt mình, một ly đặt trước mộ, nói “A Trần, hôm nay chúng ta sẽ thành thân, sau này, người là thê tử của Đồng Vũ Thu ta, sống là người của ta, chết cũng phải chờ ta trên cầu Nại Hà! Kiếp sau, Vũ Thu ca ca sẽ trả lại cho người hết thấy!”

Nâng chén, Đồng Vũ Thu ngửa đầu một hơi uống cạn, lại rót thêm chén khác đổ xuống đất.

Lễ kết thúc, Đồng Vũ Thu tịch liêu ngồi trước nấm mồ, cứ một ly lại một ly để quên hết khổ đau, nhưng mãi mà chẳng thể nào say được.

Cách Dao đi lên, giữ chặt cánh tay lắc lư ôm bầu rượu, khuyên nhủ “Thiếu gia, người uống nhiều rồi.”

“Cách Dao, ta vẫn rất tỉnh táo” Đồng Vũ Thu rút tay ra, nói “Ta muốn say, nói không chừng còn có thể mơ thấy y”

“Thiếu gia, mọi chuyện qua rồi, người cũng đi đi! Người còn có gia đình, có vợ có con, A Trần cũng không muốn thấy người vì y mà trở thành như vậy.”

“Có vợ có con, lại không có y, người nói xem có phải thật nực cười hay không?” Đồng Vũ Thu tựa vào bia mộ, chỉ cái mũi của mình nói “Người nói, người như ta có phải thực buồn cười hay không? Người kia đã chết mới tìm đến y, ta xứng đáng phải đau lòng đến chết!”

“Thiếu gia, người chết đã chết rồi, người nên quý trọng những thứ đang có.” Cách Dao nói “Đừng để Lê gia tiểu thư thành Trần Tuyết thứ hai! Hai đứa trẻ cũng cần phụ thân.”

“Cách Dao, chuyện người nói ta đều hiểu được! Ta chỉ là muốn ở lại bên y thêm mấy ngày, được không? Người để ta nói chuyện với y một chút, đem những gì chưa kịp bày tỏ nói ra hết, để y ở nơi ấy khỏi tịch mịch.” Đồng Vũ Thu buông bầu rượu, hai mắt nhìn ngọn nến đỏ sắp tàn “Kỳ thật tính tình y vẫn như vậy, trước kia mỗi khi giận dữ y luôn không để ý tới ta, cuối cùng ta phải chủ động xin lỗi y. Lần này cũng thế, đến cuối cùng vẫn là ta phải đi tìm y, nhưng đến cơ hội nói lời xin lỗi y cũng không cho ta nữa! Cách Dao, ta muốn nói với y một câu ‘Thực xin lỗi’, ta muốn nói cho y rằng ta không nên quên mất y! Mà bây giờ còn cơ hội nào?”

Nhìn Đồng Vũ Thu như vậy, Cách Dao thật sự không đành lòng, những lời chực thốt ra lại bị nuốt trở về, đành xoay người bước đi.

Để lại một mình Đồng Vũ Thu, trong gió thu hiu quạnh không ngừng hồi tiếc, không ngừng nói một tiếng lại một tiếng

“Thực xin lỗi”

Cách Dao nhớ rõ, người kia từng nói với y:

Người có thể nói ta ích kỷ, tự ti, nhất gan, nhưng ta chỉ muốn nói, ta yếu đuối như vậy, tất cả đều là vì ta từng yêu một nam tử tên Đồng Vũ Thu. Ta biết sớm hay muộn cũng có ngày hắn nhận ra chân tướng. Bất quá, đến ngày kia, khát khao chiếm đoạt đã hoàn toàn tiêu tán, cho nên, có lẽ sẽ không đau.

Nhưng, như y nói, y thật sự không đau sao?

Cách Dao cũng từng cho rằng thời gian có thể tiêu hao hết thảy, vậy người đang rơi lệ trước mộ Liễu Tinh Thần thì nên giải thích thế nào?

“Người thực nhẫn tâm.”

“Mọi đau đớn đã qua hết rồi ”

“Ta hiện tại thực hoài nghi, có phải người rất hận hận hay không?”

“Có yêu mới có hận, vô tâm, thì không được hận sao?”

“Ta bắt đầu thấy may mắn vì người không hề yêu ta”

“Sao lại nói vậy?”

“Được yêu rồi bị hận, không phải thực đáng thương sao? Trên đời này thê thảm nhất không phải là mãi vương vấn một tình yêu, mà là nói vứt bỏ liền vứt bỏ”

“Cách Dao, ta cũng đã đau tới mức không muốn sống rồi mới buông tay.”

“Phải phải phải, người nói có lý! Trần đại lão bản!”

33. Chương 33

Cuốn cuộn hồng trần, hợp rồi tan, tan rồi hợp.

Tĩnh lại mới biết chỉ là mộng, khi mộng tỉnh, năm tháng lưu quang giống như gấm vóc, giờ đã hóa tro tàn, chỉ còn hồi ức.

Năm ngày sau.

Đồng Vũ Thu rời khỏi Hàng Châu.

Trước khi đi, hắn ở trước mộ Liễu Tinh Thần cầu một quả.

Mặt trên, viết là Liễu Tinh Thần muốn cùng hắn về Đồng phủ, mặt sau, là không muốn.

Quả chỉ mặt trên, thế là hắn bốc một nắm đất trước mộ Liễu Tinh Thần bỏ vào chiếc bình nhỏ.

Đồng Vũ Thu dùng một mảnh vải trắng bọc lại để vào trong ngực, hắn nói “A Thần, Vũ Thu ca ca mang người về nhà”

Cách Dao nghe xong rơi lệ, nói “Thiếu gia bảo trọng”

Đồng Vũ Thu gật gật đầu, hai gò má gầy yếu vì mấy ngày canh trước mộ mà trở nên xám trắng, chỉ còn lại đôi con ngươi đen lầy, bởi vì thời khắc thương đau mà càng thêm ướt át tinh lực.

“Đúng rồi, thiếu gia, thiếu chút nữa quên mất, người đi theo ta.”

Cách Dao đưa Đồng Vũ Thu đến trước cửa Ngọc Tiêu uyển, chạy như bay lên lầu, quả nhiên nhìn thấy Trần Tuyết đứng lặng sau cửa sổ lầu hai, qua một khe hở nhìn ra bên ngoài.

“Thực sự để hắn đi như thế?” Cách Dao thở hổn hển hỏi

Trần Tuyết không trả lời, ngón tay miết nhẹ trên một bức họa.

Cách Dao nói được rồi, rồi cầm lấy bức họa cuộn tròn đi xuống lầu.

“Thiếu gia, đây là thứ A Trần nhờ ta giữ lại giùm y, nói nếu sau khi y chết người tìm đến y, liền đem thứ này giao cho người, nhìn thấy nó, người tự nhiên sẽ hiểu. ”

Cách Dao đem bức họa cuộn tròn giao cho Đồng Vũ Thu.

Đồng Vũ Thu cởi bỏ sợi dây buộc bức họa, đem bức họa cuộn tròn chậm rãi mở ra.

Đập vào mắt, là Trần Tuyết năm mười tám tuổi.

Đồng Vũ Thu nhớ rõ, đây là thứ mình bảo quản gia đưa cho Trần Tuyết khi y rời khỏi Đồng phủ năm đó.

Người vẽ tranh chính là Đồng Vũ Thu, hắn thậm chí nhớ rõ khi đưa bút đã vô cùng xúc động cùng quẩn luyến, nay nghĩ lại, mới hiểu được hình ảnh Tần Nguyệt lâu kia khắc sâu trong lòng mình, là bởi Trần Tuyết chính là Liễu Tinh Thần.

Ở góc bức họa, có mấy dòng chữ nhỏ nhỏ, chỉ là vài câu thơ ngắn ngủi, nhưng cũng đủ khiến cho Đồng Vũ Thu lòng đau như cắt.

[Dương liễu chi, phương phi tiết.

Sở hận niên niên tặng ly biệt.

Nhất diệp tùy phong hốt báo thu,

Túng sử quân lai khởi kham chiết!]

(Cành dương liễu, mùi thơm lan tỏa.

Oán hận hàng năm rồi ly biệt.

Một chiếc lá theo gió tung bay,

Cho dù người đến cũng không ngừng lại!)

[Trần Tuyết khóc]

Nhìn bóng dáng Đồng Vũ Thu lảo đảo rời đi, Trần Tuyết siết chặt hai tay nắm lấy cánh cửa, chống đỡ thân mình, ánh mắt dõi theo thân ảnh phía xa.

“Chúng ta tự nhận là yêu, nhưng khi thật sợ hãi cùng tự ti, tình yêu sẽ càng thêm mong manh, yếu đuối.”

“Cách Dao, tình yêu, là con dao hai lưỡi sắc bén, đâm thương người, cũng tự làm mình thương tổn. Bất lực, chỉ có thể nhìn nó mất đi.”

“Đây không phải lỗi của ai cả. Chỉ có thể đổ thừa rằng tình yêu rất ích kỷ, chỉ nghĩ đến miệng vết thương của chính mình, mà không kịp chữa lành cho đối phương.”

“Ta như thế, Đồng Vũ Thu cũng như thế”

Phồn hoa tan biến, chảy về hướng đông, theo dòng nước trôi xa, không còn dấu vết.

Tình yêu chỉ còn lại trong trí nhớ, sẽ hóa thành chuyện xưa, không hận, không đau, không yêu, không nhớ.

“A Trần, người định đi sao?”

“Liễu Tinh Thần đã chết, Trần Tuyết lại không còn vương bận trần thế, tự nhiên sẽ rời đi”

“Ngọc Tiêu uyển thì sao? Người không cần nó nữa?”

“Ngọc Tiêu uyển mở ra là vì chờ một người. Hiện tại đã đợi được rồi, tâm nguyện đã xong, Trần Tuyết không còn gì lưu luyến”

“Ta không đồng ý”

“Cách Dao, lòng ta ý đã tuyệt”

Từ nay về sau, người trong Ngọc Tiêu uyển không còn nhìn thấy một nam tử tuyệt diễm nữa.

Sẽ không có một người từ trên cao nhìn xuống, tủm tỉm cười với các tiểu quan, một bên mắng bọn họ không hiểu quy củ, một bên lại chăm chú dõi theo dây tơ hồng của bọn họ, để biết chắc họ sẽ không phải khổ tâm.

Cũng sẽ không còn có một người đứng ở cửa sổ ngày ngày nhìn về phía chân trời xa xa, đôi môi khép hờ tựa như ước mong năm tháng quay trở lại, mỉm cười khoe đôi má lúm đồng tiền nhân nhật, rồi lại ngẩng nhìn ánh dương đầy tiếc nuối.

Cách Dao từng nói, Trần lão bản của chúng ta có một trái tim kì lạ, nhìn thấu người khác, nhưng lại không thể nhìn thấu chính mình.

Cho nên, mới có thể si ngốc oán hận, đến khi đi hết cõi hồng trần, rốt cuộc không thể quay đầu lại.

Chuông chùa vang khắp núi.

Từng tiếng chuông len lỏi khắp núi rừng, khiến những bầy chim kinh ngạc.

Chim bay thụ sa, tiếng chuông lạc vào miền ký ức, tầng tầng lớp lớp, cuối cùng để lại một mảnh tâm hồn bình đạm như nước, âm trầm tuyệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-tran-tuyet>